

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖЕЙМС РОЛМНС

ОЛТАРЪТ НА РАЯ

Завладяващо приключение, нямащо равно на себе си!

ДЖЕЙМС РОЛИНС ОЛТАРЪТ НА РАЯ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Завладяващо приключение, нямащо равно на себе си!

След падането на Багдад въоръжени мъже ограбват градския зоопарк. Стотици екзотични животни поемат за черния пазар на Запад. Но тази кражба крие в себе си една по-дълбока тайна. Разбита е секретна лаборатория. На свобода излиза нещо ужасно.

Седем години по-късно ветеринарната лекарка Лорна Полк се натъква на изоставен риболовен траулер, претърпял корабкрушение. Товарът е странен — екзотични животни с объркващи деформации и тревожно висока интелигентност. За да разкрие истината за произхода на странния товар и терористичната заплаха, която представлява той, Лорна трябва да работи в екип с мъж, с когото има общо мрачно и кърваво минало — агент Джак Менард.

Двамата трябва да хванат избягал от разбития кораб звяр и да разкрият загадка, свързана с науката за фракталите и генното инженерство, за да се доберат до ужасяваща тайна, която може да се проследи до най-ранните корени на човечеството.

*И Вавилон ще стане купище
развалини,
жилище на чакали, за ужас и за
присмех,
без жители.*

*Йеремия,
51:37*

*... и кой зъл звяр, дочакал своя
час,
пълзи към Витлеем да се роди?*

*У. Б.
Йейтс^[1]*

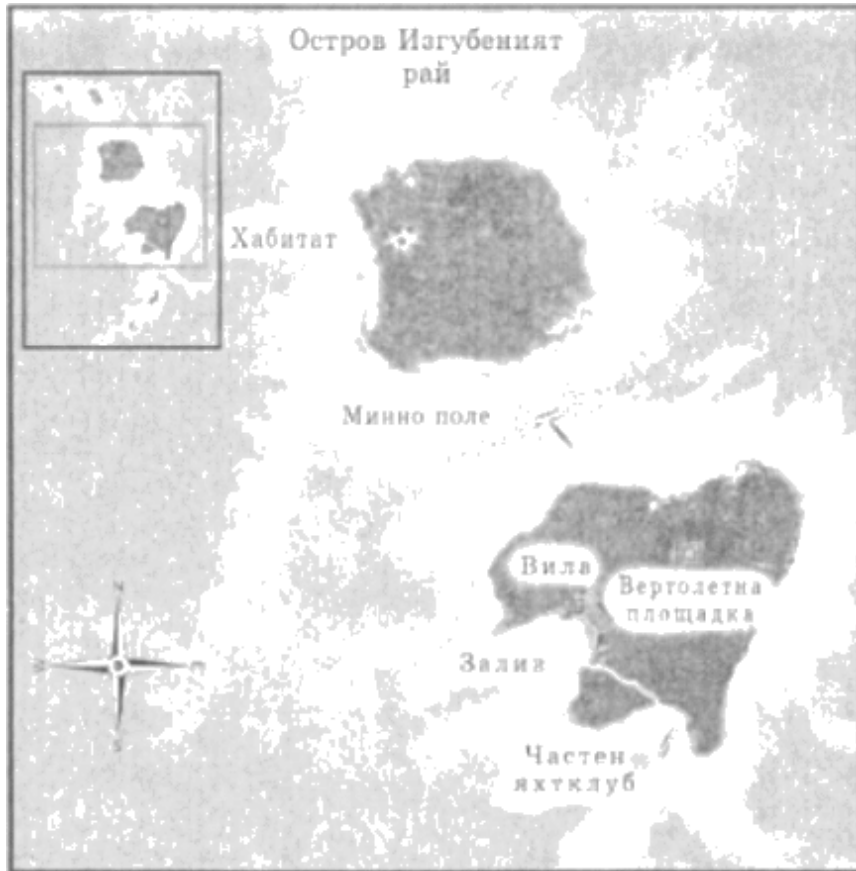
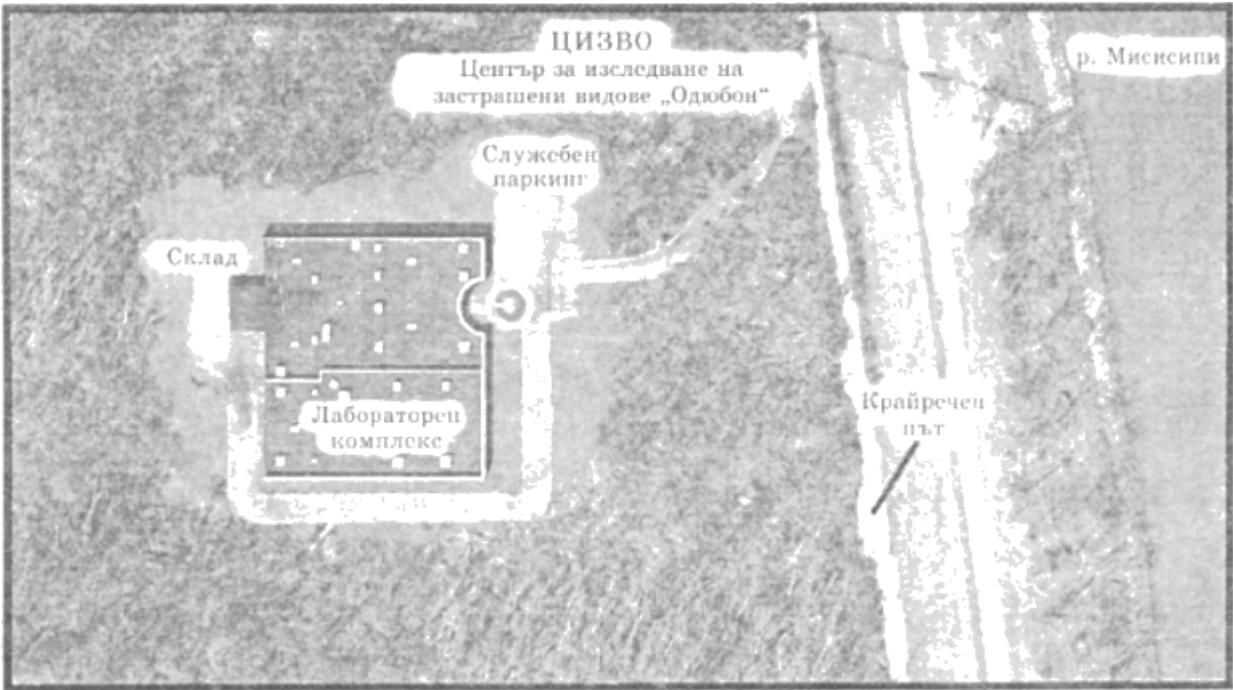
*Изучаването на Природата прави човека
безжалостен поне колкото самата Природа.*

Х. Дж. Уелс

БЛАГОДАРНОСТИ

Никога не съм бил последовател на принципа „пиши за онова, което познаваш“. Къде е веселбата в подобно нещо? Все пак, бидейки ветеринар, винаги съм искал да създам книга с ветеринарен елемент. Но дори и в този случай старият принцип не е в сила. Наложил ми се да се опра на помощта на мнозина, за да дам живот на тази история. Както винаги, на първо място трябва да благодаря на моята група критици — Пени Хил, Джуди Прей, Дейв Мъри, Каролин Уилямс, Крис Кроув, Лий Гарет, Джейн О’Рива, Сали Барнс, Дени Грейсън, Ленърд Литъл, Кати Л’Еклуз, Скот Смит, Крис Смит и Уил Мъри. Огромни благодарности и на Стив Прей за неоценимата му помощ с картите. Извън тази група ще спомена Каролин Макрей и Дейвид Силвиън, които държаха живота настрана, за да мога да пиша. На д-р Скот Браун дължа някои от медицинските детайли, Чери Макартър също продължава да бъде същински извор на информация (включително и на статията за змията, излюпила се с крака с нокти... харесвам това!). Специални благодарности и на Стив и Елизабет Бери за страхотното им приятелство. И накрая, бих желал да изразя особената си признателност на четиримата, помогнали на всички етапи в създаването на този роман — на издателката ми Лиса Кош и колегатата ѝ Уенди Лий, както и на агентите ми Ръс Гейлън и Дени Барър. Те са моята истинска основа. И, както винаги, трябва да подчертая, че всички фактологични и други грешки в тази книга падат изцяло и единствено върху моите плещи.

[1] Превод Владимир Трендафилов. — Б.пр. ↑

Април 2003

Багдад, Ирак

Двете момчета стояха при клетката на лъва.

— Не искам да влизам — каза по-малкото. Стоеше плътно до брат си и стискаше здраво ръката му.

Бяха навлечени в прекалено големи за дребните им телца якета, лицата им бяха увити в шалове, на главите им имаше вълнени шапки. В този ранен час преди изгрев-слънце студът проникваше до костите им.

Трябваше да продължат да се движат.

— Бари, клетката е празна. Не бъди такъв пъзльо. Виж. — По-голямото момче, Макин, бутна черната желязна врата и видяха голите бетонни стени. В един тъмен ъгъл се въргаляха стари дъвкани кости. От тях можеше да се получи хубава супа.

Зоопаркът беше в руини. Макин си спомняше как изглеждаше доскоро. Преди половин година, на петнадесетия му рожден ден, бяха дошли на пикник в Ал Завраа, в увеселителния парк и зоологическата градина. Прекараха дълъг приятен следобед в мотаене сред клетките с маймуни, папагали, камили, вълци и мечки. Макин дори даде ябълка на една камила. Още помнеше допира на грапавите ѝ устни върху дланта си.

А сега се взираше в същия зоопарк с други очи — стари, много по-стари, отколкото преди половин година. Всичко бе в руини, натрошени камъни и боклуци — като обитавана от призраци пустош с почернели от огъня стени, зловонни локви мръсна вода и изкорубени постройки.

Преди месец Макин бе гледал от апартамента им недалеч от парка ожесточената престрелка в тучните градини между американците и Републиканската гвардия. Свирепата битка бе започнала привечер, трещенето на автоматите и писъците на ракетите продължиха през цялата нощ.

На сутринта обаче всичко бе притихнало. Гъстият пушек затулваше слънцето през целия ден. От балкона на малкия им апартамент Макин видя как един лъв излезе от зоопарка. Движеше се като мъглива сянка и бързо изчезна из улиците. Избягаха и други животни, а през следващите два дни цели орди хора нахлуха в парка.

Грабители, беше казал баща му, после се изплю и започна да ги ругае с по-неприличен език.

Разбиваха клетките. Крадяха животните — някои за храна, други за продажба на черния пазар на отсрещния бряг на реката. Бащата на Макин тръгна заедно с още неколцина мъже да защитава тяхната част от града от мародерстващите банди.

Така и не се върна. Другарите му също.

През следващите седмици товарът по изхранването на семейството падна на раменете на Макин. Майка му беше на легло и гореше от треска, изгубена някъде между ужаса и мъката. Единственото, което Макин бе в състояние да направи за нея, бе да ѝ дава да пийне по глътка-две вода.

Ако можеше да ѝ сготви хубава супа, да ѝ намери нещо за ядене...

Отново погледна кокалите в клетката. Всяка сутрин заедно с брат си прекарваше часа преди зазоряване в претърсване на бомбардирания парк и зоологическа градина за нещо, което ставаше за ядене. Беше метнал през рамо торба от зебло. В нея имаше само един плесенясал портокал и шепа напукани семена, събрани от пода на клетка за птици. Бари обаче беше намерил и смачкана консерва боб в една кофа за боклук. Откритието чак просълзи Макин. Съкровището се пазеше под дебелия пуловер на малкия му брат.

Вчера едно по-голямо момче с дълъг нож бе откраднало торбата му и Макин се бе върнал у дома с празни ръце. Така че останаха гладни.

Но днес щяха да се нахранят добре.

„Дори мама, ако е рекъл Аллах.“

Влезе в клетката и дръпна Бари след себе си. Някъде в далечината се чуваха къси откоси, подобно на пляскането на разсърдени ръце, които се мъчат да ги прогонят.

Макин знаеше, че трябва да побързат. Не биваше да са навън, когато изгрее слънцето. Тогава щеше да стане твърде опасно. Забърза към купчината, свали торбата и започна да пъха в нея наядените джолани и натрошените дълги кости.

Накрая завърза торбата и се изправи. Преди да направи и една крачка, наблизко се чу глас на арабски.

— Насам! Насам!

Макин клекна и дръпна Бари зад високата до коляно тухлена стена под решетките. Прегърна го и му направи знак да мълчи. Две сенки минаха пред клетката на лъва.

Макин рискува да надникне. Двама мъже. Единият бе висок, с жълто-кафява униформа. Другият беше нисък, с шкембе, с тъмен костюм.

— Входът е скрит зад лечебницата на зоопарка — каза дебелият. Пуфтеше и хриптеше, мъчеше се да не изостава от военния, който се движеше с дълги крачки. — Само дано да не сме закъснели.

Макин забеляза пистолета в колана на високия и разбра, че ако ги хванат да подслушват, ги чака сигурна смърт.

Бари се разтрепери в прегръдката му. И той беше усетил опасността.

За съжаление, мъжете не се магнаха. Лечебницата се намираше точно срещу скривалището на момчетата.

Дебелакът изобщо не обърна внимание на изкъртената врата — бяха я разбили преди няколко дни с лостове и сградата бе опразнена от лекарства и санитарни материали, а приближи голата стена между две колони. Макин не успя да види какво точно направи, когато пъкна ръка зад една от колоните, но в следващия миг част от стената се завъртя и се откри таен вход.

Макин се промъкна по-близо до решетките. Баща му им беше чел приказката за Али Баба и разни истории за тайни пещери и огромни нагробени богатства, скрити някъде в пустинята. Двамата с Бари обаче бяха намерили в зоопарка само кокалите и боба. Коремът на Макин закурка, когато си представи достойното за принца на крадците пиршество, което може би чакаше там долу.

— Изчакайте тук — каза дебелакът, наведе се да мине през отвора и заслиза по тъмните стъпала.

Военият остана на пост до входа. Ръката му се отпусна върху дръжката на пистолета. Погледът му се насочи към мястото, където се криеха момчетата. Макин моментално се сниши и затаи дъх. Сърцето му биеше бясно.

Дали го беше видял?

Чуха се приближаващи се към клетката стъпки и Макин притисна брат си до себе си. В следващия момент обаче чу драскането на кибритена клечка, последвано от миризма на цигарен дим. Мъжът закричи напред-назад пред клетката, сякаш той беше зад решетките и обикаляше като някакъв отегчен тигър.

Бари се тресеше в прегръдката на Макин, пръстите му бяха впити в неговите. Ами ако мъжът влезеше в клетката и ги откриеше?

Измина цяла вечност, преди познатият хриптящ глас да отекне откъм тайния вход.

— Взех ги!

Военият хвърли цигарата на циментовия под точно до вратата на клетката и я стъпка. После тръгна към спътника си.

Дебелакът говореше задъхано. Тичал ли беше?

— Инкубаторите бяха изключени — рече хриптящият глас. — Не зная колко са издържали генераторите след спирането на тока.

Макин рискува да надникне през решетките на вратата. Дебелакът носеше метален куфар.

— Обезопасени ли са? — попита военият. Той също говореше на арабски, но с акцент.

Дебелакът приклепна, опря куфара на бедрото си и щракна закопчалките. Макин очакваше да види злато и диаманти, но вместо това в куфара имаше само бели яйца, поставени в гнезда от черна пяна. По нищо не се различаваха от кокошите яйца, които майка му купуваше от пазара.

Въпреки ужаса видът им събуди глада на Макин.

Дебелакът ги преброи, като ги оглеждаше внимателно.

— Всички са непокътнати — каза той и треперливо въздъхна от облекчение. — Ако е рекъл Бог, ембрионите са все още жизнеспособни.

— А останалата част от лабораторията?

Дебелакът затвори куфара и се изправи.

— Ще оставя на вашите хора да изгорят онова, което се пази долу. Никой никога не бива да научава какво сме открили. Не трябва да оставяме никакви следи.

— Наясно съм със заповедите си — каза военият.

А после вдигна пистолета си и го застреля в лицето. Гърмежът бе оглушителен. Задната част на черепа на дебелака отлетя в облак от кост и кръв. Мъртвецът остана за миг на крака, след което се строполи на земята.

Макин затисна устата си с длан, за да не извика.

— Никакви следи — повтори убиецът и вдигна куфара от земята. Докосна радиостанцията на рамото си и премина на английски: —

Докарайте камионите и пригответе запалителните заряди. Време е да се махаме от този пясъчник, преди да са се появили местни.

Макин беше научил криво-ляво езика на американците. Не можеше да разбере всяка дума, но разбра съобщението достатъчно добре.

„Ще дойдат още хора. С още оръжия.“

Помъчи се да измисли как да избягат, но бяха в капан в клетката на лъва. Малкият му брат също усещаше растящата опасност. Трепереше още по-силно. Накрая ужасът му стана неудържим и от кльощавото му телце се изтръгна тихо ридание.

Макин го притисна още по-силно към себе си и се замоли стонът да е останал нечул.

Стъпките обаче приближиха. Разнесе се рязък глас, отново на арабски:

— Кой е там? Излез!

Макин доближи устни до ухото на брат си.

— Скрый се. Не се показвай.

Бутна Бари в ъгъла и се изправи с вдигнати ръце.

— Просто търсех храна и...

Пистолетът беше насочен към него.

— Ела тук!

Макин се подчини. Отиде до вратата на клетката и се измъкна навън. Ръцете му бяха все така вдигнати.

— Моля ви... — Опита да мине на английски, да покаже, че е на страната на мъжа. — Не стреля. Аз не вижда... Не знае...

Помъчи се да намери някакъв довод, някакви думи, които да го спасят. Разчете изражението на лицето на военния — смес от болка и съжаление.

Пистолетът безмилостно се вдигна към главата му.

По бузите на Макин потекоха горещи сълзи.

С размазаното си зрение забеляза как сенките се раздвижиха. Тайната врата зад мъжа се отвори малко по-широко, бутната отвътре. Някакъв голям черен силует се измъкна навън и се понесе към военния. Беше приклепнал и се придържаше към плътните сенки, сякаш се страхуваше от светлината.

Макин едва успя да го зърне — нещо мускулесто, жилаво, без козина, с горящи от ярост очи. Умът му се помъчи да проумее какво

вижда, но не успя.

В гърдите му се надигна писък на ужас.

Макар че звярът не издаваше никакъв звук, мъжът сякаш долови присъствието му. Завъртя се точно когато създанието скочи с рязък рев. Проехтяха изстрели, заглушени от див крясък.

Макин се обърна и се втурна обратно в клетката.

— Бари!

Сграбчи брат си за ръката, измъкна го навън и го бутна напред.

— Бягай!

Мъжът и звярът се бореха на земята.

Последваха още гърмежи.

Макин чу тежък тропот на кубинки — идваха още мъже. Разнесоха се викове и изстрели на карабини.

Макин тичаше ужасен през бомбардирания зоопарк, без да го е грижа дали някой ще го види. Не спираше нито за миг, бягаше и бягаше, гонен от писъците, които винаги щяха да го преследват в кошмарите му.

Изобщо не разбираше какво се бе случило. Само едно нещо знаеше със сигурност. Спомняше си изгладнелите очи на звяра, блеснали с коварен ум. Очи, в които сякаш пламтеше огън без дим.

Макин знаеше какво е видял.

Звяра, известен като Шайтан, звяра от Корана, родения в Божествения огън и прокълнат заради това, че не се поклонил на Адам.

Макин знаеше истината.

Най-сетне дяволът се бе явил в Багдад.

I. ПЪРВА КРЪВ

1.

23 май, 07:32

Ню Орлиънс

„Бронко“-то си проби път през разпилените от урагана боклуци, подскочи на поредната дупка и Лорна едва не си удари главата в тавана. Колата поднесе наляво по мокрия път. Тя отпусна газта и се помъчи да я овладее.

Бурята бе изтръгнала дървета от корен, бе изкарала потоците от коритата им и дори бе запратила един алигатор в нечий басейн. За щастие отслабващият ураган беше нанесъл най-силния си удар на запад. Въпреки това с тези порои Майката Природа сякаш бе твърдо решена да превърне града и прилежащата му територия отново в блата.

Лорна се носеше по крайречния път и мислите ѝ непрекъснато се връщаха към телефонното обаждане. Бяха ѝ звъннали преди двадесет минути. Токът в ЦИЗВО бе спрял. Генераторите не се бяха включили и стотина изследователски проекта бяха изложени на опасност.

Взе последния завой на Мисисипи и постройките се появиха отпред. Центърът за изследване на застрашени видове „Одюбон“ заемаше площ над четиристотин хектара надолу по реката от Ню Орлиънс. Макар и да бе свързан с градския зоопарк, ЦИЗВО не беше отворен за посетители. Бе скрит в гъста гора и територията му включваше няколко оградени кошари, но основното съоръжение бе изследователската сграда с площ три хиляди и триста квадратни метра, в която имаше шест лаборатории и ветеринарна лечебница.

Именно в нея работеше д-р Лорна Полк, след като завърши специализацията си по медицина на диви животни. Ръководеше „замразения“ зоопарк на Центъра — дванадесет цистерни с течен азот, в които се пазеха сперма, яйцеклетки и ембриони от стотици застрашени видове — планински горили, суматрийски тигри, газели на Томсън, маймуни колобус, африкански биволи и тъй нататък.

Постът беше много важен и натоварен, особено за двадесет и осем годишна жена, при това току-що завършила. Нейният ресор — замразената генетична банка — беше обещание за спасяване на

заstraшените видове от пълно изчезване чрез изкуствено осеменяване, трансфер на ембриони и клониране. Но въпреки тежкото бреме на отговорността Лорна обичаше работата си и знаеше, че е добра в нея.

Докато се носеше по дългата отбивка към портала, телефонът ѝ в стойката за чаша иззвъня и Лорна го вдигна до ухото си, като продължи да шофира с една ръка.

— Доктор Полк, обажда се Джералд Грейнджър от техническия отдел. Успяхме да подкараме генераторите и изолирахме причината за аварията — намокрен кабел.

Тя погледна часовника на таблото. Центърът беше останал без ток близо четиридесет и пет минути. Въздъхна с облекчение.

— Благодаря, Джералд. След минута пристигам.

Стигна служебния паркинг, спря и отпусна глава на волана. Облекчението ѝ бе толкова силно, че едва не заплака. Все пак се овладя, изправи се и се загледа в ръцете си в скута си. Едва сега си даде сметка как е облечена. Беше изскочила от дома си в измачкани джинси, старо сиво поло и боти.

Не беше точно професионалният външен вид, към който обикновено се придържаше.

Обърна се да слезе от колата и видя отражението си в огледалото.
„Боже мой...“

Русата ѝ коса, която по принцип сплиташе на плитки, тази сутрин бе прибрана в небрежна опашка. Няколко непокорни кичура допълнително подсилваха неугледния ѝ вид. Дори очилата ѝ с черни рамки стояха накриво на носа ѝ. В момента приличаше досущ на пияна студентка, връщаща се от карнавал.

Какво пък. Все едно как изглежда. Махна шнолата, разтърси дългата си до раменете коса, слезе от джипа и тръгна към главния вход.

Преди да стигне до вратата, друг звук привлече вниманието ѝ — силно ритмично бръмчене. Обърна се към Мисисипи. Бял хеликоптер се носеше над върховете на дърветата. Приближаваше бързо.

Лорна се намръщи. В същия момент нечия ръка докосна рамото ѝ и тя трепна, но пръстите на ръката я стиснаха успокояващо. Лорна погледна през рамо и видя своя шеф и наставник д-р Карлтън Метойър, директора на ЦИЗВО. Не беше чула приближаването му заради шума на хеликоптера.

Метойър беше тридесет години по-възрастен от нея, висок и жилив, с гъста бяла коса и добре поддържана сива брада. Родът му живееше в района толкова отдавна, колкото и родът на Лорна — и двамата можеха да проследят корените си чак до креолската колония Кейн Ривър, съчетание от френско и африканско потекло.

Д-р Метойър заслони очите си и се загледа към небето.

— Имаме си компания.

Хеликоптерът несъмнено идваше към ЦИЗВО. Прелетя над съседната поляна и започна да се спуска. Беше малка машина „Ей-Стар“, с поплавци вместо обичайните плъзгачи. Лорна разпозна зелената ивица на белия фон. След урагана Катрина повечето жители на Ню Орлиънс познаваха това обозначение. Хеликоптерът бе на Граничен патрул; стотици като него изиграха жизненоважна роля в спасителните операции и въдворяването на сигурност след катастрофата.

— Какво търсят тук? — попита тя.

— Теб, мила. Ще те откарат.

2.

Хеликоптерът се издигна, стомахът на Лорна се преобърна — не толкова от движението, колкото от чиста паника, и тя се вкопчи в облегалките на седалката. Засилващият се рев на роторите проникваше през слушалките. Имаше чувството, че се изкачва с асансьор. Асансьор, прикрепен към ракета.

Никога не бе обичала височините, по принцип мразеше да лети, а возенето в летяща сенокосачка смяташе за върха на лудостта. Досега се беше качвала в хеликоптер само веднъж, по време на една експедиция в Южна Африка, чиято цел бе преброяването на слоновете в териториите до един резерват. Тогава се беше подготвила за полета с две хапчета „Ксанакс“, но въпреки това краката ѝ бяха омекнали като спагети четири часа след кацането.

А за днешното изпитание никой не я беше предупредил.

Докато хеликоптерът кацаше, д-р Метойър само ѝ очерта най-общо ситуацията. Дори не ѝ даде време да влезе и да провери азотните резервоари на проекта си. „Екипът вече пое нещата“ — успокои я той и добави, че ще наглежда работата лично и по-късно ще ѝ съобщи подробностите по радиото.

„По радиото...“

Летяха извън обхвата на мобилните телефони. Осмели се да погледне през страничния прозорец. Хеликоптерът се наклони да завие и се откри широк изглед към Мисисипи. Пътуваха надолу по течението, като грубо следваха Голямата кална река — прозвище, особено уместно след бурята. Реката бе шоколадовокафява от гъстата тиня и се носеше на водовъртежи към Мексиканския залив.

Летяха към делтата, където всичките тези наноси — тиня, глина, пясък и почва — се изхвърляха и наслагваха в залива, образувайки над милион и двеста хиляди хектара крайбрежни мочурища и солени блата. Районът беше особено важен не само за околната среда като дом на огромна и сложна екосистема, която можеше да се проследи до юрския период, но и като икономическа зона. Тук се добиваше голяма

част от морската храна на Съединените щати, както и почти двадесет процента от петрола на страната.

Делтата бе също така и слабото звено в държавната граница. Плетеницата острови, лъкатушещи ръкави и затънтени рибарски докове я правеха рай за всякакви контрабандисти и трафиканти. Департаментът по вътрешна сигурност бе обявил района за особено опасен и подпомагаше усилено отдела на Граничен патрул в Ню Орлиънс.

Според шефа ѝ Граничен патрул претърсваше делтата след нощната буря. Контрабандистите често се възползваха от лошото време, за да внесат наркотици, оръжия, дори и човешки товар. Рано тази сутрин един патрул беше открил траулер, акостираше на един от външните острови. След огледа на съда бяха подали сигнал в ЦИЗВО.

Голяма част от съобщението си оставаше загадка дори за д-р Метойър. Не му бяха обяснили естеството на искането си, нито защо им е нужен не друг, а именно Лорна.

Въпреки ужаса ѝ от летенето в гърдите ѝ постепенно се натрупваше гняв. В ЦИЗВО имаше проекти, които бяха изложени на опасност. Какво правеше тук, във въздуха, наред нищото? Гневът ѝ се засилваше, подклаждан от безпокойството ѝ. Какво ставаше? Защо бяха поискали именно нея? Не познаваше никого от Митници и гранична охрана.

Единствените отговори се намираха в края на този полет.

Вграденото в слушалките радио изпраща и пилотът — носеше зелена униформа с пагони на служител от Въздушната и морска част на Граничен патрул — посочи към хоризонта. Беше се представил, но тя не бе чула името му.

— Доктор Полк, след малко кацаме.

Тя кимна и впери поглед напред. Изумрудените води на блатото бяха нашарени от плетеница островчета и полуострови. По-навътре в Залива тъмната линия при хоризонта бележеше редицата по-големи бариерни острови, които предпазваха крайбрежните плитчини и тресавищата.

Но те нямаше да летят чак дотам.

Забеляза блестящо бяло корабче, закотвено край един от малките острови. „Най-сетне.“ Докато се спускаха към него, забеляза също и стар риболовен траулер, заседнал в пясъка. Беше се ударил достатъчно

силно в сушата, за да събори няколко дървета и да излезе наполовина от водата. Явно бе запратен към острова от бурята.

Хеликоптерът се снишаваше бързо. Лорна отново се вкопчи в облегалките на седалката. Беше чела, че повечето въздушни злополуки се случват при излитане и кацане. Точно сега не ѝ се искаше да си припомня подобна статистика.

На няколко метра от водата спускането се забави, въртящите се перки вдигнаха малки вълнички и после поплавъците докоснаха водата с лекотата на кацаща в спокойно езеро патица. След няколко завъртания на различни ключове воят на перките започна да утихва.

— Моля, останете на мястото си — каза пилотът. — Изпращат „Зодиак“ да ви вземе.

И кимна към прозореца. Лорна погледна и видя малка гумена лодка, която потегли от острова и се понесе към тях. След минута мъж със същата зелена униформа ѝ помогна да слезе от хеликоптера и да се прехвърли в нея.

Лорна седна. Изпитваше облекчение, но в същото време продължаваше да усеща парещия въглен в корема си. Заслони очите си с длан и се загледа в приближаващия се бряг, търсеше някакъв отговор за това загадъчно и внезапно повикване.

Утрото вече ставаше топло: слънцето разкъсваше облаците и разкриваше синьото небе. Денят обещаваше да е типичната за Луизиана парна баня. Лорна нямаше абсолютно нищо против. Задиша дълбоко, за да се успокои, и с наслада пое възсолената миризма на разлагачи се листа, мокър мъх и мътна морска вода.

За нея това бе миризмата на дома.

Родът ѝ живееше в Луизиана от деветнадесети век. Подобно на всички стари фамилии от Ню Орлиънс, историята му бе дълбоко вкоренена в нея, досущ като линиите на дланите ѝ. Имената и животът на прародителите ѝ бяха така познати, сякаш бяха починали едва вчера.

През войната от 1812 г. прапрадядо ѝ, тогава едва седемнадесетгодишен, напуснал британската армия по време на битката за Ню Орлиънс и се установил в процъфтяващия граничен град. Срещнал дъщерята на семейство Дьо Трепание, оженил се за нея и бързо натрупал малко състояние от отглеждането на захарна тръстика и индиго в плантацията с площ хиляда акра, която жена му

получила като зестра. През годините състоянието продължавало да расте и фамилия Полк била една от първите, започнали строителство в обраслата с дъбове долина на Парковия район на Ню Орлиънс. След като продало плантацията, семейството се установило трайно там. През поколенията имението Полк станало уважавано място за срещи на генерали, юристи, политици и безброй учени и писатели.

Имението в италиански стил все още стоеше, но подобно на града, родът Полк през двадесети век започнал бавно да залязва. Сега единствено Лорна и брат ѝ продължаваха да носят тази фамилия. Баща ѝ беше умрял от рак на белия дроб, когато Лорна беше дете; майка ѝ почина преди година, оставяйки на децата си дом в лошо състояние и купища дългове.

Но традицията да се цени образованието не беше прекъснала. Лорна се бе посветила на медицината. Брат ѝ, една година по-млад от нея, беше петролен инженер и работеше за щата. Засега двамата не бяха семейни и дяляха родовото имение.

Стърженето на гума по мокър пясък я изтръгна от унеса и я върна в настоящето.

Малкият остров, един от веригата, достигаща гъсто обраслите крайбрежни блата, беше покрит с блатни кипариси и испански мъх. Вътрешността му зад тясната ивица на плажа изглеждаше непроходима.

Но тя нямаше работа във вътрешността.

— Насам — каза патрулният и ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе от лодката, но тя пренебрегна жеста му и сама скочи на сушата. — Понът иска да говори с вас.

— Понът ли?

— Полевият оперативен надзирател.

Лорна не беше наясно с командната структура на Граничен патрул, но остана с впечатлението, че става въпрос за началника на разследването. Може би именно той я бе извикал от ЦИЗВО. Тръгна след патрулния към заседналия траулер. Беше израснала край реката и разбираше от кораби. Траулерът бе малък, дванадесетметров. Тиковете на десния борд бяха строшени от удара, но от лявата страна дългите пръти продължаваха да се издигат към небето. Мрежите за скариди все още бяха завързани за тях.

До траулера се бяха събрали мъже в грубите работни униформи на Граничен патрул. Някои бяха с жълто-кафяви широкополи шапки, други — със зелени бейзболни каскети. Но всички до един с револвери на кръста. Един беше праметнал през рамо пушка „Ремингтън“.

Какво ставаше тук?

Когато приближи, мъжете се смълчаха. Погледите на повечето се плъзнаха по тялото ѝ, без обаче да се впечатлят особено. Лорна се постара да запази самообладание, но усети как бузите ѝ пламват от раздразнение. Едва се сдържа да не ги наругае.

Мъжете се разстъпиха, за да направят път на висок мъж, облечен в същите тъмнозелени панталони и работна риза с дълги ръкави, небрежно навити до лактите. Той прокара пръсти през черната си вече мокра от пот коса и отново надяна черния си каскет. Но не и преди сиво-сините му очи да я огледат от главата до петите. За разлика от другите, в неговия поглед не се долавяше и капчица похот. Човекът просто я преценяваше.

Въпреки това Лорна изпита облекчение, когато козирката на каскета скри пронизващите му очи.

Беше висок, доста над метър и осемдесет, с широки рамене и мускулест, без да изглежда тромав и тежък. Държеше се като човек, който знае как да командва, без да му е необходимо да се налага. От него струеше самоувереност, с леко див привкус.

Протегна ѝ голямата си ръка.

— Доктор Полк, благодаря, че дойдохте.

Докато се ръкуваха, тя забеляза дълъг белег на ръката му, от лакътя до китката. Вдигна очи и срещна погледа му. Лицето му бе мургаво, допълнително потъмняло от черната четина по бузите и брадичката. Помисли си, че е доловила слаб кейджън^[1] акцент.

Значи той също беше местен. Всъщност в него имаше нещо натрапчиво познато... и изведнъж се сети.

Тъкмо се канеше да попита ядосано защо са я извикали тук, но вместо това от устата ѝ се отрони нещо друго.

— Джак?

Пълните, но определено мъжки устни се стегнаха и той едва забележимо кимна. Нейната представа за него също се промени с внезапното откритие. Гневът се стопи, заместен от нещо по-студено и неловко. Бяха минали повече от десет години, откакто го беше видяла

за последен път. Тогава тя бе втори курс в гимназията, а той — в четвърти.

Макар всъщност да не го бе познавала добре — две години са непреодолима разлика на онази възраст, особено в училище — двамата бяха свързани по далеч по-мрачен начин. Връзка, която Лорна искаше да си остане завинаги в миналото.

Ако можеше да се съди по изражението, преминало като облак през лицето му, той като че ли споделяше чувствата ѝ. Но така или иначе, сега не бе време да ровят в старите рани.

— Доктор Полк — сковано рече той. Акцентът му се засили, гласът му стана по-дрезгав. — Повиках ви, защото... защото не знаех кой друг има необходимите познания, за да ни обясни на какво се натъкнахме.

Лорна се овладя и също мина на професионална вълна. Може би така бе най-добре. Преглътна и погледна към траулера. Беше благодарна, че може да откъсне очи от Джак.

— Какво сте намерили?

Той се обърна и я поведе към кораба. От палубата бе спусната въжена стълба. Джак се качи първи — движеше се с лекота. Лорна много добре си даваше сметка за силните мускули на краката и гърба му. Щом той изчезна през релинга, един от хората му задържа долния край на стълбата, за да може тя да се изкачи по-лесно.

Горе Джак ѝ помогна да стъпи на палубата. Двама мъже стояха на пост до една врата, водеща към трюма. Единият подаде на Джак фенерче.

— Сър, свалихме и фенер долу, но въпреки това си остава ужасно тъмно.

Джак включи фенерчето и направи знак на Лорна да го последва.

— Внимавайте с кръвта по стълбата.

Лъчът освети тъмна ивица по края на стъпалата. Сякаш нещо беше завлякло някого в трюма.

Лорна изведнъж изгуби каквото и да било желание да слиза долу.

— Не открихме трупове — каза Джак, сякаш усетил смущението ѝ. Или пък просто ѝ обясняваше подробности от случая.

Тя го последва по стълбата и по тесния коридор след нея.

— Държали са ги в клетки в главния трюм.

Лорна не си направи труда да пита какво са държали в клетки. Вече долавяше познатата миризма на менажерия. Движеха се тела, чуваше се шумолене, мяукане, рязък писък на птица.

Започна да разбира защо са я извикали. Контрабандата на екзотични животни бе индустрия за милиарди, нареждаща се непосредствено след трафика на оръжие и наркотици. За съжаление Съединените щати бяха един от водещите потребители на подобни стоки — една трета от продажбите се осъществяваха на територията на страната.

Миналата седмица беше чела за разбиване на важна група трафиканти, специализирани в доставката на редки видове тигри. В случая двойката от Мисури не внасяла големите котки за домашни любимци, а за части. Вкарвали контрабандно тигрите, след което ги колели. Кожите на леопарди, тигри и лъвове можеха да достигнат цена до двадесет хиляди долара. Но това не бе всичко. Подобно на някакви касапи, те продавали всичко — тигрови пениси, които се стривали за афродизиак, кости като цяр срещу артрит. Нищо не отивало на вятъра. Жлъчни мехури, черен дроб, бъбреци, дори зъби. Накрая се оказвало, че мъртвите котки стрували много повече от живите.

Гневът отново се надигна в гърдите ѝ.

Ниското дълго помещение се осветяваше от фенер. От двете страни бяха подредени клетки от неръждаема стомана; по-големите в дъното все още се губеха в сенките. Лорна ахна от размерите на контрабандната операция. Вече бе ясно защо се нуждаеха точно от нея — ветеринар със специалност екзотични животни.

Джак се обърна и насочи лъча на фенерчето към най-близката клетка.

Тя погледна натам и веднага разбра, че дълбоко греша.

[1] Жител на Луизиана, потомък на френски колонисти, прогонени през 18 в. от Акадия в днешна Канада; френски диалект в Луизиана. — Б.пр. ↑

3.

Джак Менард изучаваше реакцията ѝ.

Очите на Лорна се бяха разширили от шок и ужас. Тя прикри уста с длан. Но само за момент. След първоначалната изненада Джак разпозна и блясък на загриженост. Очите ѝ се свиха, устните ѝ се стегнаха. Лорна замислено пристъпи към клетката.

Той застана до нея и прочисти гърлото си.

— Що за маймуни са това?

— *Sebus apella* — отвърна тя. — Кафяви капуцини, от Южна Америка.

Джак се загледа в двете животинки в малката клетка — клечаха в собствената си мръсотия, свити и уплашени в задната част на клетката. Крайниците и гърбовете им бяха тъмнокафяви като шоколад, лицата и гърдите — по-светли, а на главите им сякаш имаше черни кепета. Бяха толкова мънички, че можеха да се поберат в шепата му.

— Бебета ли са? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не мисля. Оцветяването на козината предполага, че са възрастни индивиди. Но иначе си прав. Прекалено са дребни. Като пигмейски версии на вида.

Но Джак знаеше, че това не е най-шокиращото отклонение. С тихи гукащи звуци Лорна примами двойката да приближи пръчките на клетката. Хладното ѝ професионално държане сякаш се стопи, лицето ѝ омекна и се отпусна. Двете маймунки откликнаха. Промъкнаха се предпазливо напред, все така притиснати една в друга. Не че можеха да се разделят.

— Сиамски близнаци! — промълви Лорна.

Маймунките бяха съединени — в буквалния смисъл — в бедрата, слети една с друга, с три крака и четири предни лапи.

— Горките създания — прошепна тя. — Изглеждат полумъртви от глад.

Маймунките дойдоха при решетката. Ясно личеше, че се нуждаят колкото от храна, толкова и от успокоение. Очите им бяха

огромни, особено за малките им личица. Джак усети глада и страха им, а също и искрица надежда. Бръкна в джоба си и измъкна блокче зърнена закуска. Разкъса опаковката със зъби, отчупи едно парче и го подаде на Лорна.

Тя леко го пъкна през решетката. Едната маймунка го пое с мъничките си пръсти, след което двете се дръпнаха назад да си поделят лакомството — загризаха го от двата края. Очите им обаче нито за миг не се отделиха от Лорна.

Тя погледна Джак и за момент той видя в нея момичето, което помнеше от училище, преди да постъпи в морската пехота. Тя ходеше с по-малкия му брат Том през втората ѝ година в гимназията — и през лятната ваканция. Той пропъди спомена.

Лорна като че ли усети надигналата се в него болка. Лицето ѝ се стегна и тя отново започна да се държи като професионалист. Кимна към другите клетки.

— Покажи ми.

Джак я поведе по пътеката между клетките, като осветяваше тъмните места с фенерчето. Във всяка имаше различни животни, някои познати, други — не. И подобно на маймуните, у всички тях се наблюдаваше някаква изродена аномалия. Спряха до голям стъклен терариум, в който имаше дълъг четири и половина метра бирмански питон, навит около купчина яйца. Змията изглеждаше съвсем нормално, докато пръстените ѝ не се стегнаха около яйцата и не разкриха две двойки свити закърнели лапи, покрити с люспи. Имаше даже нокти, сякаш напомняне за произхода ѝ от гущерите.

— Прилича на тежка форма на атавизъм — каза Лорна.

— Как се превежда това на английски?

Тя се усмихна смутено и извинително.

— Атавизъм имаме, когато у някой индивид се прояви генетична черта, изгубена преди много поколения.

— Тоест генетично връщане в миналото?

— Именно. В този случай връщането е до времето преди змиите да изгубят крайниците си.

— Доста дълго връщане, а?

Тя сви рамене и продължи нататък.

— Повечето атавизми са резултат от случайна рекомбинация на гени. Но не мисля, че това тук е случайно, предвид толкова много

примери.

— Тоест искаш да кажеш, че някой нарочно ги е отгледал такива. Възможно ли е подобно нещо?

— Не е изключено. Генетиката измина дълъг път и продължава да се развива. В ЦИЗВО успяхме успешно да клонираме диви котки. Дори съчетахме флуоресцентен протеин от медуза и получихме котка, която свети в тъмното.

— Господин Зелени гени. Четох за това — рече той. — Всъщност това е една от причините да потърся точно теб. Трябваше ми експерт по генетика и развъждане. Някой, който да може да ми каже кой би могъл да създаде този шантав товар.

Поведе я навътре в трюма. В един голям кафез имаше куп прилепи с размерите на футболни топки.

— Вампири — каза Лорна. — Но десет пъти по-големи от нормалното. Може би някаква форма на първобитен гигантизъм.

По-нататък имаше лисица с размерите на малка мечка. Тя засъска, изръмжа и се хвърли към решетките. Двамата бързо я подминаха и спряха за момент пред висока клетка с папагал с нормални размери, но без пера.

Папагалът изграчи силно, скочи към решетките и ги заразглежда, като въртеше глава. На Джак му бе трудно да скрие отвращението си. В това същество имаше нещо много чуждо и сбъркано.

Лорна пък приближи клетката.

— Когато се излюпват, малките са без пера или са покрити само с пух. Не зная дали този не е останал в това състояние или също става въпрос за атавизъм. Всъщност според някои теории птиците са най-близките роднини на динозаврите.

Джак не възрази. В това създание с гола кожа и клюн определено имаше нещо праисторическо. Но онова, което го изнервяше най-силно, бе острото му внимание.

Птицата отново скочи на пръчката си и забърбори нещо на испански. Тази черта на папагала — способността да имитира — си беше останала непокътната. След секунди птицата започна да речитира поредица числа на английски. Произношението и дикцията ѝ бяха абсолютно човешки, макар да произнасяше думите малко по-остро и по-високо.

— ... три едно четири едно пет девет две шест пет...

Продължиха нататък, но Лорна изведнъж се закова на място и се обърна към кафеза. Птицата продължаваше да грачи числата. Редеше ги едно след друго, без прекъсване.

— Какво има? — попита Джак.

— Папагалът... първите числа... не съм сигурна...

— Какво?

— Три едно четири едно пет. Това са първите цифри на числото пи. Три цяло и четиринайсет.

Джак имаше достатъчно спомени от уроците по геометрия в гимназията, за да си спомни как продължаваше пи.

3,1415...

Папагалът продължаваше нумерологичната си тирада.

— Пи е изчислено до повече от един трилион цифри — благоговейно рече Лорна. — Много ми се иска да проверя дали числата, които повтаря папагалът, са правилни. И ако е така, колко дълга последователност е запомнил.

Птицата продължаваше, без да спира, а Джак забеляза, че трюмът се е смълчал. Мяученето, ръмженето, дори мърдането на другите животни престанаха, сякаш те също се бяха заслушали. Отразяващи светлината очи сякаш наблюдаваха внимателно двамата човеци от тъмните клетки.

Джак поклати глава и продължи напред. Имаше да разследва престъпление.

— Онова, което всъщност искам да ти покажа, е ето тук.

Поведе я към по-големите клетки в задната част на трюма. В първата имаше агне сукалче с майка му. Но вместо да е къдрава вълна, козината на животните висеше право надолу, по-скоро като на як, отколкото на овца. Джак обаче явно искаше да покаже на Лорна нещо друго.

Опита се да я подкани да продължи, но тя спря при следващата клетка. Обитателят ѝ лежеше сковано на една страна на покрития със сено под, с опънати крака и широко отворени неподвижни, мъртви очи. Приличаше на миниатюрно пони, но не по-голямо от кокер шпаньол.

— Виж му копитата — рече Лорна. — Разчленени са. Има четири пръста на предните крака и три на задните. Най-ранният прародител на съвременния кон, хиракотериумът, е бил с размерите на лисица и с подобни лапи.

Приклепна да огледа трупа. Копитото на единия крак беше откъснато. На главата имаше следи от пресни удари, сякаш животното бе изпаднало в паника и се бе блъскало в решетките, преди да умре.

— Сякаш нещо го е уплашило до смърт — отбеляза тя.

— Досещам се какво може да го е направило. — Джак тръгна към най-задната част на трюма. — Ела.

Тя го последва. В гласа ѝ се появи раздразнение, примесено с дълбок гняв.

— Какво са правили тези хора? И всъщност как са го направили?

— Надявах се, че ще можеш да ми отговориш тъкмо на този въпрос. Но имаме и един по-голям и непосредствен проблем.

Стигнаха последната клетка. Беше голяма, с дебели здрави решетки. На пода имаше пръсната слама, но вътре не се виждаше никакво животно.

— Когато дойдохме, намерихме вратата огъната и отворена.

— Значи нещо е избягало? — Лорна погледна назад към коридора и стълбите, явно сетила се за кървавата следа.

— Трябва да ни кажеш какво е било — рече Джак.

Тя се обърна към него и се намръщи.

— Как?

Джак посочи нещо, заровено под купчина сено. Чу се немощно мяукане.

Лорна го погледна, лицето ѝ беше блеснало от любопитство. Джак отвори вратата и я предупреди:

— Внимавай.

4.

Лорна се наведе и влезе през ниската врата. Вътре беше достатъчно високо, за да стои изправена, но въпреки това тя остана леко приведена. По-голямата част от сеното бе струпана в дъното. Тя огледа преценяващо вмирисаната на урина клетка и се постара да не настъпи пихтиестата купчина изпражнения, в които се виждаше слуз.

Каквото и животно да бе държано затворено тук, беше ясно, че е било болно.

Купчината сено се размърда — нещо се мъчеше да се скрие от нея. Притисна се в ъгъла и не можеше да избяга по-надалеч. Мяукането бе спряло.

Лорна пристъпи напред, клекна и внимателно дръпна сеното. Пред нея се появи белоснежна козина с едва забележими сиви петна. Дълга опашка беше увита около свитото уплашено телце. Малките котешки уши бяха свити плътно до главата.

— Малко на леопард или ягуар — прошепна тя.

— Само че бяло — обади се стоящият на входа Джак. — Като някакъв албинос.

Лорна се вгледа в измъчените сини очи на малкото.

— Не. Цветът на очите е нормален. По-скоро е форма на наследствен левцизъм, при който е изгубен само пигментът на кожата. Така или иначе, определено е някакъв вид пантера.

— Май преди малко каза, че е леопард или ягуар.

Лорна разбра объркването му. Грешката беше често срещана.

— Пантера не е таксономичен термин. Родът *Panthera* обхваща всички големи котки. Тигър, лъв, леопард, ягуар. И бяла пантера може да бъде представител на което и да било от тези животни.

— И какво по-точно е малкото?

— Доколкото може да се съди по структурата на черепа и едва забележимите петна, предполагам, че е ягуар. Но не мога да го твърдя със сигурност.

Лорна знаеше, че Джак се нуждае от повече информация. Явно беше предположил онова, което беше ясно за нея от пръв поглед, и

искаше потвърждение.

Мъничките очи от купчината сено примижаха към нея. Бяха лошо фокусирани и изглеждаха отворени неотдавна, което означаваше, че котето е само на две седмици, ако не и по-малко. Допълнителните характерни черти — късите заоблени уши, съвсем малките мустаци — подкрепяха преценката ѝ, че създанието е новородено. Но онова, което я изумяваше, беше размерът му. Малкото сигурно тежеше между седем и девет килограма — достатъчно голямо, за да е на около два месеца.

Дори Джак беше забелязал несъответствието и какво означава то.

— Каква е възрастта на малкото?

— Една или две седмици. — Лорна го погледна. — Ако се съди по него, възрастният екземпляр би трябвало да тежи между сто и осемдесет и двеста и двайсет килограма, което е повече от теглото на сибирски тигър. Типичният ягуар е два пъти по-лек.

— Пак ли имаме генетичен атавизъм?

Тя въздъхна.

— Ще трябва да направя някои тестове, за да кажа със сигурност, но първо искам да огледам малкото по-добре.

Внимателно вдигна новороденото от гнездото му. То се загърчи и заскимтя, но съвсем слабо. Лорна опипа костите му; пощипването по кожата показва, че животното е обезводнено. Потисна гнева си от пълната липса на грижи за малкото създание и го притисна до корема си. Направи всичко по силите си да го успокои. Един поглед към гениталиите му бе достатъчен да определи, че е мъжко.

Държеше го и чакаше паниката му да се уталожи.

— Ш-ш-ш, всичко е наред, дребосък.

Постави длан на главата му и нежно и ритмично започна да го гали под брадичката. Не след дълго малкото се притисна към нея и изписука гладно. Лорна го остави да засмуче пръста ѝ.

Несъмнено беше новородено.

Докато малкото се мъчеше да суче, тя забеляза в устата му нещо, което не трябваше да е там. На тази възраст малките котки нямаха зъби, а само голи венци, за да могат да се хранят. Върхът на пръста ѝ обаче усещаше нещо остро. Напипа четири зъба — кучешки. Макар и съвсем малки и недоразвити, те бяха остри и ясно изразени, горните бяха по-дълги от долните.

И изобщо не трябваше да ги има, не и на тази възраст.

Наличието им сега означаваше, че ще се развият много повече в бъдеще. Тази черта изразяваше някаква важна генетична особеност. И когато осъзна какво може да означава, по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Погледна към останалите клетки и погледът ѝ се спря върху мъртвото пони.

Нищо чудно, че беше умряло от страх.

Обърна се към Джак.

— Имаме по-сериозен проблем.

— В смисъл?

Лорна направи преценка на зъбите по същия начин, по който беше екстраполирала теглото на новороденото, за да определи приблизителните размери на възрастния екземпляр. Знаеше, че ранната поява на тези кучешки млечни зъби предвещава развитието им. Представи си ги как растат пропорционално с тялото, как горните се извиват и се спускат под долната челюст.

— Нямаме работа просто с прекалено голям ягуар — каза Лорна.

— Какво искаш да кажеш?

Тя излезе от клетката и погледна Джак в очите.

— Това е малко на саблезъба котка.

5.

Джак и Лорна стояха на палубата под яркото утринно слънце. Тя продължаваше да държи в прегръдката си малкото ягуарче. Ако беше права, трябваше да търсят едра котка, бледа като призрак, вероятно с кучешки зъби с дължина между двайсет и пет и трийсет сантиметра. Лорна му беше обяснила, че въпросните зъби не са били характерни само за прословутите саблезъби тигри. Много други праисторически котки и дори някои двуутробни имали същата генетична характеристика.

„Но саблезъб ягуар?“

Изглеждаше невъзможно. Въпреки това Джак не се съмняваше в думите ѝ. Беше му обяснила надълго и нашироко за атавизмите и генетичните манипулации и убедително беше доказала тезата си. Освен това той беше видял с очите си и други шантави животни в клетките долу.

Загледа се над релинга към брега. Навсякъде се виждаха гъсти маси гори, блата и тресавища — заемаха стотици хиляди хектари от делтата на Мисисипи.

Това бе домът му.

Беше израснал в блатистите разклонения, където семейството и родът имаха далеч по-голяма сила от думата на закона. Собственото му семейство си изкарваше хляба с риболов и лов на скариди... а понякога и с някои не толкова законни дейности. Знаеше колко е лесно да се скриеш в блатата, колко трудно може да бъде открито нещо, което иска да остане незабелязано.

Лорна пристъпи към него. Беше говорила по радиото с хора от местния отдел на Службата за рибата и дивата природа.

— Пращат кораб насам — каза тя. — Карат преносими клетки и транквиланти. Говорих и с доктор Метойър от ЦИЗВО. Подготвят карантинна лаборатория за животните.

Джак кимна. Беше решено да използват изолирания център като база. Един от хората му беше намерил стоманен сандък, заключен в капитанската каюта. Вътре имаше лаптоп и няколко цифрови касети.

Компютърнен експерт следовател вече пътуваше от Ню Орлиънс, за да започне работа по съдържанието им. Джак се надяваше, че архивът съдържа нещо повече от колекция порно.

Но преди да напуснат траулера, Джак се нуждаеше от още отговори... и по-точно за най-непосредствената заплаха.

— Имаш ли представа къде може да е отишъл ягуарът? Може ли да се е удавил по време на бурята?

— Едва ли. Големите котки не се страхуват от водата, а специално ягуарите са добри плувци. Освен това водите тук са плитки. Би могъл с лекота да преплува от остров на остров, като си почива по пътя.

— Значи според теб би могъл да стигне чак до сушата.

— Ягуарите обикновено имат територии с площ около сто и петдесет квадратни километра. Тези острови са прекалено малки за тях. Би трябвало да е продължил напред.

— Ами малкото? — Джак кимна към животинчето в обятията на Лорна. — Една майка би ли изоставила толкова лесно потомството си?

— Малко вероятно е. Ягуарите полагат големи грижи за малките си. Кърмят ги до шестмесечна възраст и се грижат за тях, докато не навършат две години. Но освен това са и практични. Това коте е болно. Ягуарът обикновено ражда две или три малки. Подозирам, че в клетката е имало и друго. Майката е взела по-силното от двете и е изоставила по-слабото, за да може самата тя да оцелее.

— Значи с нея има и малко. Това би трябвало да я забави.

— Както и да я направи по-опасна. Майката ще защитава агресивно последното си дете. — Лора се намръщи. Нещо я беше разтревожило. Тя посочи кървавата следа по стълбите. — Коего поражда друг въпрос. Къде са труповете? Къде е екипажът на кораба?

— Няма ги тук, няма ги и на острова — отвърна Джак. — Претърсихме всичко. По следите от кръв решихме, че екипажът е бил от четирима души. Може би телата са били пометени през борда от бурята.

— Или са били завлечени през борда.

— Завлечени? От котката ли?

— Като се има предвид кръвта по стълбите, онова тяло не е било пометено от вълна. Котката явно го е измъкнала от трюма.

— Но защо?

— Добър въпрос. Котките често скриват плячката си, за да запазят месото, дори качват жертвите си по дървета. Но ако това е невъзможно, обикновено просто оставят телата да гният и продължават нататък. — Лорна се намръщи. — А това поведение... е нетипично. Ако съм права, то показва необикновена хитрост, сякаш женската се е опитвала да прикрие следите си.

Погледите им се срещнаха. Джак забеляза тревогата в очите ѝ.

— Може би прекаляваш с тълкуването — опита се да я успокои той. — Снощи силата на бурята беше почти ураганна. Може би котката и телата са били пометени в Залива от вълните.

— Има само един начин да разберем.

— Какъв?

Лорна скочи от зодиака на пясъчното дъно край съседния остров. Беше оставила обувките си в лодката и бе навила крачолите си до коленете.

Джак вървеше до нея, насочил цялото си внимание към неравния пясък и гъсталака блатни кипариси пред тях. Той също бе бос, но беше праметнал обувките си през рамо, в случай че се наложи да навлезе във вътрешността. На другото му рамо имаше карабина Д4. Ако бе оцеляла в бурята, котката най-вероятно вече бе стигнала сушата и Джак нямаше намерение да поема никакви рискове.

По предложение на Лорна бяха слезли на най-близкия остров.

— Котката би трябвало да дойде най-напред тук по пътя си към сушата — убедено каза тя, докато се изкачваше по плажа. — Трябва да потърсим.

— Какво?

— Следи. Трябва да се качим над линията на приборя. Трябва да се оглеждаме и за изпражнения, урина, одрани дървета.

— Зная как се проследява дивеч — каза Джак. — Но ако котката е подминала острова?

— Ще претърсим следващия. Не може да стигне далеч без почивка. Борбата и бягството са си казали своето. Адреналинът в крайна сметка намалява. Все трябва да спре някъде, за да си поеме дъх.

Тръгнаха покрай линията на прибоя. Оглеждаха пясъка мълчаливо. Дневната жега бе като задушаваща пелена. От снощната буря в небето бяха останали само няколко облачета. Потта се стичаше по гърба на Джак и се събираше на колана му.

— Там — изведнъж каза Лорна.

И забърза нагоре по пясъка към един висок блатен кипарис. От клоните му висеше испански мъх. Част от него беше разкъсана, сякаш нещо голямо бе минало през завесата.

— Внимавай! — предупреди я Джак, хвана я за ръката, дръпна я назад и вдигна пушката. — Нека първо проверя.

Предпазливо приближи дървото и повдигна с цевта раздрания мъх. Огледа земята, после и клоните. Изглеждаше чисто.

— Виж пясъка около ствола — обади се Лорна до него. Не се беше подчинила на командата му да остане назад.

Земята бе разровена, но имаше и един ясен и дълбок отпечатък. Двата пристъпиха заедно в сенките. Джак продължаваше да се озърта за евентуално движение около тях. Беше нащрек и много ясно усещаше допира на рамото на Лорна, миризмата на косата и кожата ѝ.

— Това животно е огромно — каза тя и коленичи. — Ако се съди по размера на лапата, май съм подценила теглото му.

Постави длан върху отпечатъка. Лапата беше близо два пъти по-голяма.

— Значи определено е оцеляло — рече Джак.

— И е продължило към сушата.

Джак се изправи и стисна пушката.

— Дори и след бурята делтата ще е пълна с хора, излезли на риба, на палатка или просто да се разходят. Трябва да евакуираме района. И да организираме хайка, преди да се стъмни.

Лорна също се изправи.

— Доста ще е трудно да открием котката през деня. Сигурно си е намерила някое скривалище, където да преспи. Най-добрата възможност е по здрач, когато ягуарите излизат на лов.

— Значи ще използвам това време да събера хора. Следотърсачи, ловци, хора, които познават крайбрежния район и делтата. Ще взема и моята СГР.

Тя го погледна въпросително.

— Специална група за реагиране — обясни той и кимна към белия патрулен катер край другия остров. — Еквивалент на специалните части в Граничен патрул.

— Иначе казано, командоси граничари?

— Бива си ги — защити ги той и със закъснение осъзна, че тя се шегува.

Извърна се засрамено.

Край траулера кипеше дейност. Катамаранът на Службата за рибата и дивата природа беше пристигнал и бе хвърлил котва до брега. Граничари и надзиратели разтоварваха клетките от трюма.

— Да се връщаме — каза Лорна.

Джак долови нетърпението в гласа ѝ — ясно личеше, че иска лично да ръководи разтоварването. Беше оставила малкото на катера, в една празна кутия за рибарски принадлежности...

Докато вървяха към зодиака, траулерът експлодира.

6.

Лорна гледаше с ужас как корпусът на траулера се пръска в кълбо от огън и дим. Дървените гикове полетяха високо във въздуха, последвани от горящи мрежи. По острова и във водата се посипаха отломки.

И тела.

Тя прикри уста с длан.

„Колко хора са били на борда на траулера?“ Горящи дъски и парчета заваляха върху двата закотвени патрулни катера. Разнесоха се викове и писъци. Димът запълзя високо в синьото небе.

Джак я сграбчи за ръката и я помъкна към зодиака.

Качиха се в лодката и я отгласнаха от брега. Джак запали външния мотор и след секунди вече се носеха по водата. Джак долепи слушалката до ухото си. Гласът му бе властен, на командир.

— Извикайте вертолета! Да съобщи на Бърза помощ, че имаме ранени.

Разбитият корпус на траулера димеше на брега. Двата катера обикаляха наоколо и претърсваха плаващите отломки и горящите петролни петна. Патрулните вадеха тела от водата.

Джак даде пълна газ и зодиакът полетя към острова.

Лорна посочи към брега. Един от служителите на Граничен патрул стоеше на колене, стиснал едната си ръка. Лицето му беше обляно в кръв. Изглеждаше зашеметен, в шок.

— Джак! Натам!

Джак моментално насочи лодката към мъжа. Стигнаха до него и го качиха. Беше агентът, който бе дал фенерчето на Джак. Ръката му беше счупена, през ръкава му стърчеше бяла кост.

Лорна притисна някакви парцали към челото му, за да спре кръвотечението.

— Къде е Томпкинс? — попита мъжът замаяно. — Той... беше на горната палуба.

Огледаха водата. Раненият се опита да се изправи, но Джак му излая да си остане на мястото.

Лорна забеляза как Джак присви очи към плажа, извърна се и видя проснат край дърветата тяло. От разкъсаните дрехи се вдигаше пушек. По пясъка имаше тъмно петно. Едната ръка и половината череп липсваха.

Обърна се към Джак и погледите им се срещнаха. Изражението му казваше всичко.

„Томпкинс.“

Очите ѝ се наляха със сълзи — не от мъка, а от безсмислеността на всичко това.

— Какво стана? — прошепна тя на себе си.

Джак явно я чу, защото изключи двигателя и остави зодиака да продължи по инерция към патрулния катер. Удариха се в борда и спряха.

— Ключът на мъртвеца — загадъчно каза Джак. Хората му се втурнаха да качат ранения на палубата.

Друг човек зае мястото му на кормилото на лодката, готов да продължи търсенето на оцелели. Джак беше необходим горе, за да поеме командването. Лорна го последва по стълбата.

Палубата беше превърната в импровизирана полева болница. Здравите се грижеха за ранените. Някои седяха, други лежаха по гръб. Един беше завит с брезент.

Лорна веднага започна да оказва първа помощ, минаваше от ранен към ранен. Скоро пристигнаха спасителни хеликоптери на Бреговата охрана и Бърза помощ и започнаха да товарят най-критичните случаи.

Трима загинали.

Ужасно. Но можеше да е и много по-лошо.

Катерът на Граничен патрул пое нагоре по Мисисипи, следван от катамарана на Службата за рибата и дивата природа. Друг катер на Граничен патрул остана на място, за да отцепи района до пристигането на следователския екип, който щеше да се заеме с отломките.

Лорна стоеше на носа. Вятърът изсушаваше потта от челото ѝ, но от това напрежението и шокът не намаляха. В разгара на хаоса тя бе съсредоточена върху работата си, като истински професионалист, насочила цялото си внимание към поредната разкъсана рана, сътресение или счупване. Работата бе като патерица, която ѝ помогна

да изкара сутринта. Останалите ранени вече бяха стабилни и се намираха под наблюдение на лекар от Бреговата охрана.

Сега, след като вече нямаха нужда от нея, тежестта на трагедията се стовари отгоре ѝ. Тя обвини тялото си с ръце. „Ами ако бях останала в трюма с Джак... ами ако не бяхме отишли на онзи остров?“

Изведнъж усети, че някой я гледа, и се обърна.

Джак стоеше на няколко крачки от нея, сякаш не се решаваше да я обезпокои.

Лорна оцени вежливостта му, макар че и донякъде се подразни. Да не би да си мислеше, че е чак толкова ранима? Кимна му да се приближи. Искаше отговори, някакво обяснение, което можеше да ѝ позволи да затвори очи довечера. Надяваше се, че той ще може да ѝ го осигури.

Джак пристъпи към нея.

— Съжалявам, че те замесих в това. Ако знаех...

— Откъде би могъл да знаеш?

Обърна се и се загледа към брега. Джак застана до нея. Последва дълго мълчание.

— Какво стана според теб? — най-сетне попита тя. — Експлозията. Каза, че имаш предположение. Какво значи „ключът на мъртвеца“?

— Ще ни трябва експерт по експлозиви, за да го потвърдим — изсумтя той. — Но докато ти работеше, огледах останките. Като че ли се е взривил резервоарът с горивото. Може би от някаква предпазна мярка.

— Това ли значи „ключът на мъртвеца“?

Джак кимна.

— Някой е знаел за кораба. Товарът все трябва да е тръгнал отнякъде и да има крайна дестинация. След бурята, когато са изгубили връзка с кораба, получателите сигурно са задействали взрива по радиото.

— За да унищожат товара.

— И да потулят всичко.

Думите му ѝ напомниха за другата ѝ отговорност.

— Животните... колко оцеляха?

— За съжаление, екипът е имал време да пренесе само някои преди експлозията. Папагалът, двете маймуни, агнето. Успели също да

спасят яйцата на питона. Но самата змия и всичко останало е изгубено.

— Имаме също и малкото на ягуара.

— Да. Не съм забравил. Обаче трябва да имаме предвид и още един оцелял.

— Майката на ягуарчето.

— Тя все още е някъде на свобода. Веднага щом стигнем Ню Орлиънс, ще събера хора за хайка.

— А през това време аз ще дам ход на генетичните изследвания, за да разберем какво точно се е случило с тези животни и да определим кой би могъл да направи всичко това.

— Добре. Утре ще ти се обадя да видя какво си открила.

Понечи да си тръгне, но Лорна го хвана за ръката и го спря.

— Чакай, Джак. Мога да подготвя всичко в ЦИЗВО още днес.

Той се намръщи объркано. Не беше разбрал намека в думите ѝ.

— Довечера идвам с теб — каза тя.

Бръчките на челото му не се изгладиха. Дори станаха още по-дълбоки.

Лорна въздъхна, изгубила търпение.

— Когато тръгнеш на лов за котката, идвам с теб.

Лицето му заприлича на изсечено от гранит.

— Не. Ще е прекалено опасно.

Гневът пламна в гърдите ѝ — и някаква част от нея бе благодарна, че изпитва някакво чувство след толкова много смърт. Даваше ѝ сили.

— Виж какво, Джак. Ловувала съм едър дивеч. И съм отличен стрелец с упойваща пушка.

— Аз също — и нямам предвид упойваща пушка. Освен това познавам блатата по-добре от теб.

— А аз пък познавам големите котки по-добре от теб.

— Лорна...

— Стига, Джак. Помисли малко. Ако бях мъж, щяхме ли изобщо да водим този разговор? Каза ми, че смяташ да събереш специалисти — следотърсачи, ловци, твоята специална група. Е, предлагам ти моята експертиза.

Той изглеждаше готов да възрази, но тя бе твърдо решена да не отстъпва — и имаше основания да се гордее с това.

— Познавам поведението на големите котки по-добре от всеки южно от линията Мейсън-Диксън. — Погледна го право в очите. — Знанията ми могат да спасят нечий живот. Знаеш го. Или запазването на мъжкото ти его си заслужава смъртта на някого?

Знаеше, че последните й думи не са справедливи. Гневът ѝ беше взел връх. Но преди да успее да поправи грешката си, Джак се извърна и подхвърли през рамо:

— Бъди готова привечер. — И се отдалечи.

7.

Лорна стоеше в изолационното на ветеринарната лечебница в ЦИЗВО. Отново имаше електричество и лампите ярко осветяваха стоманените клетки, наредени една върху друга покрай стената. Отделението беше изцяло опразнено, за да се поставят под карантина спасените от траулера животни.

„Само пет оцелели... плюс единадесетте яйца на питона.“

Облечена в медицинска престилка, тя държеше ягуарчето в свитата си ръка и го хранеше с мляко. То сучеше и дъвчеше гумения биберон със затворени очи. Всеки път, когато го побутваше по-силно, се чуваше тихо ръмжене. Гладно мъниче. Това беше третата му бутилка, откакто го бяха докарали преди шест часа.

Беше прекарала повечето от времето тук и бе радостна, че го направи. След цялата смърт оставането с животните, работата по настаняването, прегледите и храненето бяха като балсам за нея. Както винаги, отново се чувстваше уютно и намираще утеха в грижата за пациентите си.

Като учен разбираше защо е така. Имаше хиляди изследвания върху връзката между човек и животно — как гледането на котка понижава кръвното налягане, как кучетата помагат на болните на легло да се почувстват по-добре. Никой не можеше да обясни тази връзка, но въпреки това тя си оставаше съвсем реална и измерима.

За Лорна обаче тя бе още по-дълбока. Когато се намираще сред животни, тя се чувстваше по-пълна, по-жива. Сякаш дори сетивата ѝ се изостряха — долавяше млечния дъх на кутретото, грапавия котешки език по дланта си, тихото ръмжене на уплашено куче, което се усещаше повече на допир, отколкото можеше да се чуе. Това беше така още от детството ѝ. Още в трети клас беше решила, че иска да стане ветеринар. И с времето, докато колегите ѝ се пресищаха, тази нейна връзка само се засилваше.

Без да престава да храни малкото, Лорна тръгна покрай клетките. Двете съединени маймуни заемаха тази в средата. Бяха се притиснали една в друга и спяха, настанени в топла купчина кърпи. Тя погледна

малките бели превръзки над лактите им на местата, където им бяха взели кръв и им вливаха течности, за да ги хидратират. В металната чиния в ъгъла имаше храна за маймуни и пресни банани.

Лорна вече беше прочела медицинския им картон, закачен под клетката. В биохимията и кръвната им картина нямаше нищо необичайно. Слаба анемия и повишено ниво на чернодробните ензими, най-вероятно от дългото недохранване. Но въпреки ужаса от новата обстановка двойката се беше нахранила добре след първоначалните прегледи.

Забеляза, че някой вече е попълнил графата с имената на пациентите. Хюи и Дюи.

Усмихна се. Дотук с професионалната безпристрастност. Но нямаше повод за сърдене. Самата тя люлееше ягуарчето в ръцете си като бебе. Беше го кръстила Багира на името на пантерата от „Книга за джунглата“ на Киплинг.

Но въпреки ласкавите имена Центърът трябваше да разреши загадката около тези животни. Някой беше положил доста усилия, за да получи тази странна пратка. За прикриването ѝ бе пролята кръв. Но защо и с каква цел? И още по-важно — кои бяха тези хора?

Усещаше, че отговорите се крият в тези същества.

Всяко животно вече бе минало на подробен преглед, включително на ядрено-магнитен резонанс. Данните от сканирането все още се обработваха от новата компютърно моделираща програма, която използваше данните, за да състави триизмерно изображение на всички вътрешни органи. Лорна с тревога и нетърпение очакваше да види резултатите.

„Какви ли други генетични аномалии ще се открият?“

В дъното на отделението в постлана със сено кошара беше агнето, новородено женско. Лежеше на сеното и изглеждаше окаяно без майка си. Големите му кафяви очи сезираха в Лорна, докато тя минаваше покрай него. Тя го огледа обезпокоено. Досега беше отказало да се храни от бутилка.

Докато мислеше по какъв начин да го накара да суче, висок раздразнен крясък привлече вниманието ѝ към следващия пациент и тя се обърна към последния оцелял от траулера. Специалист орнитолог от екипа беше решил, че птицата е мъжки африкански сив папагал, който се среща в джунглите на Западна и Централна Африка, макар че

идентифицирането съвсем не беше сигурно при отсъствието на пера или пух. Определянето беше направено въз основа на характерния бял ирис на птицата. На фона на черните зеници и сиво-зелената кожа очите бяха изключително изразителни.

Лорна знаеше, че папагалът иска да излезе от клетката. Вече беше успял да го направи веднъж. Малко след като го бяха докарали беше вдигнал резето с клюн и нокти и бе отворил вратата на кафеза. Откриха го върху клетките, надаваше крясъци всеки път, когато някой се опитваше да го приближи. Наложиха се да го уловят с мрежа и да го върнат в кафеза, след което заключиха вратата с катинар.

— Съжалявам, Коко — каза тя и пристъпи към клетката.

Папагалът скочи към пръчките. Очите му проблеснаха гневно, черните зеници се свиваха и разширяваха.

— Игор! — изкрещя ѝ птицата със зловещо човешки глас. — Игор... добре, Игор... Игор, Игор, Игор...

Папагалът явно се опитваше да общува с нея. Лорна се усмихна.

— Ясно, мъжлето ми, значи си Игор. — Натърти на последната дума.

Очите му престанаха да проблясват. Папагалът започна да върти глава и да я разглежда изпитателно, досущ като човек, който се чуди дали да сподели някаква тайна.

Името беше смущаващо уместно. Игор беше обезобразеният асистент на д-р Франкенщайн. Някой определено имаше доста черно чувство за хумор.

Папагалът килна глава и я загледа с едното си око.

— Искам да си вървя. Да се махна. Съжалявам.

От думите му я побиха тръпки. Лорна знаеше, че палеотропичните папагали, към които спадаше и този, отношението между обема на мозъка и тялото е същото като при шимпанзетата. Папагалите бяха най-умните птици и според някои изследвания имаха когнитивните способности на петгодишно дете.

Нервните думи на Игор ѝ напомниха прочутия случай с Алекс, африкански сив папагал, собственост на д-р Ирен Пепербърг, професор по психология в Брандис. Алекс имал речник от сто и петдесет думи и показвал изумителна способност да решава задачи. Можел да отговаря на въпроси, да брои, дори разбирал концепцията за нула. И не само това — птицата можела и да изразява чувствата си

съвсем недвусмислено. Когато бил оставен във ветеринарна лечебница за хирургическа операция, Алекс започнал да моли стопанката си: „Ела тук. Обичам те. Съжалявам. Искам да си вървя“. Думите на Игор в изолационното зловещо наподобяваха абсолютно същия разум и разбиране.

Обзета от любопитство, Лорна отиде да прибере ягуарчето в клетката му. То беше приключило бутилката и вече доволно спеше.

Игор внимателно я наблюдаваше как поставя Багира във вълненото гнездо от завивки. След като настани малкото, Лорна се върна при папагала, наведе се към него и каза меко:

— Здравей, Игор.

— Здравей — повтори той и се закатери нагоре-надолу по решетките. Явно все още беше нервен от новата обстановка.

Лорна се помъчи да измисли начин да го успокои — после си спомни как с Джак влязоха в трюма на траулера и ѝ хрумна нещо. Извади джобния си компютър и стартира калкулатора, натисна иконата с познатата гръцка буква и щом резултатът се появи, попита:

— Игор, какво е пи?

Папагалът замръзна на вратата на клетката, погледна я отново, после скочи на дървената си стойка. Изглежда я с едното си око, после с другото.

— Хайде, Игор. Какво е пи?

Той изкряска, задвижи глава нагоре-надолу и започна познатата рецитация:

— Три едно четири едно пет девет две шест пет...

Главата му ритмично се клатеше с всяка цифра.

Лорна се взираше в дисплея на калкулатора, където беше изписана математическата константа пи. Поредицата беше вярна. Нервното треперене на папагала постепенно отслабна и спря, а той продължаваше да изговаря цифри, които излизаха извън рамките на дисплея. Сниши се на стойката си и се вкопчи с нокти в нея. Явно намираще някаква утеха в съсредоточеното повтаряне, подобно на възрастна жена, която плете или решава кръстословица.

Папагалът продължаваше да изрежда цифри в почти хипнотичен ритъм.

Лорна изгуби броя им.

Определено бяха много над сто.

Не знаеше дали продължаващата поредица не е пълна безсмислица, но смяташе да повтори теста при първа възможност. Продължи да слуша като зашеметена още няколко минути. Даде си сметка, че ще са й нужни страници и страници с математическата константа, за да провери дали птицата я повтаря правилно.

„Колко дълга поредица е запомнил? И кой го е научил на нея?“

Мислите й бяха прекъснати от тихото изщракване на двойното резе на вратата. Игор моментално млъкна. Лорна се обърна и видя дългурестата фигура на д-р Карлтън Метойър.

— Карлтън — възкликна тя, изненадана от неочакваното посещение на директора. — Какво правиш тук?

Той й отправи топла бащинска усмивка.

— Виждам, че си приключила с храненето на Багира. — Наблегна на новото име на ягуарчето. В очите му заиграха весели пламъчета.

Лорна мислено изстена. Беше споменала името на малкото само на асистента си, но както винаги, мълвата в ЦИЗВО се разпространяваше бързо. Бузите й пламнаха. От нея се очакваше да бъде учен, а не момиченце с малко коте.

— Коремът му е пълен — рече тя. — Поне за следващите два часа. После отново ще заскимти за бутилката.

— Това означава, че лабораторията ще разполага с достатъчно време да приключи с генетичния анализ.

— С какво разполагаме засега?

С нетърпение очакваше някакви резултати. След пристигането в ЦИЗВО беше прекарала цялото си време в стабилизиране на изнемощелите създания и помагане при вземането на кръвни и тъканни проби. Докато извършваше физическите прегледи, ДНК пробите бяха изчезнали в главната генетична лаборатория — царството на д-р Метойър, до което малцина имаха достъп. Директорът бе световноизвестен с пионерските си трудове върху клонирането и междувидовата трансплантация на ембриони.

— Още не сме навлезли в дълбочина — каза Карлтън. — Но първоначалният анализ на хромозомите вече показва нещо интригуващо. В момента повтаряме теста, но реших да слеза да те извикам. Трябва да го видиш лично.

Направи ѝ знак да го последва и тръгна към вратата. Нещо явно го беше развълнувало и възбудата му се предаде и на нея.

Тя тръгна след него, като буквално трепереше от любопитство. На прага се обърна и видя, че Игор я наблюдава, отново вкопчен във вратата на кафеза. Пак беше започнал да трепери.

Чу го как прошепна след нея:

— Искам у дома.

8.

Никак не ѝ се искаше да затваря вратата и да остане глуха за жалните молби на Игор, но имаше по-голяма загадка за решаване. Въпреки това я жегна съжаление и съчувствие, които притъпиха остротата на професионалния ѝ интерес.

Когато ключалката на вратата изщрака, шефът ѝ вече беше преполовил коридора. Движеше се с големи целенасочени крачки. Говореше, но Лорна успя да чуе само последните му думи.

— ... и вече започнахме ПВР тестове, за да увеличим ключовите хромозоми. Но разбира се, определянето на ДНК секвенциите ще продължи почти цяла нощ.

Лорна забърза, за да го настигне — както физически, така и умствено. Продължиха по друг коридор и стигнаха двойната врата на отделението с генетичните лаборатории, заемащо това крило на ЦИЗВО.

Главната лаборатория бе дълга и тясна, от двете страни на пътеката имаше наредени биокамери и работни станции. Рафтовете и масите бяха заети от най-модерна генетична апаратура — центрофуги, микроскопи, инкубатори, електрофорезно оборудване, цифрови камери за визуализиране на ДНК, всевъзможни пипети, стъкленици, везни, епруветки с ензими и ПВР химикали.

Карлтън продължи към двама наведени пред един компютърен екран изследователи. Стояха плътно един до друг, облечени в бели лабораторни престилки. На Лорна ѝ заприличаха досущ на съединените в бедрото майmunки Хюи и Дюи.

— Направо изумително — заяви д-р Пол Трент и погледна Лорна през рамо. Беше млад, слаб, с прибрана зад ушите руса коса. Приличаше повече на калифорнийски сърфист, отколкото на водещ невробиолог.

Съпругата му Зои стоеше до него. Беше латиноамериканка. Черната ѝ коса бе къса — по-къса от тази на мъжа ѝ — и обрамчваше широките ѝ луничави скули. Лабораторната престилка изобщо не можеше да скрие пищните извивки на тялото ѝ.

Двамата бяха биолози от Станфорд, истински вундеркинди в областта си, получили научни степени преди да навършат двадесет и пет, и вече ценени високо в академичната общност. Бяха пристигнали в Ню Орлиънс по двегодишна програма за изследване на развитието на нервната система у клонирани животни и изучаване на структурната разлика между мозъците на клонинга и оригинала.

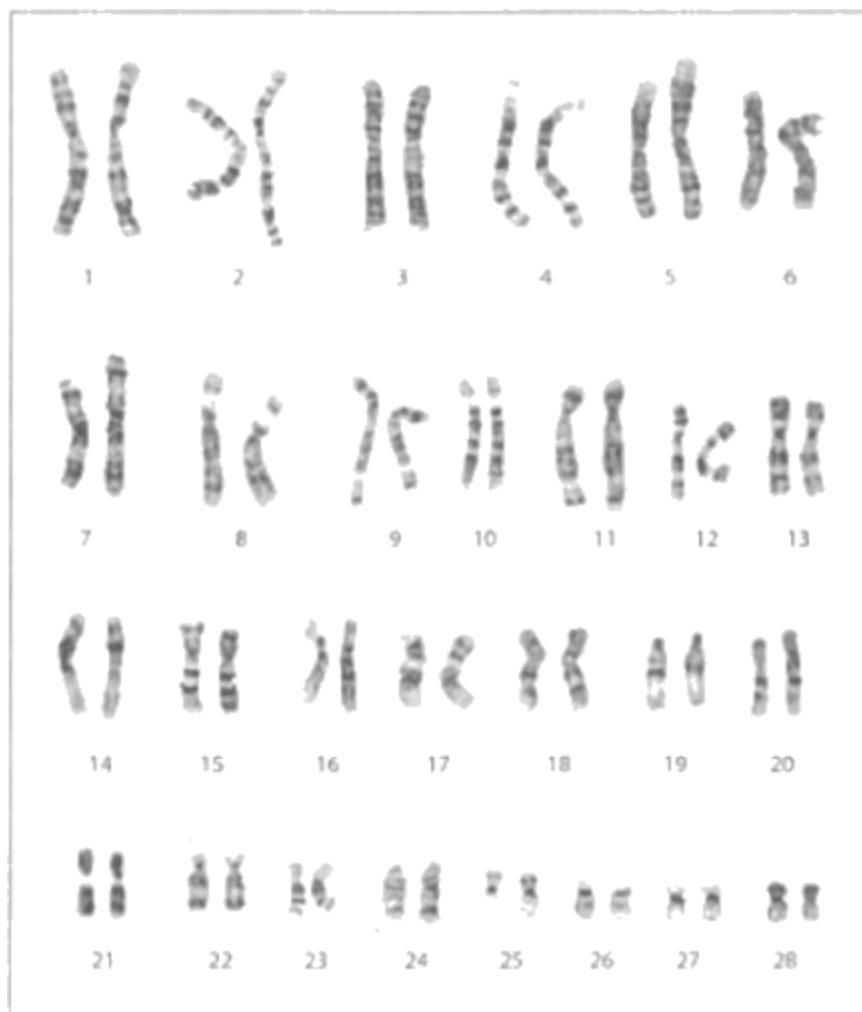
Определено се бяха озовали на подходящото място.

ЦИЗВО бе един от водещите центрове в страната в областта на клонирането. През 2003 година тук за първи път бе извършено клониране на див хищник — африканска котка с подходящото име Дито^[1]. А през следващата година се канеха да започнат комерсиално клониране на домашни любимци като начин да съберат средства за работата си със застрашените видове.

Зои се дръпна от монитора.

— Лорна, трябва да видиш това.

Лорна се приближи. На екрана имаше кариограма, показваща набор номерирани хромозоми, подредени в таблица.

Кариограмите се правеха с помощта на химикал, който улавяше делящата се клетка в състояние на метафаза. След това хромозомите се отделяха, оцветяваха и подреждаха в таблица по големина и форма, всяка със съответния си номер. Хората имаха четиридесет и шест хромозоми, разделени на двадесет и три двойки. На монитора се виждаха двадесет и осем двойки.

Определено не бяха човешки.

— Съставихме тази кариограма от левкоцит на една от капуцините — каза Карлтън.

По възбудата и на тримата ясно си личеше, че ще последват допълнителни обяснения.

— Капуцините имат двадесет и седем двойки хромозоми — каза Пол. Гласът му бе изпълнен с почуда и възхищение.

Лорна се загледа в кариограмата на екрана.

— Но тук двойките са двадесет и осем.

— Именно! — каза Зои.

Лорна се обърна към директора.

— Карлтън, ти каза, че искаш да повториш теста. Явно има някаква лабораторна грешка.

— Тестът в момента тече, но подозирам, че ще потвърди първоначалните резултати — каза Метойър и кимна към компютъра.

— Защо мислиш така?

Карлтън се наведе, хвана мишката и зареди още пет генетични диаграми.

— Тази кариограма е от другата маймунка. Отново имаме двадесет и осем двойки хромозоми. Също като при първата. Следващите са от агнето, ягуарчето и папагала, а тази последната е от бирманския питон.

„От питона?“

Лорна се намръщи и погледна към инкубатора, в който се намираха змийските яйца. Явно в желанието си да потвърди подозренията си Карлтън беше отворил едно, за да стигне до развиващия се зародиш и да вземе ДНК за анализ.

— Питоните имат тридесет и шест двойки — продължи Карлтън. — Смес от микро- и макрохромозоми.

Лорна погледна екрана.

— А тук са тридесет и седем.

— Точно така. Една двойка повече от нормалното. Както и при останалите. Именно затова съм сигурен, че при повторните генетични тестове ще получим същите резултати. Статистически е почти невъзможно при лабораторните анализи да се направи една и съща грешка шест пъти едно след друго.

На Лорна ѝ се зави свят.

— Да не искаш да кажеш, че всяко животно от траулера показва един и същи генетичен дефект? Че всяко има допълнителна двойка хромозоми?

Подобни генетични аномалии от време на време се срещаха и у хората. Наличието на допълнителна хромозома беше причина за синдрома на Даун. Или на синдрома на Клайнфелтер, при който момчетата се раждаха с две X хромозоми, образувайки каротип XXУ. А в някои редки случаи хора се раждаха с допълнителна двойка

хромозоми. Подобни тежки аномалии обикновено водеха до ранна смърт или тежка умствена ретардация.

Лорна се намръщи към екрана. Никое от животните не показваше подобна изостаналост. Явно объркването ѝ се беше изписало на лицето, защото Карлтън продължи:

— Май не разбираш напълно какво искаме да кажем. Допълнителната двойка хромозоми не е резултат на генетична грешка. Не става въпрос за случайна грешка при клетъчното деление на сперматозоид или яйцеклетка.

— Как може да сте сигурни?

Карлтън отново хвана мишката и превъртя шестте кариограми. Посочи последната двойка на всяка и каза:

— Животните от траулера имат не просто допълнителна двойка хромозоми. А една и съща.

Едва сега Лорна осъзна, че допълнителната двойка хромозоми във всяка кариограма е идентична с тази на останалите. Бавно започна да схваща какво означава това. Имаше чувството, че някаква мощна вълна внезапно е избила опората под краката ѝ.

„Невъзможно!“

Карлтън заби пръст в екрана.

— Това не е грешка на природата. А дело на човек. Някой е поставил тази допълнителна двойка хромозоми във всички тези животни.

— Кой...? — смотолеви Лорна. Беше замаяна от изненада, но в същото време гореше от любопитство.

Карлтън се обърна към нея. Гъстите му сиви вежди бяха повдигнати, очите му блестяха развълнувано.

— Всъщност, мила моя, по-важният въпрос е защо.

[1] Копие, дубликат. — Б.пр. ↑

9.

Бащата на Дани Хемпъл газеше през тръстиката дълбоко в блатата на делтата.

— Опъваш ми нервите, момче. Понякога си по-безполезен и от виме на бик.

Дани премълча. Благоразумно от негова страна. На седемнадесет бе едър като баща си, но изобщо не можеше да се мери с него по лошотия. Веднъж татко му смаза от бой един мъж с дръжката на чука, задето го бе преметнал при подялбата на уловената риба.

А сега гледаше как баща му измъква капана за раци от калните тръстики. Не беше техен. Не беше и някой стар, покрит с раковини капан, отдавна забравен от собственика му. Изглеждаше чисто нов, със здраво въже и шамандура. Дори етикетът с разрешителното си беше на мястото.

Баща му отрязва въжето и етикета с джобния си нож и тръгна през тръстиката с плячката си. В откраднатия капан щъкаха десетина едри луизиански сини рака.

— Момче, извади си пръста от задника и дай проклетата лодка насам. Нямаме цял ден за губене.

Баща му беше с рибарски гащеризон и газеше през плитчините без проблеми. Дани приближи лодката към него. Беше полуръждясал плъзгач, чиято въздушна перка беше свалена и сменена със стар външен „Евинруд“. Бяха твърде близо до калния бряг, за да използват двигателя — пък и той вдигаше прекалено много шум. Това, с което се занимаваха, можеше да им докара сериозни неприятности със Службата за рибата и дивата природа.

Бури като снощната всяваха хаос в хилядите капани за раци, заложили по разклоненията на реката до Залива. Силните течения ги откъсваха от въжетата и ги пращаха навътре в околните блата.

„Все едно нарочно пилеят пари“, често остроумничеше баща му.

Дани се бе пошегувал пред приятелите си, че това е по-скоро да хвърляш бисер на свине. Беше направил грешката да повтори шегата,

докато баща му беше наблизно. На носа му още имаше бучка от онова старо счупване.

— Хайде по-живо де! Има поне още два.

„Уф“ — помисли си кисело Дани и оттласна пръта от дъното.

Приблужи, взе капана от ръцете на баща си и го сложи при останалите четири, които вече бяха събрани в лодката. Уловът беше добър и колкото и да ненавиждаше това, което правеха, той разбираше изгодата му. При седемнайсет долара за килограм месо от щипките и близо два пъти повече за опашката, днешният следобед можеше да им докара почти хилядарка. И то без да се брой продаването на капаните за раци, понякога на същите хора, на които бяха принадлежали.

Подобни кражби не оставаха незабелязани от Службата за рибата и дивата природа. Ако не те замъкнеха в затвора и не ти тръснеха солена глоба, пазачите си искаха своята част от плячката. Било такса за въртенето на бизнес по тези места, така обясняваха. Но това не бе най-голямата опасност. Имаше и други ловци като бащата на Дани. Избухваха свади за територии, понякога се стигаше и до кръвопролития. Говореше се, че алигаторите тук били доста охранени.

Дани си даваше сметка за тази заплаха и зорко следеше ръкава — или по-скоро го преслушваше. Навсякъде наоколо имаше гори от блатни кипариси, покрити с мъх и пълзящи растения, които скриваха всичко. Клоните на дърветата надвисваха над тесния канал.

Ослушваше се за воя на плъзгач на пазачите или ръмженето на мотор на други крадци и вехтошари. Засега чуваше единствено воя на комарите и цвърченето на лястовиците, прехвърчащи над главите им.

Избърса чело с носната си кърпа и я прибра в джоба си. Жегата сякаш беше заседнала под клоните. Дори сянката не предлагаше особено облекчение. А на всичкото отгоре капаните с раците започваха да вонят.

Но какво можеше да направи?

Нямаше друг избор освен да бута лодката след баща си, като се придържа плътно до тръстиките. Бяха навлезли по-навътре в ръкава от местата, на които търсеха обикновено. И бяха излезли по-късно от обичайното. Дани знаеше защо баща му поема такъв риск. Левкемията на малката му сестра пак се беше върнала. А в момента баща му беше безработен и нямаха здравна осигуровка. Бурята беше същински дар от небето. Затова Дани по изключение не се отвърщаваше от грубото

държане на татко си. Усещаше тревогата и срама, които се криеха под повърхността.

— Там май има още един капан, тате.

И посочи с пръта към мястото, където едно тясно разклонение на ръкава изчезваше в по-плътните сенки. В началото му се полюшваше самотна бяла шамандура.

— Ами иди да го вземеш, докато измъкна този. Въжето му се е оплело в някакви коренища, мамка му...

Дани насочи лодката към разклонението. Тесният канал бе покрит с лилии и се виеше из гъстата плетеница на гората. Приличаше повече на тунел, отколкото на поток.

Трябваше да вкара лодката в канала, за да стигне до шамандурата. Внезапен плясък го накара да подскочи. Обърна се и видя един енот да плува през главния ръкав. Гребеше трескаво с лапи. Дани се намръщи. Обикновено енотите не се страхуваха чак толкова от хора. Пък и подобно бягство бе чиста глупост. Много еноти свършваха като закуска за някой спотаен на дъното алигатор.

Преди да успее да се обърне, втори енот скочи от един клон, полетя във въздуха и плъосна във водата. Паниката им беше объркваща.

— К'во си се заяпал! — извика баща му. — Хайде, по-живо.

Дани се намръщи и се зае със задачата си. Наведе се и хвана шамандурата. Извади я и започна да тегли въжето. Усети тежестта на потопения капан. От опит знаеше, че е доста пълен. Запъна крака в дъното на лодката и измъкна капана от водата. Беше пълен догоре с раци. Усмихна се, като пресметна цената на улова.

Изтегли капана в лодката и го сложи при останалите. Докато се обръщаше да излезе от страничния канал, нещо бяло привлече погледа му по-навътре в сенките. Дани отмести един надвиснал пред него клон. На петнайсетина метра по-нататък се поклащаха четири оплетени шамандури.

„Охо!“

С помощта на клона издърпа лодката навътре в канала, след което забута с пръта, като се оглеждаше за подозрителни дънери покрай бреговете или издайническа люспеста муцуна. Алигаторите често се спотайваха в такива закътани разклонения. Дани обаче не беше особено притеснен. Мъжките ставаха агресивни само през

размножителния период, а женските нападаха всичко, което наближеше гнездата им. Освен това, също като баща си, той имаше пистолет.

Стигна до шамандурите и се наведе да разплете въжетата, но видя, че те продължават към брега. Капаните бяха измъкнати от водата. И бяха разкъсани, сякаш някой ги беше пуснал в дробилка за дърва. Нямаше никаква следа от раци.

Първата му мисъл бе, че някой мъжки алигатор си е осигурил лесно угощение, но въпреки това студеният пръст на ужаса се плъзна по гръбнака му. Никога не бе виждал, нито чувал алигатор да напада капан за раци. А като се имаше предвид тежестта им, те явно бяха измъкнати на брега от нещо голямо.

„Но ако не е алигатор...“

Преглътна с мъка. Устата му беше пресъхнала. Изправи се и се отгласна назад към главния канал. Спомни си двата бягащи енота. Нещо ги беше уплашило, може би нещо повече от момче в лодка. Погледна назад към разбитите капани. Изведнъж започна много силно да усеща вонящия товар в лодката.

Наблегна по-здраво на пръта.

Силно изпращяване го накара рязко да се обърне и сърцето му подскочи. Дебел клон се откърши от едно дърво, рухна направо на канала и блокира пътя му за бягство.

Храстите на отсрещния бряг зашумоляха, сякаш нещо бе скочило от дървото на сушата. Дани пусна пръта и извади пистолета. Пръстът му трескаво се мъчеше да смъкне предпазителя.

Шумоленето се отдалечи с нарастваща скорост.

Дани така и не видя източника му, но усети, че е нещо голямо, бързо и невидимо. Замръзна и напрегна слух. Ами ако съществото се върнеше?

Внезапен вик едва не го накара да скочи от лодката.

— Момче! Прибирай си хуя в гащите и идвай тук!

Едва сега Дани осъзна в каква посока се бе отдалечил шумът.

„Не!...“

Елдън Хемпъл знаеше, че нещо не е наред. Разбра го още преди да е чул ужасения вик на сина си.

— Татко!!!

Елдън ловуваше из блатата и ръкавите на делтата още откакто едва стигаше до коляното на баща си и инстинктите му бяха като на котка. Единственото предупреждение бе внезапното замиране на всичко. Сякаш небето притисна земята, както преди началото на свирепа буря.

Стоеше нагазил до глезените в плитчината, сред гъстите тръстики и ниски палми. Пусна капана за раци във водата и извади пистолета. Бавно се завъртя в кръг, като се оглеждаше, без да мига. Всяка фибра от тялото му крещеше да побегне. Потисна първобитния подтик, тъй като не знаеше къде се намира опасността.

Напрегна слух — за плясък на вода, за изпращяване на клон, за каквото и да било предупреждение. Ужасът стегна гърдите му. Страх не толкова за собствения му живот, колкото за сина му. Отнасяше се свирепо с момчето, но го обичаше още по-свирепо.

И тогава го чу. Зад гърба си. Дрезгава кашлица. Не като човешка, а по-скоро като кашлянето на някакъв звяр. Последва тихо ръмжене.

Завъртя ръка назад и стреля на сляпо. Продължи да дърпа спусъка, като в същото време тичаше в противоположната посока, към дълбокото.

— Дани! Бягай!!!

Тичаше през тръстиките. Остри листа порязваха лицето и голите му ръце. Ако можеше да стигне до дълбокото, да се гмурне в канала...

Зад него нещо се хвърли през ниските палми. Едва сега Елдън осъзна, че кашлянето и ръмженето са били преднамерени, за да го накарат да побегне.

Тръстиките се чупеха около него. Отпред беше откритата вода. Елдън приклепна, за да скочи и да се гмурне, но нещо огромно го удари в гърба и го просна по очи в плиткото.

Ударът изкара въздуха от дробовете му. В рамото и гърба му се забиха ножове. Елдън се мъчеше да извие ръка назад, да стреля напосоки през рамо. Успя да натисне спусъка веднъж, пистолетът беше до ухото му. Гърмежът го оглуши, но недостатъчно, за да не чуе съскация писък, изпълнен с кръвожадност и ярост.

Отгоре му падна сянка, закри слънцето.

Усети горещ дъх във врата си. Челюсти се склучиха върху тила му и натиснаха лицето му във водата и тинята. Елдън усети натиск в

черепа, миг на пронизваща болка, хрущене на кост... и настъпи пълен мрак.

Дани чу изстрелите, пронизителен яростен писък, вика да бяга. Знаеше, че разполага само със секунди. В мочурищата на Луизиана имаше рисове и мечки, но създаването, надало онзи крясък, беше много по-голямо и нямаше място в блатата и ръкавите на делтата.

Грабна пръта и засили лодката по-далеч от главния канал. Това бе единствената посока, в която можеше да бяга. Падналият клон му препречваше пътя. Беше прекалено голям и заплетен в други растения, за да го махне самичък. А и знаеше, че няма време да се бори с него. Трябваше да избяга колкото се може по-далече.

Докато наблягаше на пръта, Дани се ослушваше за още изстрели, за изкрещяна псувня, за какъвто и да било знак, че баща му е все още жив. Но ръкавът беше притихнал. Дори комарите сякаш се бяха смълчали.

Заби пръта в тинята и натисна. Подмина измъкнатите от водата капани и продължи навътре в лабиринта от хълмчета и гъсто растящи блатни кипариси. Не познаваше тази част от делтата. Знаеше само, че трябва да продължава напред.

Тежестта на пистолета му вдъхваше известен кураж. За сигурно беше пхнал оръжието в колана си — не беше сигурен, че ще може да го извади достатъчно бързо от кожения кобур.

„Продължавай напред...“

Това бе единственото му упование. Трябваше да стигне до открити води, може би дори до самия Залив. Но после осъзна, че се движи в погрешна посока — на север вместо на юг. Така нямаше да стигне до Мисисипи. Значи трябваше да се добере до някое от малките селища, пръснати между блатата и голямата река. Ако можеше да стигне до някое от тях, да вдигне тревога, да размърда мъжете... мъже с пушки...

Времето се нижеше едва-едва, отмервано от ударите на сърцето му. Сякаш натискаше пръта от часове, макар че в действителност едва ли бе минал повече от час. Слънцето бе надвиснало ниско над хоризонта. В един момент блатото отново се изпълни със звуци — крякане на жаби, песен на птици. Дани се зарадва дори на бръмченето на комарите. Каквото и чудовище да се спотайваше наоколо, явно бе решило да не го преследва.

Тесният канал най-сетне излезе в малко езеро. Той се насочи към центъра му, изпълнен с облекчение, че се отдалечава от брега. Слънцето обаче се беше спуснало под линията на дърветата и повърхността на езерото приличаше на черно огледало.

Именно в него Дани мярна отражение на движение край брега. Нещо бяло проблесна безмълвно в гората. Едва успя да го забележи.

Бързо измъкна пистолета от колана и се обърна.

Едно паднало дърво му позволи да зърне звяра. Приличаше на белезникав тигър, само че по-слаб и с по-дълги крайници, с дълга опашка. В окървавената си муцуна носеше нещо отпуснато и бледо. Дани се ужаси, че е някаква част от баща му, ръка или крак.

Но докато гледаше над цевта на пистолета, видя, че е малко, хванато за козината на врата.

Преди да изчезне в гората, котката спря и се обърна към Дани. Погледите им се срещнаха. Устните на звяра се дръпнаха назад и оголиха кучешки зъби, подобни на кинжали от кост. Гореща струйка потече по левия крак на Дани и той се разтрепери.

В следващия миг котката изчезна в гората.

Дани остана с все така насочен напред пистолет. Мина цяла минута, преди бавно да се отпусне в средата на лодката. Сгъна колене до гърдите си. Усещаше, че котката си е отишла, но нямаше намерение да продължава нататък. Беше готов по-скоро да умре от глад, отколкото да се приближи до брега.

Гледаше гората около себе си, без да е в състояние да се отърси от спомена за погледа на създанието. В очите му нямаше нищо животинско, само пресметливост. Сякаш го преценяваше, за да реши дали е нужно да се занимава с него.

И изведнъж Дани разбра, че онзи клон не беше паднал през канала случайно. Котката го беше съборила нарочно, за да раздели двамата. Първо се беше заела с баща му, тъй като той представляваше по-голяма опасност, а другата плячка беше в клопка и можеше да се разправи с нея както си пожелае. Дани беше уловен като рак в капан, така че можеше да се върне за него по-късно.

Само че нещо беше накарало звяра да се оттегли.

Нещо по-опасно от едно момче в лодка.

10.

Джак мина по люлеещия се мост, без да си направи труда да се хване за въжените парапети от двете страни. Не погледна надолу, макар че няколко дъски отдавна бяха изгнили и паднали. Движеше се с лекота. Знаеше къде стъпва.

Родовата му къща се намираше на едно от малките островчета в ръкава Тубърлайн — малко хълмче, издигнало се над черната вода и обкръжено от пластове водорасли и остра трева. Къщата се намираше на самия връх — разнебитена конструкция от помещения, събрани като блокчета от детски конструктор. Всяко бе добавка и разширяване, наложени от разрастването на клана Менард през последния век и половина. Повечето помещения бяха запустели, откакто модерният живот бе примамил по-младите поколения другаде, но сърцевината си оставаше все същата — яка стара къща с каменни стени. Родителите му — приближаваха осемдесетте — все още живееха тук заедно с няколко братовчеди и племенници.

До къщата лежеше килната стара рибарска лодка. Все още плаваше, по-скоро заради волята на по-големия му брат, отколкото заради здравето си дъно. Ранди седеше в шезлонга при кея с кутия бира в ръка и съзерцаваше лодката. Беше гол до кръста, с къси панталони и джапанки. Единственият знак, че е видял пристигането на Джак, бе вдигането на кутията за нещо като поздрав.

— Значи отиваме на лов — каза Ранди, когато Джак спря до него.

— Обади ли се на Ти-Боб и Пейот?

— Знаят. Ще дойдат — Ранди се загледа към залязващото слънце, оригна се и сви рамене, — когато дойдат.

Джак кимна. Ти-Боб и Пейот Тибодо бяха братя, наполовина чернокожи кейджън и наполовина индианци. Най-добрите следотърсачи в блатата. Миналата пролет бяха помогнали за откриването на двама наркотрафиканти, които бяха изоставили кораба си в Мисисипи и се бяха опитали да избягат през делтата. След ден лутане бяха повече от щастливи, че братята Тибодо ги намериха.

— Какво ще гоним? — попита Ранди. — Така и не каза.

— Голяма котка.

— Рис ли?

— По-голяма.

Ранди сви рамене.

— Значи затова искаш да вземеш Бърт.

— Той при татко ли е?

— Че къде другаде?

Джак тръгна към къщата. Брат му беше в доста кисело настроение. Не знаеше защо, но можеше да се досети.

— Не трябваше да пиеш, ако искаш да дойдеш с нас.

— По-точен съм с две бири в корема.

Джак завъртя очи. За съжаление брат му май беше прав.

Стигна до къщата и отвори вратата. Не живееше тук вече повече от десетилетие. Имаше си собствено жилище край езерото Пончантрейн — беше го купил след Катрина и го беше потегнал. Влезе в антрето. Това бе дом — повече от всяко друго място. Миризмата на пържено се състезаваше с черния меланж подправки. През годините се беше просмукала в самия хоросан между камъните, наред с дима на дърва и тютюн.

За миг си спомни щастливото си детство, прекарано в това хаотично и шумно семейство, където цареше вечна бъркотия. Сега бе много по-тихо, сякаш къщата бе задрямала и очакваше да се събуди отново.

— Qui c'est q'za? — обади се нечий глас.

— Аз съм, татко! — извика в отговор Джак.

Беше достатъчно да насочи носа си към най-силната миризма на лула и да последва тихите, стържещи звуци на зайдеко, за да намери баща си. Старецът беше в кабинета си в дъното на коридора. Едната стена бе заета от каменна камина; по другите имаше претъпкани с книги лавици.

— Добре дошъл, Джак. — Баща му се направи, че се надига от фотьойла.

Джак му махна да не става.

Старецът се отпусна с въздишка. Беше почти обездвижен от артритата. Едрото му някога тяло се бе стопило до торба кости с възли в ставите. Може би трябваше да отиде в старчески дом, но се чувстваше най-добре тук, сред книгите си, музиката и със стария Бърт, последния

от дългата линия ловджийски кучета. Те бяха толкова членове на фамилията Менард, колкото и всеки брат или сестра.

Черно-белият пес лежеше до студената камина, проснат върху прохладните камъни, целият крака и уши. Беше на тринадесет години и муцуната му бе посивяла, но си оставаше силен и здрав, а носът му нямаше равен.

Нос, който Джак искаше да заеме за тази нощ.

Баща му натъпка още тютюн в лулата си.

— Чух, че си се уговарял с момчетата да излезете малко на лов.

Щом чу любимата си дума, Бърт вдигна глава и наостри уши. Опашката му тупна веднъж, почти въпросително, сякаш питаше дали е чул правилно. Обонянието му може и да беше остро, но слухът му отслабваше.

— Точно така — отговори Джак и на двамата.

— Добре, добре. Майка ти ти почисти и смаза пушката. В момента е отзад с братовчедка ти, простират.

Джак се усмихна, като си представи как старата му майка разглобява пушката му и внимателно почиства всяка част. Беше кейджън и можеше да се справи и със затворени очи. А в разцвета на силите си бе най-добрият стрелец в семейството. Веднъж застреля крокодил от прозореца на кухнята — той бе изпъзлял на сушата и се насочваше право към по-малкия му брат. Том си играеше прекалено близо до водата, зарязан от Джак, който трябваше да го наблюдава. Майка му улучи крокодила право в окото и го уби на място. После сгълча Том, напердаши Джак, че не изпълнява задълженията си, и продължи да мие чиниите.

Споменът изтри усмивката му. Тя беше направила всичко по силите си да защити всички тях, с цялата всеотдайност на любяща майка, но в крайна сметка не успя да ги предпази от самите тях. Докато вървеше по коридора, Джак бе минал покрай стаята, която беше делил с брат си. Вече никой не я използваше. Беше се превърнала по-скоро в светилище. Наградите и трофеите на Том все още красяха лавиците наред с колекцията му раковини, книги и стари грамофонни плочи. От самия Джак в стаята не бе останало почти нищо. Той беше загърбен от мъката и спомена.

Баща му явно забеляза нещо в лицето му, защото каза:

— Чух, че днес си се виждал с онова момиче. Онова, дето... дето излизаше с Томи.

Джак понечи да го попита откъде е научил, но после се сети, че все пак са в Делтата. Новините и най-вече клюките се разпространяваха през блатата по-бързо и от бурите. Едва сега разбра доста хладното посрещане и киселото настроение на Ранди.

— Помага ми с един случай. Контрабанда на животни. Нищо особено.

Лицето му пламна. Беше смутен не само от полуистината, но и от по-голямата лъжа, скрита в гърдите му. Смъртта на брат му бе приписана на катастрофа в пияно състояние. Беше карала Лорна. Тази част от историята бе вярна. Малцина обаче знаеха останалото. Лорна беше обвинена и само плесната през ръцете, най-вече заради свидетелството на Джак насаме със съдията. Семейството му обаче така и не ѝ прости.

— А изглеждаше толкова приятно момиче — промърмори баща му, без да вади лулата от устата си.

— Бяха още хлапета — отвърна Джак. Беше се заклел да не казва истината на никого освен на съдията.

За доброто и на двамата.

Баща му впери поглед в него. По блясъка в очите му си личеше, че се досеща, че в историята има още нещо.

За щастие майка му сложи край на неловката ситуация.

— Джак! — извика тя от другия край на къщата. — Къде си? Напълних ви термоса. И една кошница пръжки и кървавица!

— Идвам!

Тежкият поглед на баща му го следеше и когато излезе в коридора, Джак въздъхна. В същия момент мобилният му телефон завибрира в джоба му.

Беше Скот Нестър, помощникът му от МГО.

— Намерихме един, който е видял проклетата котка.

— Кой? Къде?

— Едно хлапе с лодка. Стреляло по един от хеликоптерите ни, за да привлече внимание.

— Сигурен ли си, че става дума точно за целта ни?

— И още как. Огромна бяла котка с големи зъби. Твърди, че убила баща му. Изпратихме екип да търси тялото.

- Пръстите на Джак се стегнаха около апарата.
— Момчето видяло ли е накъде се е запътила?
— Според него на север. Към Мисисипи.
— Къде точно е открито?
— Имаш ли карта?
— Ще намеря.

Скот му каза координатите. Размениха още няколко думи, след което Джак затвори и забърза към шкафа при задната врата, където брат му държеше картите. Освен с тях шкафът беше пълен с въдици, корда и всевъзможни блесни, плувки и мрежи и той си набоде палеца на една кукичка, докато ровеше из неразборията.

С карта в ръка Джак махна кукичката и избърса кръвта в ризата си. Отиде до масата, разгъна листа и отбеляза с молив мястото, където бяха намерили момчето с лодката — поне доколкото можеше да го направи с остаряла карта. За няколко години движещите се пясъци и постоянните наводнения размазваха детайлите и на най-добрите карти на района. Въпреки това Джак успя да открие острова, на който беше изхвърлен траулерът, и прокара права линия от него до мястото на момчето.

Линията вървеше на север. Посоката, в която бе тръгнала котката. Джак продължи с пунктир линията чак до Мисисипи, до крайречния градец Порт Сълфър. Отбеляза го с кръстче. Познаваше градчето. Беше почти изцяло заличено от Катрина. Някои домове бяха отнесени на десетки метри от основите.

Ранди бутна задната врата и застана до него.

— Ти-Боб и Пейот дойдоха с кануто. — Посочи кръстчето на картата. — Там ли отиваме?

— Оттам почваме. Ще се съберем в Порт Сълфър и ще продължим на юг през ръкавите.

Джак се загледа в пунктираната линия. Саблезъбата котка трябваше да се крие някъде около нея.

— Тогава какво ни задържа? — попита брат му и го тупна по рамото. — *Laissez les bons temps rouler.*

Джак сгъна картата. Преди да последва съвета на брат си и да тръгнат като „в доброто старо време“, трябваше да изпълни едно обещание, обещание, дадено с неохота.

— Първо трябва да взема още един човек.

11.

Лорна така и не намери време да си оправи двора след бурята.

Когато се качи по каменните стъпала на дома си в Парковия район, вече бе късно. Слънцето се бе спуснало ниско и хвърляше дълги сенки от магнолиите и високите дъбове. Пометените от бурята листа и накъсаните цветя създаваха същинска картина на Джаксън Полак, да не говорим, че из обраслата градина се търкаляха и няколко счупени керемиди. В центъра се издигаше сух каменен фонтан с покрит с мъх ангел.

При окаения вид на фамилното имение Лорна въздъхна.

Боята на верандата беше станала на мехури и се лющеше. Италианските колони бяха изподраскани. Дори украсената с резба махагонова врата трябваше да се дръпне по-здраво, за да се отвори, тъй като касата ѝ се бе изкривила от цял век смяна на сезони.

След кратка борба успя да я отвори. Къщата тънеше в мрак. Брат ѝ решаваше някакъв проблем на една петролна платформа в Залива. Щеше да се върне чак утре.

„И по-добре.“

Включи осветлението в антрето. От дясната страна имаше дървено стълбище до площадката на втория етаж и оттам до третия. В кладенеца на стълбището висеше масивен полилей от осемнадесети век, докаран от някое френско шато. Половината крушки не светеха. За Лорна смяната им и полирането на кристалите беше подвиг, достоен да бъде възпят в балади.

Остави тежкия куфар до вратата и се запита дали ще има време за една гореща баня. Копнееше да се освободи от мръсните дрехи и да напълни ваната с най-горещата вода, която можеше да ѝ предложи старият бойлер. Може би с една чаша шардоне. Всяко момиче има право на мечти.

Нощта се очертаваше дълга, а утре я очакваше напрегнат ден в ЦИЗВО. Засега беше направила всичко по силите си там. Най-важните тестове все още се провеждаха и резултатите нямаше да са готови до сутринта. Особено я интересуваше ДНК анализът от допълнителната

двойка хромозоми, която се срещаше у всички спасени животни. Кой беше провеждал тези експерименти и защо? Отговорите може би се намираха в генетичните кодове на странните хромозоми.

Преди да стигне до стълбите, от недрата на къщата зазвъня телефон. Лорна забърза през антрето към масата в хола. Сигурно беше Джак, макар че бе странно, че не я търси по мобилния. Сърцето ѝ затуптя по-бързо в очакване да чуе плановете за нощния лов. Но когато вдигна слушалката, чу гласа на по-малкия си брат. Кайл се обаждаше от петролната платформа.

— Здравсти, Лорна. Просто проверявам дали къщата още си е на мястото.

— За момента да. Повече от това не гарантирам.

Брат ѝ се засмя. Сигурно беше отегчен. Както обикновено, двамата разговаряха по-често по телефона, отколкото у дома. Когато бяха заедно, се опитваха да не се пречат един на друг — което не беше трудно в къща със седем спални и пет бани.

— Оставих съобщение преди известно време — каза Кайл. — Реших, че са те извикали в работата. Не исках да те безпокоя там.

— Спокойно можеше да се обадиш. Макар че днес беше истинска лудница. — И Лорна набързо му разказа за случилото се.

— Господи, това е наистина шантаво!

— Именно. Все още продължаваме с лабораторните тестове...

— Не, имам предвид, че Джак Менард те е извикал за разследването. Сигурно е било много неловко.

Нужни ѝ бяха няколко секунди, преди да отговори. „Неудобно“ беше бледо описание на вихъра емоции, който я беше залял — вина, мъка, срам, гняв и нещо по-дълбоко, нещо скрито, но споделено помежду им. Представи си буреносно сивите очи на Джак, начина, по който погледът му сякаш я събличаше до кости. Дори малкият ѝ брат не знаеше истината за онази зловеща нощ.

— Поне вече си приключила с него — каза Кайл.

Лорна отново си върна дар слово, но гласът ѝ бе само сянка на самия себе си.

— Не е точно така. Ще му помогна в издирването на избягалия ягуар.

— В какъв смисъл ще помогна? Ще го съветваш като професионалист ли?

— Да. Освен това тази нощ отивам на лов с него.

Възцари се зашеметено мълчание, последвано от избухване:

— Да се си се побъркала? Защо ще ходиш?

Лорна погледна черния куфар до вратата. В него беше упойващата пушка.

— Искам да съм сигурна, че ще хванем котката жива.

— Майната ѝ на котката. Отиваш в блатата с член на фамилия, която с удоволствие би те хвърлила на алигаторите.

Не можеше да му обясни защо няма причина да се страхува от Джак.

— Успокой се. Няма да сме само двамата. Събира се цял екип.

— Недей да ходиш, Лорна. Или поне изчакай до утре, докато се върна. Ще дойда с теб.

— Не. Ягуарите са нощни животни. Котката ще ловува довечера. Това е най-добрият ни шанс да я заловим, преди някой да пострада.

— Лорна...

Телефонът в джоба ѝ извъня.

— Търсят ме по другия телефон.

— Изчакай, докато се върна — бързо каза той, преди да е успяла да затвори.

— Ще говорим утре. — Лорна затвори и извади мобилния си телефон. — Доктор Полк.

— Готова ли си? — Беше Джак. Безцеремонният му тон моментално я изправи на нокти. На заден план се чуваше познатият вой на хеликоптер.

— Разбира се, че съм готова.

— Можеш ли да ни чакаш на кея зад зоопарка „Одубон“?

— Там съм след петнайсет минути. Какъв е планът?

— Ще те вземем с хеликоптер. Казах на всички останали да се съберат в Порт Сълфър.

Тя долови напрежението в гласа му. Джак премълчаваше нещо.

— Какво има?

— Котката е нападнала човек. Насред делтата. Открихме тялото само преди минути. На едно дърво, увито в испански мъх. Черепът е смазан, едната ръка е откъсната.

Сякаш някой ѝ изкара въздуха. Вече бяха закъснели.

— За последен път — настоя Джак. — Моите хора могат да се справят и сами. Няма причина да идваш.

Тя погледна куфара с пушката. Джак грешеше. Сега вече тя имаше две причини. Все още искаше да залови котката жива, но поведението ѝ я бе разтревожило, беше засилило желанието ѝ да я проследи. Ягуарът не се бе скрил някъде, както се беше надявала. Движеше се — но накъде?

— Джак, идвам. Споровете само ще ни изгубят времето. Колкото по-бързо намерим котката, толкова по-малко хора ще бъдат изложени на опасност.

Той въздъхна тежко.

— След петнайсет минути на кея. Нито секунда по-късно. Сама каза, нямаме време за губене.

И затвори.

Нямаше да има гореща вана. Лорна грабна куфара и бутна вратата. Слънцето вече потъваше зад хоризонта. Скоро щеше да се стъмни.

Докато бързаше по стъпалата на верандата, за миг я обзе съмнение.

„Какви ги върша?“

Загрижеността на брат ѝ, предупреждението на Джак... беше отхвърлила и двете, но притесненията им бяха пуснали корен в нея, бяха намерили почва. Тя бе ветеринар, а не ловец на едър дивеч.

Въпреки това не спря. Тръгна към колата. Веднъж вече се бе поколебала, бе позволила на страха да я забави и това бе струвало живота на едно момче.

Не и този път... Никога повече.

12.

Слънцето вече залязваше. От въздуха не се виждаха много неща, които да разсеят Лорна от обичайното ѝ вцепенение при летенето с хеликоптер. Ако продължаваше в същия дух, може би щеше дори да свикне с него, но засега потните ѝ длани и плиткото дишане не даваха надежди за това.

За да потисне страха си, тя се съсредоточи върху минаващия отдолу пейзаж, отбелязваше си характерни особености, преценяваше колко още ще летят.

Порт Сълфър лесно можеше да се пропусне — нищо и никакво градче, защитено от занемарена система диги. Навремето беше фирмено селище, обслужващо Фрийпорт Сълфър, но през деветдесетте, след спирането на сондиранията и затварянето на рафинерията, бе започнало постепенно да запада и сякаш само бе чакало Катрина да напише епитафията му. Шестметровата вълна, преминала през Порт Сълфър, почти го беше заличила. От близо хилядата жители само неколцина се бяха върнали при наводнените си домове.

Ако не изучаваше така съсредоточено света под себе си, Лорна сигурно щеше да пропусне градчето. Прелетяха над него само за секунди и отново се озоваха над вода — над обширното плитко езеро Бей Лано. Хеликоптерът започна да се снишава. Полетът беше кратък — бяха минали шейсет и петте километра по права линия от Ню Орлиънс за по-малко от петнайсет минути. Въпреки това Лорна с нетърпение очакваше да стъпи на твърда земя.

Беше напрегната и чак подскочи, когато усиленият глас на Джак зазвуча в слушалките ѝ. Той седеше отпред до пилота. Тя беше отзад с двама агенти на Митници и гранична охрана. Бяха ѝ казали имената си, но тя вече ги беше забравила — умът ѝ беше изцяло зает да държи хеликоптера във въздуха само със силата на волята.

— Ще продължим с катер на МГО през каналите южно от езерото — обясни Джак. — Той ще ни служи като база. Два плъзгача

ще претърсват ръкавите и каналите от двете му страни. В случай на нужда имаме две канута за най-тесните места.

Докато машината кацаше във водата, Лорна се загледа в малкия флот. Втори, по-голям хеликоптер се издигаше над езерото. Беше докарал още от хората на Джек, както и неколцина местни. Катерът на МГО като че ли беше същият като онзи сутринта — клас „Прехващач“, пригоден за плаване както в реката, така и в океана. Два плъзгача обикаляха пъргаво на известно разстояние от него, задвижвани от гигантските си перки.

След кацането настъпи пълен хаос, хора и оръжия се прехвърляха от хеликоптера на лодките. Когато се качи на задната палуба на катера, Лорна се почувства като досадна пречка между едрите недодялани мъже, миришещи на евтин одеколон за бръснене, кожа и смазка за оръжие. Отвсякъде се чуваха груби гласове и смях.

Тя се оттегли в едно тихо ъгълче, по-далеч от бушуващото торнадо тестостерон.

Шестима мъже със зелени ризи и панталони — Специалната група за реагиране на Джек — проверяваха оръжията си: пистолети, пушки помпи, карабини. На каските им имаше очила за нощно виждане. Никой нямаше намерение да рискува.

Трима други, с ловджийски дрехи и джинси, също се бяха отдръпнали в задната част на катера, но от другата страна, седнали върху обърнатите канута — типичните плоскодънни лодки на местните. И тримата — двама чернокожи и един бял — определено имаха вид на кейджъни от района. Единият смътно напомняше на Джек, вероятно му беше някакъв роднина. Докато ходеше с Томи, тя така и не бе успяла да се срещне с целия клан Менард.

Последният член на групата подскачаше наоколо с изплезен език и въртеше опашка. Дори неговото поведение беше наперено и самонадеяно, с типичния за кейджъните радостен блясък в очите.

— Бърт — прошепна Лорна и спомените за онези щастливи времена я заляха. Може и да не беше срещала по-големия брат на Томи, но беше представена на най-доброто ловджийско куче на семейството.

Джек беше споменал, че ще вземе куче за лова, но тя изобщо не си бе помислила, че ще е Бърт.

Зарадвана от присъствието на приятел, Лорна клекна, за да привлече вниманието му, и Бърт тръгна към нея. Тя протегна ръка да го почеше зад невъзможно дългото му ухо, но внезапен рязък вик накара и двамата да замръзнат.

— Бърт! Връщай си задника тук! Остави я тая *bonne a rien*!

Кучето погледна назад и отпусна опашка. Хвърли неохотен, почти извинителен поглед на Лорна и се върна при тримата до канутата.

Онзи, който бе извикал, я гледаше свирепо. Беше мъжът, който приличаше на Джак, и вероятно му беше роднина. Лорна не знаеше какво означава *bonne a rien*, но от тона му беше ясно, че не е ласкателно.

Джак, който разговаряше с помощника си, рязко се обърна и отиде при мъжа. Сграбчи го за яката на ризата и го дръпна към себе си, нос до нос.

— Ако още веднъж те чуя да говориш така за доктор Полк, ще те изритам през борда. Без значение, че си ми брат. Тя е тук по моя молба. Така че или се дръж прилично, или се разкарай от катера ми.

Лорна впери поглед в двамата. „Брат?“ Погледна непознатия с други очи. Значи това беше Ранди, братът на Джак и Том. Беше в затвора, когато ходеха с Том — бяха го прибрали за една година след пиянско сбиване в една кръчма на Бърбън стрийт. Беше загазил допълнително, защото беше пребил полицаи, макар и извън работното му време.

Ранди като че ли понечи да възрази и дори опря длан в гърдите на Джак, сякаш се канеше да го бутне. Но явно прочете нещо на лицето му, защото ръката му се отпусна, той отстъпи назад и се опита криво-ляво да излезе от положението.

— Ти си шефът, брат ми.

Джак обаче не остана удовлетворен и продължи да го държи за яката. Гледаше го свирепо.

Накрая Ранди отстъпи.

— *Mais oui!* Добре де! Чух те!

Джак го пусна и погледна Лорна също така извинително като кучето. Брат му и приятелите му се преместиха от другата страна на канутата. След като приключи с нарежданията за помощника си, Джак отиде при Лорна.

— Съжалявам. Ела. Преди да си предизвикала още бели, искам да те запозная с плана на издирването. Да видим дали можеш да предложиш някакъв съвет. Затова си тук, нали така?

Грубият му тон я жегна, но тя предпочете да си задържи езика зад зъбите. Тръгна след него към каютата на лоцмана и с изненада откри, че в помещението има климатик и е почти мразовито в сравнение с упоритата вечерна жегга. Слънцето беше залязло, но небето на запад все още бе окъпано в оранжева светлина.

Джак я поведе към масата с картите. Единственият друг човек в кабината беше лоцманът, облечен като всички хора на Джак в грубата работна униформа на МГО, само че без каска. Катерът вече се движеше през Бей Лано. От мощния двигател палубата вибрираше, Лорна го усещаше през дебелиите подметки на ботите си. Пред тях се ширеше гората на делтата — изглеждаше като непреодолима стена в тъмното.

— Това е маршрутът ни. — Джак посочи закрепената на масата карта. Пръстът му проследи начертана върху хартията линия. — Предполагаме, че след бурята котката може да е стигнала до Бей Джо Уайз, след което е продължила на север. — Пръстът му спря. — На това място спасихме момчето. Котката е изминала доста голямо разстояние за толкова малко време.

Лорна вече бе запозната с подробностите около фаталната среща. Пое дълбоко дъх, доволна, че отново навлиза в професионални води.

— Ягуарите ловуват на обширна територия — започна тя. — Затова се движи. Генетично ѝ е заложено да не спира, докато не открие място, което според нея е подходящо за живот.

— Значи може да продължи още?

— Определено. Именно миграционните навици са причина ягуарите да са застрашен вид. Естествените им обиталища в джунглите се свиват и разделят от хората. Поради силната им необходимост да бродят тези прекъсвания в гората ги карат да се сблъскват с хората, обикновено с фатален резултат.

Беше чела за някакъв започнат екологичен проект за създаването на цяла верига диви гори, продължаващи от Мексико до Южна Америка — огромна площ, в която популацията на ягуарите да може да расте и да мигрира свободно. Проектът се наричаше Paseo de Jaguar, Пътят на ягуара.

Загледа се в картата, като се мъчеше да определи какъв ще е разсео на този конкретен ягуар. Имаше обаче и един важен момент.

— Да не забравяме, че тя има и малко — каза Лорна. — Това означава, че ще търси богата на храна територия — богата за две животни.

Джак — стоеше плътно до нея — също изучаваше картата.

— Но къде? Ако продължи на север, ще трябва да мине между Адамс Бей и Уошингтън Лейк. Това е дълбоко в ръкавите. Откъде изобщо да започнем търсенето?

— От източниците ѝ на храна. Ръкавите и блатата са идеална среда за ягуарите. Те обикновено ловуват покрай вода. Всъщност голяма част от храната им е морска. Костенурки, риба, каймани.

Джак се обърна към нея.

— Хлапето, което спасихме, каза, че котката била разкъсала някакви капани за раци.

Лорна кимна.

— Ягуарите са изключително приспособими. Ядат всичко. Нападат дори говеда.

На лицето на Джак се изписа недоверие.

— Те са съвършените машини за убийство — обясни Лорна. — Тигрите и лъвовете разкъсват гърлото на жертвите си, а ягуарите им разбиват черепите. Челюстите им са най-силни в сравнение с всички останали големи котки. Смята се, че са ги развили, за да могат да пробиват черупките на костенурки.

— Ако нашата обича костенурки, из ръкавите ги има в изобилие. Всякакви видове сладководни и сухоземни и какви ли не.

— Да, но са дребни и няма да са ѝ достатъчно. Предвид размерите ѝ, ще търси леснодостъпен и богат източник храна. И няма да спре, докато не го намери.

Джак внезапно се вцепени.

— Какво има? — попита тя.

Той се наведе над картата и прокара пръст покрай начертаната линия, като оглеждаше и прилежащите територии. Накрая пръстът спря и посочи две думи — Ръкав Кук.

Джак се изправи и я погледна.

— Колко остро е обонянieto на ягуара?

— Изключително остро. Те са предимно нощни ловци, така че трябва да са в състояние да проследят жертвата си по миризмата.

— На какво разстояние може да проследи миризма според теб?

— Трудно е да се каже. Зависи от източника на миризмата, от силата ѝ, от посоката на вятъра. — Лорна поклати глава. — Факторите са твърде много. Километри, ако условията са подходящи.

— Значи ако поставим наистина силен източник на миризма и вятърът е в подходящата посока, можем да примамим котката. Дори от километри.

— Разбира се. Но трябва да е миризма, която да разпознае като храна.

— Каза, че ягуарите се хранят не само с костенурки и риба, но и с каймани. А те са южните братовчеди на нашите алигатори.

— Точно така.

— Значи ако има концентриран източник на такава храна, място, което мирише наистина силно...

— То определено ще я привлече.

Джак освободи картата от щипките, отнесе я при лоцмана и посочи.

— Тръгваме натам. Ръкав Кук. Съобщи на плъзгачите, че има промяна в плана. Обръщаме право натам.

— Разбрано, сър.

Джак се върна с картата.

— Каква има в ръкав Кук? — попита Лорна.

— Посещавано място е. Привлича туристи през цялата година, повечето пристигат с корабчета от Ню Орлиънс. Програмата обикновено включва обиколка на блатата, разходка с плъзгач, а накрая — посещение в ръкава.

— Но защо точно там?

Джак я погледна в очите. Излъчваше увереност.

— Защото там е фермата за алигатори на чичо Джо.

13.

Чичо Джо не си падаше особено по децата, но лагерът осигуряваше добри пари.

Стоеше на предната веранда на къщата си до висока запотена бутилка „Будвайзер“ на парапета. След падането на здрача знойният ден като че ли бе станал още по-горещ и влажен. Тук винаги беше така. През първия час след залеза жегата сякаш не искаше да се махне и се задържаше повече от приличното. През нощта обаче започваше постепенно да се изнизва и ставаше по-лесно да се диша.

Тази част от нощта му харесваше.

Естествено, бирата също помагаше.

Отпи голяма глътка и загледа дванайсетте си хектара имот. В края му имаше нов къмпинг, извоюван от съседната гора блатни кипариси. В момента се обитаваше от група бойскаути от Батън Рейндж — бяха го наели за цялата седмица. Огньове примигваха между палатките, лагерът се осветяваше от нанизидекоративни фенери. В ранната вечер отекваха песни в съпровод с крякането на жабите, към което понякога се присъединяваше бухане на бухал или рев на алигатор.

Между дългата му къща и къмпинга се намираха осемте басейна и ями на фермата за алигатори. Имаше също рисове в клетки и плитко езеро, в което държеше гигантската кайманова костенурка Джипър. През фермата минаваха пресичащи се високи пътеки и платформи за наблюдение.

Джо я гледаше с гордост. Беше вложил над половин милион долара, за да превърне единственото езерце с няколко алигатора в настоящата атракция в ръкава. Само за миналата година инвестицията му се беше върнала тройно.

Разбира се, част от парите минаваха под масата. Като природозащитник, от Джо се очакваше да не продава алигаторите заради кожата или месото им, но не му беше трудно да намаже ръцете на местните правозащитни служители, та да гледат през пръсти какво

се случва от време на време. А за някои богати въдичари новоизлюпеното алигаторче беше най-добрата стръв за лов на костур.

Джо погледна двамата мъже, които патрулираха по пътеките с пушки на рамо. Бяха от местната милиция и ги беше наел днес, след като бе чул, че по крайбрежието била забелязана някаква едра котка. По радиото го бяха предупредили да евакуира района, но Заливът беше твърде далеч. Пък и щеше да изгуби хиляди от депозитите и наема само от бойскаутите, ако им кажеше да се махнат.

Освен това предупреждението си беше точно това — предупреждение, а не заповед. Не беше позволил на Катрина да го прогони; нямаше намерение да се дава и на някаква си дива котка. За да оправдае решението си, нае четирима души от службата на местния шериф. В днешните трудни времена всеки се оглеждаше за допълнителни доходи.

Зад него се чуха стъпки.

— Татко, отивам да нахраня Елвис.

Той се обърна към дъщеря си, която тъкмо излизаше на верандата. Носеше поднос с пилета.

— Но не прекалявай. Утре сутринта имаме представление за лагерниците. Искам го гладен.

— Не бива да мориш стареца от глад — сгълча го нежно тя.

Той ѝ махна да се разкара, но всъщност бе преизпълнен с любов и гордост от единственото си дете. Двадесет и две годишната Стела беше приета в бизнес училището в Тулани. Щеше да е първата висшистка в рода. Имаше амбиции за магистърска степен по бизнес администрация, но същевременно посещаваше и лекции по право и опазване на околната среда. И докато неговите начинания с фермата бяха мотивирани от печалбата, Стела беше истинска природозащитничка. Знаеше за сделките под масата, но главата ѝ мислеше правилно. Това бе Луизиана. Нищо не се случваше без допълнителни пазарлъци на четири очи. А освен това голяма част от незаконните му доходи се връщаше обратно във фермата и множеството ѝ екологични програми.

Стела слезе по стълбите до първата от пътеките през езерцата. Зад Джо отново се чуха стъпки, но този път дъските на верандата леко се раздвижиха. Жена му дойде при него, бършеше дундестите си ръце

с кърпа за чинии. Взе бирата му, разклати я, за да види колко е останало, после извади нова от джоба на престилката си и му я подаде.

— Благодаря, Пег.

Тя застана до него, опря лакти на парапета и допи остатъка от първата му бира. Беше едра жена, но това му харесваше. Самият той също не беше кожа и кости, всяка година шкембето му провисваше все повече и повече над катарамата на колана му, а косата му под бейзболния каскет на щатския университет оредяваше със същата скорост, с която растеше коремът.

— Иска ми се да носеше повече дрехи — рече жена му.

Джо се загледа в Стела, която вървеше към централното езерце. Разбираше загрижеността на съпругата си. Дъщеря им носеше изрязани шорти и завързана под гърдите блуза, която оголваше пъпа ѝ. Дори не си беше направила труда да обуе обувки. И определено не беше наследила склонността им към затлъстяване. Беше цялата мускули и извивки, с дълга руса коса, подобно на някаква Венера от Делтата. Джо много добре знаеше какъв ефект оказва Стела върху местните момчета. Не че тя им обръщаше някакво внимание.

Всъщност имаше голяма вероятност да не му се удаде възможност да прекръсти предприятието си от „Фермата на чичо Джо“ във „Фермата на дядо Джо“. Подозираше, че момчетата не фигурират в интересите на Стела. Тя прекалено много говореше за приятелката си от Тулани, някаква си Сандра, която ходела с рокерско яке и кожени ботуши.

Но пък може просто да беше в такъв период.

Отпи голяма глътка от новата бутилка.

Ако дъщеря му намереше подходящото момче...

— Хайде, момчето ми, кой иска късно вечерно хапване?

Стела стоеше на наблюдателната платформа над най-големия басейн. Единственото осветление бе от фенера на стълба. Черната вода долу едва отразяваше светлината и скриваше онова, което се спотайваше под повърхността. Тя прихвана с една ръка подноса с четирите пилета и вдигна резето на вратата с другата. Беше заклала пилетата само преди минути. Все още топлата кръв се изля от подноса и потече по ръката ѝ.

Стела се намръщи и тръгна по голата дъска, която продължаваше над водата като трамплин за скокове. Отиде до края ѝ, наведе се напред и погледна отражението си.

Нямаше абсолютно никакви вълнички, но тя знаеше, че Елвис е някъде долу. Мъжкият алигатор беше тук най-отдавна, един от първите от обитателите на езерцето за разплод, когато баща ѝ купи мястото. Тъй като се беше излюпил на свобода, никой не знаеше точната му възраст, но според един екип биолози би трябвало да наближава трийсетте. Учените бяха дошли да вземат кръвни проби от обитателите на езерцето. Някакъв протеин в кръвта на алигаторите бил много обещаващ за създаването на ново поколение силни антибиотици, способни да убият и най-резистентните бактерии.

Но дори биолозите не бяха направили опит да приближат Елвис. Той беше дълъг пет и половина метра и тежеше доста над половин тон. Никой не се бъркаше на Елвис. Вече беше преминал възрастта за размножаване, езерцето бе изцяло за него и той харесваше това положение.

И определено се беше разглезил.

Стела остави подноса до себе си и коленичи. Взе едно пиле и го протегна над водата. Капчиците кръв закапаха, образуваха миниатюрни кръгли вълни.

Зачака... но не много дълго.

Във водата се надигнаха още вълнички, във формата на V, и се насочиха към нея. От алигатора се виждаше само върхът на муцуната. Плъзгаше се плавно към нея, без да бърза, но решително. Водовъртежите отзад отбелязваха маховете на дългата му опашка, все още скрита под водата. Именно от това почти сексуално поклащане беше дошло името на алигатора.

— Хайде, Елвис. Няма да те чакам цяла нощ. — Стела размаха пилето.

Сякаш отблъснат от думите ѝ, той потъна под водата. Всички вълнички изчезнаха. Стела се напрегна. С периферното си зрение мярна някакво движение от другата страна на езерцето — за част от секундата нещо светло се стрелна през гората, отрази лунната светлина и отново изчезна в мрака. Стела се взря натам. Сигурно ѝ се беше сторило. Из блатата се носеха какви ли не истории за призраци,

обикновено обяснявани с горящия блатен газ, който кейджън наричаха feu follet, или „луд огън“.

Но това не беше блатен газ.

Стела напрегна зрение и слух — и изведнъж водата под нея избухна. Надигна се като фонтан, следвана от половин тон бронирани мускули. Огромната зейнала паст с остри жълти зъби се понесе към нея — толкова близко, че муцуната на създанието почти я докосна.

Елвис можеше да скача толкова високо, че дори задните му крака излизаха от водата. Стела пусна пилето в отворената уста. Челюстите се склчиха със силно щракване. После гравитацията надделя и помъкна алигатора надолу. Той плъсна тежко и потъна с наградата си.

Стела хвърли във водата още две пилета. Обикновено алигаторите се нуждаеха от движение, за да се насочат към храната, но Елвис беше свикнал да го хранят от ръка. Щеше да намери другите пилета, когато реши. Стела не беше забравила инструкциите на баща си и остави четвъртото.

След като приключи с храненето, вдигна подноса и тръгна да се връща. Някаква едра фигура препречваше вратата към платформата. Стресната, Стела направи крачка назад и едва не падна от дъската.

Оказа се един от наемниците на баща ѝ. Носеше военна пушка помпа дванадесети калибър на рамо и се беше облегал на стълба.

— Нахрани звяра, а? Гледам, че ти е останало едно пиле.

Мъжът се отмести и светлината от фенера освети лицето му. Беше десетина години по-възрастен от нея и як като бик. Носеше мръсна широкопола шапка, която не успяваше да прикрие мазните кичури кафява като кал коса. Смучеше клечка за зъби и говореше, без да я вади от устата си. Едната му ръка беше отпусната на широката катарамна на колана му, оформена като бичи рога.

Стела му се намръщи и тръгна към вратата.

— Не трябва ли да патрулираш? Баща ми за това ти плаща.

Той се облегна така, че напълно ѝ запречи изхода.

— Бъди добро момиче, иди в къщата и стотви за мен това пиле, миличка.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ, сякаш се интересуваеше не само от пилето. Отвращението кипна в нея, но към него се примеси и страх. Стела много добре си даваше сметка, че е оголена — не само кожата ѝ, но и опасното ѝ положение на дъската.

Освен това познаваше достатъчно добре този човек, за да се страхува от него. Гарланд Чейс — по-известен из района като Гар заради приликата му с противната риба-змия, която се срещаше в изобилие из блатата — беше син на шерифа, а всички в окръг Паскуомиш знаеха, че татко му си затваря очите за недотам законните деяния на момчето си, сред които и събиране на такса за охрана. Бащата на Стела доброволно даряваше месечна вноска за „фонда на сираците на полицаи“, която се плащаше направо на кучия син.

— Баща ми ти е платил предостатъчно за тази нощ — каза тя. — Можеш и сам да си купиш вечеря.

Като се престори на по-храбра, отколкото се чувстваше, Стела изправи рамене и тръгна към вратата. Нямахте да му позволи да я заплашва. Гар отстъпи, но само крачка. Тя се опита да мине покрай него, но в последния момент той отново ѝ препречи пътя с дебелия си ръка.

Наведе се към нея. Стела усети дъха му. Беше пил.

— Какво има? Лесбийките не могат ли да готвят? — попита той. — Или с това се занимава приятелката ти? Трябва ти истински мъж... някой, който да те научи как да се грижиш за него и да си добра жена.

Страхът ѝ мигновено се смени с ярост.

— По-скоро бих изучакала Елвис.

Гар се напрегна, после тлъстите му устни се извиха в презрителна усмивка.

— Може пък да те метна във водата и да опиташ. В блатата непрекъснато стават инциденти.

Стела знаеше, че това не е празна заплаха. Този човек не беше над подобни постъпки. Гар и мутрите му бяха известни като причинители на „инциденти“ в миналото. Тъкмо това беше една от причините баща ѝ никога да не пропуска вноските.

Избута ръката му, но той пристъпи към нея. Очите му я гледаха зло.

В този миг проехтяха писъците — пронизителни, изпълнени с ужас.

Двамата се обърнаха.

Писъците идваха от лагера на бойскаутите.

14.

Лорна седеше сама на предната палуба. Катерът се плъзгаше гладко по тесния канал, покрай който се издигаха стари блатни кипариси. Боботенето на двигателя й действаше приспивно. До този момент на спокойствие не си беше давала сметка колко уморена е всъщност. Почиваше си, доколкото можеше, и гледаше ръкава.

На по-малко от километър отпред се чуваше по-острият вой на двата плъзгача, които водеха. Лъчите на прожекторите им разсичаха мрака. Между клоните на дърветата примигваха светулки, танцуваха над канала като предупредителни светлинни.

Заслуша се в дишането на блатото — в плясъка на водата, в корените на кипарисите, в шепота на листата, в гръмкото крякане на жабите, писъците на совите. А под всичко това се усещаше нещо безвременно и заспало, намек за праисторически свят, кътче от изначалния Едем.

— Гладна ли си?

Гласът я накара да подскочи. Почти беше задрямала, унесена в мислите си. Подуши и долови чудесния аромат на нещо пикантно, който рязко изпъкваше на фона на миризмата на тиня и блато.

Джак пристъпи към нея.

— Гъмбо от раци. Надявам се, че обичаш бамя.

— Нямахте да съм южнячка, ако не обичах.

С изненада откри в яхнията парченца *rain perdu*. Майка й навремето го приготвяше всяка неделя сутрин — накисваше стар хляб в мляко и канела, оставяше го да престои през нощта, след което го пържеше. Ароматът изпълваше цялата къща. Никога не беше яла *rain perdu* с гъмбо.

Колебливо загреба едно парче.

— По рецепта на *grand-mère* — каза Джак. Усмивката се долавяше зад думите му. — Опитай.

Тя вкуси предпазливо натопения хляб. Примижа.

— Боже мой... — Смесицата от горещото гъмбо и сладостта на канелата беше на път да я докара до припадък.

Усмивката стигна и до лицето му.

— Кейджъните поназнайваме това-онова за готвенето.

Остана до нея, докато тя омиташе яхнията. Постепенно обаче взе да става неловко. Твърде много неща имаше между тях, призраци от миналото, които ставаха твърде реални в тъмното блато и тишината.

Накрая Джак наруши напрегнатото мълчание. Сякаш за да прогони тъмнината, замахна с ръка и улови искрицата светлина, която прелиташе наблизо. После отвори шепата си. Мъничката светулка вече беше угаснала — магията ѝ беше развалена и тя отново бе само малка крилата буболечка.

— Grand-mère беше страхотна готвачка, но grand-père беше нещо като лечител. Знаеше какви ли не домашни церове. Къпане в отвара от пипер срещу болести. Ако имаш треска, спиш под леглото. Стриваше светулки и ги бъркаше с чист спирт, за да прави мехлем. Твърдеше, че лекувало ревматизъм.

Духна светулката и тя литна и заблещука отново.

— Обикаляше из къщи по долни гащи нощем, а раменете и коленете му бяха омазани със светеца пихтия.

От гърдите на Лорна се изтръгна топъл смях.

— Брат ти ми го каза веднъж. Изкарал си акъла.

— Помня. Grand-père почина, когато Том бе само на шест. Беше твърде малък, за да разбере. Пък и всеки път, когато виждахме блатен газ, аз все му казвах, че духът на дядо идва да го вземе.

Лорна се усмихна на това как спомените им се сплитаха и се въртяха около Том. Отново настъпи мълчание. Това беше проблемът да е с Джак. За каквото и да говореха, и двамата ги преследваха техни собствени призраци.

Можеха да оставят тишината да ги смаже, да ги накара да се разделят, но Джак остана до нея. Между двамата имаше много неизказани неща, които от години очакваха обяснение. Гласът му се сниши до шепот, но въпреки това тя долови болката му.

— Трябва да те попитам... някога съжалявала ли си за решението си?

Лорна се напрегна. Никога не беше говорила за това с никого, поне не откровено. Но ако някой заслужаваше честен отговор, това бе Джак. Изведнъж ѝ стана трудно да диша. Мислите ѝ се върнаха към

онзи момент в банята, теста за бременност. Както винаги, миналото бе само на една крачка.

— Ако можех, щях да върна всичко — каза тя. — Наистина. И не само заради Том. Не минава и ден, без да си мисля за това. — Ръката ѝ се плъзна към корема ѝ. — Трябваше да съм по-силна.

Джак помълча за момент, явно преценяваше какво и как да отговори.

— С Том бяхте още деца.

Тя поклати глава.

— Бях на петнайсет. Достатъчно голяма, за да преценя по-добре. И преди, и след това.

С Том се бяха любили в градинската барака в имението ѝ след едни пролетни танци. Бяха глупави и влюбени, излизаха вече близо цяла година. И двамата бяха девствени. Любенето беше болезнено, необмислено и пълно със заблуди.

От първия път не се забременява.

Когато пропусна цикъла си, а след това тестът потвърди бременността, точно тази заблуда беше направена на пух и прах. Реалността и отговорността се стовариха отгоре им с цялата си тежест. Не говореха за тази ужасяваща обща тайна, която не искаше да си отиде. През следващия месец Лорна буквално беше изкупила всички тестове за бременност от аптеките на близкото градче. Всяка нощ се молеше коленичила.

Какво можеха да направят?

Не беше готова да има дете, да бъде майка. Том се ужасяваше от мисълта как ще реагират родителите им. Тя също беше възпитана като католичка — бе взела първото си причастие в катедралата „Сейнт Луис“. Като че ли нямаше избор, особено ако родителите ѝ научеха истината.

Том предложи решение. В съседния район имаше една акушерка, която правеше аборти. При това не ставаше дума за бабешки методи. Акушерката имаше опит от клиниката за семейно планиране и беше използвала уменията си, наред с купени на черно инструменти и лекарства, за да отвори своя незаконна клиника в една стара къща. Бизнесът ѝ процъфтяваше. Клиентите ѝ не бяха само тийнейджърки, но и палави съпруги, жертви на изнасилване и всеки, който искаше нещата да си останат в тайна. А подобни хора в Южна Луизиана

имаше в изобилие. Районът си имаше неписано правило — ако не говориш за нещо, значи то никога не се е случвало.

В края на краищата това беше истинската сила на Делтата. Тайните можеха да бъдат удавени завинаги в тъмните ѝ разклонения и блата.

Но бе заблуждение да се мисли, че подобни тайни наистина умират. Някой все пак трябва да живее с тях. И често онова, което се смята за завинаги изчезнало, отново изплува на повърхността.

Джак прочете болката в стойката ѝ, мъката, която така ясно се изписа на лицето ѝ. Не биваше да си отваря устата. Нямаше право да я разпитва, да забива този кол в сърцето ѝ. Конкретно в тази история той имаше и свой собствен товар на плещите си. Може би именно затова беше тук, за да намери някакъв начин да прости на самия себе си.

— Том така и не ми спомена, че си бременна — тихо заговори Джак. — Не каза дори и на мен. Живеехме в една стая, така че знаех, че нещо не е наред. Беше станал много унил и тих, ходеше из къщи като ударен с мокър парцал. Едва когато се обади онази нощ, пиан, плачеше... може би търсеше опрощение от по-големия си брат.

Лорна се обърна към него. Никога не беше чувала за това.

— Какво ти каза?

Джак почеса четината на брадичката си. Стърженето му се стори толкова силно, че отпусна ръка.

— През това време си била при акушерката. Докато те чакал, той се замъкнал в някакъв долен бар наблизо и се напил.

Тя се взираше в него и го чакаше да продължи. Джак знаеше, че е запозната с тази част от историята.

— Едва го разбих какви ги говори. Направил ти дете. Това поне беше ясно.

— Вината не е само негова — уточни тя.

Джак кимна и продължи:

— Разкъсваше се от чувство за вина. Беше сигурен, че е съсипал живота ти. Че го мразиш. А най-вече имаше чувството, че те е насиллил да идеш при акушерката. Че е било неправилно. Но вече било прекалено късно.

Тя го погледна.

— Знаех, че е уплашен... също като мен. Но не знаех, че се е измъчвал. Успявал е да го скрие.

— Типично за кейджън. Joie de vivre. Мъката трябва да се потиска и това важи с особена сила за мъжете. Може би затова се беше напил. Не е можел да го понесе без поне малко алкохол.

Лорна се намръщи.

— Когато излязох и го видях да се клатушка и да заваля думите, страшно се ядосах. Болеше ме, не бях на себе си от упойките, а той беше пиян. Развиках му се, наругах го хубаво. Смятахме след аборта да идем в хотел. Бях казала на нашите, че ще преспя при приятелка. Всичко беше планирано. Но след като го намерих в такова състояние, реших, че е по-добре да прекараме нощта в каросерията на пикапа му, докато не изтрезнее...

Гласът ѝ секна. Джак знаеше защо.

— Но Том не е пил самичък.

— Да. Не беше пил самичък.

Горе-долу по това време Джак бе летял през окръга с мотора си. След пиянското обаждане беше разбрал, че брат му има нужда от него и че определено не е в състояние да шофира.

Гласът на Лорна стана студен, сякаш се мъчеше да се отдалечи колкото се може повече от спомена.

— Когато онези дойдоха, Том вече беше заспал в каросерията. Измъкнаха ме навън още преди да разбере какво става. Съпротивлявах се, но ме държаха здраво. Свалиха ми джинсите до коленете, разкъсаха блузата ми...

— Не е нужно да говориш за това, Лорна.

Тя сякаш беше оглушала.

— Не можех да ги спра. Още помня вонящия дъх на онова копеле, миризмата на алкохол. Смехът му. Ръцете му по мен. Трябваше да съм по-внимателна.

Гласът ѝ пак секна и тя се разтрепери.

— Те бяха мръсници — рече Джак. Говореше против чувството за вина, което чуваше в гласа ѝ. — Хищници. Вероятно редовно са се навъртали около клиниката. Жените под упойка са били лесна плячка за тях. А и кой би съобщил за нападението? Онези жени са отивали да правят тайни аборти на незаконно място. Мълчанието им на практика е било гарантирано. Кучите синове вероятно са напили Том с някакво менте, за да го елиминират. И ти си останала сама и уязвима.

— Но аз не бях сама. — Обърна се към него. Очите ѝ блестяха в тъмното.

Джак бе пристигнал точно навреме, мотоциклетът му беше поднесъл на паркинга. Видя ги край гората върху Лорна. Изпълни го дива ярост. Нахвърли се върху тях, но успя да подчини гнева си на хладната пресметливост. При трима срещу един трябваше да им даде пример, така да нападне единия, че останалите двама да се уплашат. Вдигна мръсника от Лорна и изви ръката му, докато не изхрущя кост и онзи не изпищя. След това започна да го удря, беше се превърнал почти в животно в яростта си, счупи му носа на кучия син, скулата, изби му предните зъби.

Въпреки това му остана здрав разум да извика на Лорна да бяга, да изтича при пикапа и да се маха. Не знаеше колко други има наоколо, дали боят няма да привлече някакви другарчета на тези тримата.

До вратата на автомобила обаче Лорна се поколеба и Джак реши, че се е парализирала от страх.

— Бягай, тъпа кучко!

Все още съжаляваше за думите си — и заради жестокостта им, и заради онова, което щеше да ги последва.

Лорна скочи в кабината, двигателят изрева и тя подкара. Докато превръщаше лицето на копелето в кървава пихтия, Джак я видя как излиза на заден от паркинга на тесния криволичещ път. По онова време не знаеше, че брат му е в несвяст в откритата каросерия. Научи истината чак по-късно, след катастрофата. Лорна бе изгубила управление в тъмното, не беше преценила един завой и бе забила колата в някакво дърво.

Въздушната възглавница я спаси.

Том беше намерен на петнадесет метра от пикапа, с лице във водата.

Лорна гледаше измъченото изражение в очите на Джак. Не помнеше почти нищо след катастрофата.

Следващите дни ѝ бяха като размазани.

Резултатът от онази нощ беше типичен за правната система на Луизиана. Сключиха се сделки при закрити врати. Тя бе намерена за виновна в шофиране в нетрезво състояние, макар то да не бе свързано

с алкохол, както предполагаша всички след взетите проби от тялото на Том. При него алкохолът в кръвта надвишаваше допустимата норма четири пъти. Нейното състояние бе приписано на въздействието на упойките — подробност, която бе премълчана пред журналистите, за да се спести допълнителното унижение за родителите ѝ.

Джак също бе дал показания при закрити врати *защо* е била задволана. В същото време срещу него беше повдигнато обвинение за нападение.

Лорна се срамуваше, че така и не е научила какво се е случило с него след всичко това. Джак просто беше изчезнал.

— Ти къде отиде? — попита тя сега. — След съда?

Той въздъхна и поклати глава.

— Онзи, който те беше нападнал и когото пребих, се оказа от семейство с много дебели връзки.

Лорна беше потресена. Опита се да погледне на миналото с други очи, за да проумее думите му. В гърдите ѝ пламна гняв.

— Чакай малко. Мислех си, че никой не знае кой е бил.

При опита за изнасилване не беше успяла да разгледа добре нападателя си. А в затъntenите кътчета на Делтата хората предпочитаха да си затварят устата.

— Отърваха се от мен — обясни Джак. — Сега ми е ясно, че са се страхували да ме преследват открито. Така щеше да се разбере за опита за изнасилване — престъпление, на което по тукашните места често се гледа с пренебрежение, защото момчетата са си момчета, но никой не искаше да изпробва тази теория. А освен това ти не беше изнасилена, така че защо да се раздухва историята?

Джак явно усети студенината, която лъхна от нея, защото побърза да каже:

— Това бяха *техните* думи, не моите. Както и да е, така и не се стигна до съд. Въпреки това не можеха да ме пуснат просто така. Неговото семейство имаше връзки. Моето не. Пък и отдавна си имаме проблеми със закона. Сигурно си спомняш, че Ранди вече беше зад решетките за нападение над полицаи. Намекнаха, че животът му може да се окаже в опасност, ако не играя по свирката им и не си държа езика зад зъбите. Затова ми беше предложен избор — да ида в затвора или да вляза в морската пехота.

— Значи затова замина?

— Нямахте как. — Джак нарочно избягваше погледа ѝ. — Пък и ако трябва да съм честен, радвах се, че се махам. Аз те накарах да избягаш с колата, аз ти заповядах да се махнеш. Как можех да погледна семейството си в очите? А когато след края на службата се върнах, открих, че ми е по-лесно да си мълча. Да оставя мъртвия да почива в мир.

Лорна много добре го разбираше. Дори в нейния дом въпросът така и не бе обсъждан открито от семейството ѝ. „Ако не говориш за нещо, значи то никога не се е случвало.“ Отново се възцари дълго мълчание, но вече не така тежко и пълно с призраци. Накрая тишината бе нарушена от приближаващи стъпки.

Беше помощникът на Джак, Скот Нестър. Беше от Арканзас и в гласа му все още се долавяше планински акцент, но поведението му бе съвсем професионално.

— Сър, все още не можем да се свържем с никого от фермата по радиото. Как ще продължим? Мога да се обадя на хеликоптера да се отбие натам.

Джак стана. Топлотата и близостта се изпариха в мига, в който отново влезе в ролята си на командир.

— Фермата беше предупредена да се евакуира. Може би затова не отговарят. Успяхте ли да потвърдите, че са се махнали?

— Кеслър все още звъни.

По изражението на Джак личеше, че все още преценява дали да извика вертолета. Лорна — не беше убедена, че идеята е добра — вдигна ръка.

— Силният шум от хеликоптера, прожекторите... ако котката е някъде наблизо, суматохата ще я прогони. Можем да изпуснем добрата възможност.

Джак обмисли съвета ѝ и си погледна часовника.

— Ще стигнем фермата след пет-шест минути. Хеликоптерът не може да стигне по-бързо. Въпреки това се обади на пилота, Скоти. Кажи му да е в готовност. Не бива да...

Прекъсна го тропот на кубинки. Появи се друг агент. Изглеждаше почти тийнейджър.

Джак се обърна към него.

— Какво има, Кеслър?

— Сър, току-що засякох обаждане от фермата.

— Евакуирали ли са се?

— Не, сър. Не зная, сър.

Джак го изгледа сурово, за да го накара да се успокои.

Кеслър с мъка пое дъх.

— Направих няколко повиквания и получих един отговор. От местното сдружение на бойскаутите. Казват, че една тяхна група заминала за фермата днес сутринта и щяла да остане на лагер една седмица.

Сърцето на Лорна се сви.

— Оттогава никой не е чувал нищо за тях — добави младежът.

15.

Стела тичаше към лагера. Децата продължаваха да крещят, но сега към пронизителните им писъци се добавяха по-резките викове на командирите и придружаващите родители.

Босите ѝ крака се хлъзгаха по дъските. Зад нея се чуваше тежкия тропот и ругаенето на Гарланд Чейс, който бе вдигнал радиостанцията до устата си.

— Всички да отидат при лагера! — изкрещя в микрофона.

Стела стигна първа разчистения участък от гората. По кабелите висяха фенери. Тук-там се виждаха лагерни огньове. Откритото пространство бе изпълнено с палатки с всякакви цветове и размери, от стари военни до просторни шатри, купени от местния спортен магазин. Имаше също каяци, риболовни принадлежности и празни спални чували, разхвърляни наоколо като свалени змийски кожи.

Стела изтича до един от командирите — як тип, чието шкембе опъваше жълто-кафявата му униформа. Лицето му бе алено и плувнало в пот.

— Какво има?

Писъците идваха от другия край на лагера, но като че ли започваха да утихват.

— Хлапета! — намръщено каза командирът. — Излезли да съберат дърва и според тях видели блатно чудовище. Върнаха се тичешком и крещяха, сякаш ги колят. След всичките лагерни истории за призраци си е като да лиснеш бензин в огъня. Всички се разпищяха, наполовина от ужас, наполовина на майтап.

Гар изруга задъхано. В едната си ръка стискаше пушката, а другата бе опрял на коляното си, пуфтеше и се мъчеше да си поеме дъх след спринта.

— Проклети хлапета...

— Съжалявам — каза командирът на лагера. — Ще се оправим с тях. Ще ги сложим да си лягат. Повече няма да ви безпокоят.

Приблужи червенокос луничав младеж, някъде осемнадесетгодишен. Вероятно беше старши скаут и помощник-

командир. Мъкнеше за лакътя едно единадесетинагодишно момче.

— Ето едно от децата, които вдигнаха цялата тази лудница.

Момчето беше по плувни гащета и тениска с надпис „Грифиндор“. Очите му бяха огромни, изцъклени. Трепереше от страх, но не защото беше загазило пред командирите. Погледът му не се откъсваше от гората.

Мъжът с шкембето го хвана за брадичката и обърна лицето му към себе си.

— Тай, виж само каква гюрултия вдигна с глупавата си история. Искаш ли да те пратя у дома още сега? Как ще го приемат вашите?

Момчето още се мъчеше да се отърси от ужаса, който се беше вкопчил в него. Беше на крачка от паниката. Каквото и да се бе случило, хлапето бе сигурно, че е видяло чудовище.

Стела приклепна, за да го погледне в очите, и сложи ръце на раменете му.

— Тай, кажи ми какво видя.

Детето отново погледна към гората, после нея.

— Не успях да го разгледам добре. — Гласът му беше по-скоро уплашен шепот. — Беше цялото бяло. Видях го как прескочи водата и се скри сред дърветата. Веднага си плюхмем на петите.

— Сигурно е било елен — рече Гар пренебрежително и се ухили. — Копеленцето просто се страхува от тъмното.

Треперенето на момчето се засили от заплашителния му тон. Стела се намръщи и заповяда с поглед на Гар да млъкне. Момчето беше видяло нещо. „Но какво?“ Спомни си как самата тя бе мярнала нещо в гората, някаква призрачна фигура, която сякаш улавяше и задържаше лунната светлина.

— Беше голямо — каза момчето. — Много по-голямо от елен.

— Колко голямо? — попита тя.

— Като... не знам... — Разпери широко ръце. — Поне колкото малка кола.

Гар изсумтя и метна пушката си на рамо.

Стела се изправи. Побиха я студени тръпки. Обърна се към командира.

— Искам да съберете всички деца и да ги заведете в къщата.

И посочи двуетажната дървена къща на родителите си. Построена от яки кипарисови трупи, тя бе издържала яростта на

Катрина. Стела искаше всички да са на сигурно място, а не на открито.

— Какви ги говорите? — попита командирът. — Защо?

Тя пое дълбоко дъх. През деня лично беше приела обаждането за голямата котка. Подробностите бяха смътни, с изключение на една. Че животното било огромно. Направи всичко по силите си да скрие паниката си и каза:

— Има съобщение за голям ягуар, избягал от заседнал кораб. Станало е далеч оттук, но по-добре да не рискуваме.

Командирът я изгледа смаяно.

— Защо не са ми казали?!

Междувременно пристигна екипът на Гар, до един с пушки. Гар сякаш събра сили от броя им и вдигна ръка.

— Всички да се успокоят. Аз също чух съобщението. Голям или не, няма начин един ягуар да измине такова голямо разстояние само за един ден. Затова да не правим изпълнения само защото някакво хлапе си е изкарало акъла от собствената си сянка.

Командирът на скаутите изглеждаше несигурен. Все пак той отговаряше за лагера.

— Ще пратя момчетата ми да огледат — увери го Гар. — Ако има нещо в гората, ще го открият.

Мъжете му се ухилиха и започнаха да подготвят оръжията си.

— Добре — каза Стела. — Но въпреки това искам лагерниците да идат при къщата.

Гар понечи да възрази, но после сви рамене.

— Хубаво. Ще дойда с теб. За да съм сигурен, че няма да има други неприятности. — Изгледа свирепо момчето, после нареди на хората си да претърсят гората около лагера.

Стела се обърна към командира.

— Съберете всички. Колкото се може по-бързо и по-тихо.

Само за няколко минути деца и възрастни се събраха и тръгнаха по дървените пътеки през фермата. Хлапетата бърбеха развълнувано. Някои от възрастните изглеждаха разтревожени, но повечето бяха само раздразнени.

Стела водеше, а Гар вървеше последен. Колкото и да не можеше да го понася, тя беше доволна, че зад нея има човек с пушка. Непрекъснато следеше гората от двете страни. Не забелязваше нищо необичайно. Крякаха жаби, блещукаха светулки, комари бръмчаха и

пикираха върху хората. И все пак току я полазваха тръпки, сякаш нещо се вираше в нея откъм тъмните дървета.

Изпита облекчение, когато изкачи стъпалата. Къщата беше голяма и щеше да побере всички, въпреки че щеше да им е малко тесничко. Родителите ѝ ги чакаха на верандата.

— Какво става? — попита баща ѝ. — Каква беше тази суматоха? Стела му разказа накратко.

Майка ѝ избърса ръце в престилката си и махна на децата.

— Хайде всички вътре. Ще ви направя горещ шоколад. В най-голямата тенджера.

Върволицата деца последва майка ѝ в къщата като колона патета. На лицата на някои беше изписана тревога, други се хилеха на вълнуващото преживяване.

Баща ѝ застана до нея.

— Постъпи правилно, Стел. Пег ще настани дребосъците. Но какви са шансовете онази котка наистина да е някъде наоколо?

Гар се качи на верандата.

— Няма значение. Момчетата ми претърсват гората. Ако наистина има котка, ще ѝ пръснат задника.

— Дано да си прав.

— По дяволите, та това е само някакво си проклето животно.

Сякаш в отговор на думите му нещо белезникаво изскочи от тъмната гора отгатык езерцата и приклепна на една от пътеките. Ягуарът. Очите му отразяваха лунната светлина... и ги гледаха.

— Майко Божия... — ахна бащата на Стела.

Гар отстъпи крачка назад и смъкна пушката от рамото си.

— Недей! — предупреди го Стела.

Гар стреля. Гърмежът бе оглушителен, от дулото излезе дим. Беше глупава стрелба напосоки, реакция на паникьосан малоумник. Нямаше начин да улучи котката от толкова далече. Гар изхвърли гилзата и презареди. Но вече беше късно.

Дългата опашка на звяра махна веднъж, след това купчината мускули се завъртя мълниеносно и се скри в гората.

— Всички вътре — викна баща ѝ. — Гар, кажи на хората си да се връщат. Нуждаем се от всяко оръжие, за да защитим децата.

От гората се чуха изстрели, последвани от смразяващ кръвта писък. Тримата спряха като заковани. Черната гора притихна. Дори

жабите се бяха умълчали.

Гар бе долепил буза до приклада на пушката.

— Джо! — извика отвътре майката на Стела.

— Веднага вътре — нареди баща ѝ.

В тишината се чу друг звук — остър вой. Идваше от другата страна на къщата, където в един от по-дълбоките канали се намираше семейният кей и цистерната с гориво.

— Плъзгач! — възкликна Стела.

Някой идваше.

И дано да беше въоръжен.

Чичо Джо си проправяше път през морето деца в дневната — бяха насядали на пода на групички и сезираха ококорено в него. Командирите задаваха въпроси, но той не ги чуваше. Вниманието му беше приковано към голямата каменна камина, която заемаше стената в дъното. От двете ѝ страни имаше широки прозорци, гледащи към задната част на къщата и кея.

След него вървяха дъщеря му и синът на шерифа.

Гар спря до единия прозорец и заговори по радиостанцията. Викаше някой да му отговори.

„Дали някой от хората ми е успял да оцелее?“

Джо и Стела отидоха до другия прозорец и застанаха рамо до рамо. Воят на плъзгача не се чуваше вътре. Джо се загледа навън. От лодката нямаше и следа, само светлините на кея се отразяваха в черната вода.

Ами ако не идваха насам?

Нямаше начин да се обади по радиото. След бурята имаха проблем с късите вълни — нещо нормално в случаите, когато температурата стигнеше такива екстремни граници. Влагата кондензираше в радиостанцията и я правеше неизползваема. Едва бяха успели да чуят предупреждението. След това радиото напълно изключи. Все се канеше да го оправи, но така и не намираше време.

Загледа се към водата. Този канал бе единственият път до и от фермата.

Беше тесен и криволичещ, но Джо се беше погрижил да го издълбае достатъчно дълбок, за да може да се използва от по-големите

кораби, докарващи посетителите. От двете страни гората бе фризирана, за да изглежда особено живописна. Храстите бяха разчистени, за да се подчертае големината и величието на блатните кипариси. Стратегически посадените цъфтящи растения допълваха великолепието наред с красиво нагласените водни лилии покрай бреговете.

— Ето! — възкликна Стела и посочи.

Рязка светлина се появи далеч в канала, примигваше между дърветата.

— Два са! — каза Стела и посочи втората светлина. — И идват насам!

— Стой до прозореца. Ще слеза при кея.

— Татко, недей. Поне изчакай да приближат. И вземи Гар.

Джо се поколеба. Първият плъзгач се появи на завоя на канала и изви в гладка дъга, задвижван от гигантската перка на кърмата. Прожекторът му светеше право към къщата и ги заслепяваше. Джо вдигна ръка да заслони очите си.

Плъзгачът се понесе с пълна скорост към кея, следван от втори, който караше плътно в следата му. Лъчите на прожекторите подскачаха по вдигнатите вълни.

Единственото предупреждение бе рязкото ахване на дъщеря му.

Джо примигна срещу светлината и видя как нещо голямо изскочи от гората и полетя високо във въздуха. Хвърли се върху човека, който караше първия плъзгач, и го изхвърли от седалката. Човек и котка полетяха във водата от другата страна на канала, сред водните лилии. Още преди вдигнатата вълна да се оттегли от брега, котката изскочи от плитчините и се скри в гората. Тялото остана да се носи по корем във водата. Главата се люлееше малко по-нататък между лилиите.

— Татко!

Стела посочи празния плъзгач. Инерцията го насочваше като ракета право към кея.

— Резервоарът!

Плъзгачът улучи кея с пълна скорост. Носът му се издигна високо над ръба, дъното удари помпата за гориво и я откъсна от нитовете. Бензинът потече. Лодката се плъзна по кея. Чу се стържене на метал в метал. Един стълб падна и електрическият фенер се пръсна.

По кея заиграха искри.

„О, не...“

Джо затаи дъх.

Другият плъзгач усети опасността и се опита да завие, да забави скорост, да се отклони, да се измъкне...

Късно.

Блесна пламък, последван от мощна експлозия. Джо блъсна дъщеря си и падна заедно с нея на пода, а в същото време стъклата на прозореца се пръснаха. Жега и дим изпълниха помещението. Ушите му звъняха, но успя да чуе писъците на децата. Вдигна глава и видя как горяща дъска от кея разби един прозорец в кухнята. По покрива затропаха отломки.

Джо запълзя на четири крака към прозореца.

Сякаш целият свят бе пламнал. Дори каналът гореше от разлетия бензин. Виеше се задушлив дим. Видя втория плъзгач преобърнат край брега, където го беше изхвърлила ударната вълна.

Стела го задърпа за ръката.

— Къщата гори!

Джо погледна и видя струйки дим да се вият около покривните греди. Тук-там танцуваха пламъчета. Покривът се беше подпалил от дъжда горящи отломки.

— Трябва да изкараме децата навън! — Стела се обърна и закрещя сред какофонията на пищящите малчугани. — Гар! Помогни ни да изкараме всички навън!

Но Гар вече бягаше. Парче стъкло го беше порязало и лицето му беше цялото в кръв. Разбутваше децата от пътя си, дори стовари приклада на пушката си в лицето на един родител, който се опита да го спре.

— Гар!

Стела понечи да хукне да го спре, но той вече беше стигнал вратата и избяга навън.

Джо я хвана за лакътя.

— Изкарайте децата с майка ти. Аз отивам горе до шкафа с оръжие. Разпитай възрастните. Ако някой знае как се стреля, прати ми го.

За момент Стела замръзна, уплашена, почти изпаднала в шок.

— Отведи децата обратно в лагера. И подсилете огньовете.

Нещо сякаш се пречупи в нея и я освободи. Тя кимна.

— А ти какво ще правиш?

— Не се безпокой. Идвам веднага. Ако искаме да оцелеем, ще ни трябва всяко оръжие, което можем да намерим.

Отгоре се чу силно прашене. Част от покрива поддаде и в стаята се посипа горяща пепел.

Джо я блъсна към децата.

— Действай!

16.

Към небето се понесе огнена вихрушка.

Всички на катера замръзнаха. Докато експлозията отшумяваше, Джак сграбчи помощника си за ръката.

— Обади се на хеликоптера! Веднага!

Втурна се към рубката. Катерът приближаваше последния завой преди кея. Огнената буря пред тях утихна, остана само червеникавото сияние, което светеше през дърветата. Джак надуши миризмата на гориво в нощния ветрец. За миг си помисли за експлодирания траулер.

„И това ли беше замаскирана бомба?“

Отхвърли идеята като малко вероятна. Само шепа хора знаеха, че екипът му е тръгнал към фермата за алигатори. Въпреки това нямаше намерение да рискува.

— Намали оборотите! — заповяда той, щом влезе в рубката. — Продължавай напред, но бавно.

Застана до мъжа на кормилото.

Ръмженето на двигателя падна с цяла октава и катерът бавно взе завоя на ръкава.

Джак изруга.

Всичко гореше.

— Сър? — попита кормчията.

— Спри.

В края на канала се издигаше голяма дървена къща с широк кей. Димящите останки от единия плъзгач лежаха сред горящите руини. Джак се опита да проумее ситуацията. Може би водачът бе изгубил контрол над лодката и се беше врязал в кея? Подобно нещо можеше да се очаква — хората му по принцип бяха самонадеяна тайфа и обичаха да рискуват из ръкавите.

Вторият плъзгач лежеше преобърнат на брега на канала, със забит в дърветата нос, най-вероятно изхвърлен там от експлозията. В светлината на пламъците Джак забеляза тела във водата.

Скот Нестър се втурна в рубката и викна:

— Хеликоптерът идва!

Джак, все едно не го е чул, посочи канала и нареди:

— Хвърлете спасителни жилетки. Спасителите да скачат. Във водата има хора.

Скот хукна навън. Джак го последва по петите. Помощникът му вече крещеше заповеди. Димът беше станал по-гъст и по-тежък, падаше върху катера като отсечено дърво.

Дървената къща продължаваше да гори. Част от покрива се срути, вдигна се облак пепел и искри. Огънят вече започваше да се разпространява в гората.

— Джак!

Беше Лорна. Лицето ѝ бе преbledняло, очите ѝ — огромни.

— Чух писъци — каза тя и посочи към огнения ад. — Детски.

Джак се намръщи и напрегна слух да долови нещо през рева и пращенето на пожара. Не чу нищо, но повярва на увереността в очите на Лорна. Спомни си съобщението за липсващите скаути. Ако там имаше деца, хората му трябваше да намерят начин да заобиколят пламъците.

Но как?

Не смееше да доближи катера повече. Огънят напълно запречваше пътя и с всеки порив на вятъра пламъците в гората се разгаряха още повече. Той огледа тъмното блато. Криволичещите ръкави бяха твърде тесни за зодиаците на катера.

Но може би щяха да са достатъчно широки за нещо по-малко.

Обърна се към Ранди и братята Тибодо до двете канута. Ако бяха достатъчно бързи, можеха да заобиколят и да стигнат до фермата с тях.

— Ранди! — Джак тръгна към брат си, като пътъм събираше хора. Всяко кану можеше да побере петима или шестима души. — Спуснете канутата. Веднага!

Ранди не се нуждаеше от повече обяснения. Погледна Джак в очите и го разбра моментално. Метна цигарата си във водата и се обърна към двамата Тибодо.

— Чухте братока.

Тримата буквално метнаха лодките през борда. Вдигнаха се пръски и канутата отново изплаваха. Въжетата не позволяваха на течението да ги отнесе.

Хората му надянаха каски, метнаха карабини и пушки на рамо и се спуснаха в лодките. Нямахше приказки. Екипът на Джак реагираше

на заповедите му моментално.

— Бреговата охрана е предупредена — каза Скот до рамото му.
— Идват още лодки и хеликоптери.

Джак кимна и каза:

— Поемаш командването на катера. Ще координираш спасителните дейности.

— Разбрано.

Погледът на Джак за момент се спря върху Лорна. Тя стоеше със скръстени на гърдите ръце и излъчваше раздражено търпение. Не искаше да остава тук, но и разбираше, че не е в свои води.

Джак се обърна и прекрачи релинга. Ти-Боб и Пейот се бяха качили в едното кану заедно с трима от екипа му. Джак, брат му и двама други мъже бяха във второто.

Планът беше канутата да тръгнат в противоположни посоки — така бе по-вероятно да открият път през огъня. Лодката на Тибодо вече се насочваше на изток и греблата разпенваха водата. Джак клекна на носа на кануто на Ранди. Брат му беше на кърмата. Насочиха се към западния бряг и малкия приток, който се вливаше в основния канал.

Джак си сложи очилата за нощно виждане и тъмното блато пред него изведнъж просветля. В очилата се използваше най-новата технология, известна като сензорно сливане, която съчетаваше усилването на разсеяната светлина и лъчите от инфрачервения спектър. Единственият им недостатък бе ограниченият кръгзор. Трябваше непрекъснато да върти глава, за да може да обхване по-голяма площ.

За момент Джак се разсея, но погледна към пламъците и изруга, понеже светлината им го заслепи. Извърна се и, за негово облекчение, в същия миг лодката навлезе в тъмнината под дърветата.

Зрението му бавно се върна и светът отново се фокусира във фосфорните отсенки на зеленото. Напред няколко светулки примигваха в тъмното като светкавици на фотоапарати. Отдясно обаче светът продължаваше ярко да свети, сякаш от юг изгряваше слънцето.

Джак продължи да гледа напред. Трябваше да намерят начин да заобиколят това изгряващо слънце, преди да е изгорило всичко и всички.

Лорна гледаше как кануто на Джак изчезва в мрака. На борда бяха останали само няколко души. Помощникът на Джак бе долепил до ухото си сателитен телефон. Кормчията отдръпваше катера от разрастващата се огнена буря.

Никак не ѝ се искаше да остава тук, но поне не беше единствената. Бърт беше клекнал наблизко и я гледаше тъжно, сякаш споделяше съжалението ѝ, че са ги изоставили. Но пък Джак се нуждаеше от всяко свободно кътче на малките лодки за хората си. Нямаше място за Бърт и за нея.

Тя го потупа по хълбока.

— Спокойно Бърт. Джак скоро ще се върне.

В отговор опашката му чукна два пъти по палубата, не особено щастливо обаче.

Плясък на вода я накара да се обърне към кърмата.

Един агент от Граничен патрул се беше навел през борда и помагаше на двама спасители да качат на палубата човек. По всяка вероятност единия от мъжете на плъзгачите. От движенията и мълчанието им Лорна веднага разбра, че човекът е мъртъв.

Бърт стана, но Лорна сложи длан пред носа му.

— На място.

Кучето се подчини, но остана изправено.

Лорна тръгна към кърмата.

— А Джери? — извика агентът на единия от спасителите.

Лорна предположи, че Джери е патрулният на другия плъзгач.

— И той е мъртъв — отвърна спасителят.

И като доказателство остави нещо злоецо на палубата. Глава. Лорна стреснато отстъпи крачка назад.

— Перката сигурно — предположи спасителят и прокара пръст през гърлото си. — Отиваме за тялото.

И се спусна във водата при партньора си.

Само един поглед беше достатъчен на Лорна да разбере, че главата на човека не е отрязана от въртяща се перка.

Преглътна погнусата си, приближи се и клекна, като се мъчеше да не гледа останалото без кръв лице и отворените очи. Блатната вода се събираше под главата, червеникава на белия фон на палубата. Лорна се съсредоточи върху врата. Разрезът не беше равен. Раната имаше разкъсани краища.

Не беше разрез от перка.

Протегна се и с върха на показалеца си внимателно повдигна разкъсаната кожа, за да го огледа.

— По-добре не я пипайте — каза патрулният.

Лорна не му обърна внимание. Наложиха се да впрегне всичките си сили, за да запази безстрастния си професионализъм. Като ветеринар беше правила стотици некропсии и изследвания на патологии. Това не беше по-различно — или поне така си повтаряше.

Наведе се по-близо. Третият и четвъртият шиен прешлен бяха смазани от мощния удар. Под тях висяха повече от десет сантиметра белезникав гръбначен мозък, подобно на проводник с оголена изолация. Само огромна сила би могла да откъсне главата от тялото по подобен начин.

Преглътна с мъка. Докато работеше в Африка, бе попадала на труповете на току-що убити от лъвовете антилопи и газели. Огледът им разкриваше подобни рани, получени от свирепото разкъсване и дърпане.

— Госпожо... — почна патрулният.

Лорна се изправи. Причерня й пред очите. Вече беше съвсем сигурна. Впери поглед към гората. Огънят не беше единствената опасност там.

Съвсем не беше единствената.

Обърна се и забърза към мъжа, който беше оставен да командва катера.

— Агент Нестър?

Помощникът все още говореше по сателитния телефон, но явно усети настоящостта и ужаса в гласа ѝ и свали телефона от ухото си.

— Да? Какво има?

— Трябва да се свържете с Джек — бързо каза тя. — Предупредете го. Съобщете и на другата лодка.

— Какво да го предупредя?

— Котката... чудовището, което търсим. Вече е тук.

17.

Ти-Боб стоеше на носа на лодката — по-малкият му брат я управляваше с греблото на кърмата — и се вслушваше в делтата с притворени очи. Не му трябваша разни скъпи очила да ловува като на двамата агенти на Граничен патрул, които седяха в кануто му. Надушваше афтършейва им и колосаните им дрехи.

Нямаше никаква полза от тези двамата.

Ти-Боб беше роден в Делтата — в буквалния смисъл, в кану като това. Ловуваше по тези места, откакто беше проходил. Познаваше ги като собствения си брат.

Вслушваше се в гората наоколо. Нощем тя беше доста шумна. Чуваше жабите, бухалите, цвъртенето на птиците в гнездата им. Виждаше как тревата се движи от двете страни, докато брат му насочваше кануто през гъстата растителност. Още по-наблизо комарите свиреха в ушите му.

Гладният тътен на поглъщащия дървото огън все още се чуваше в далечината, но с навлизането в гората ставаше все по-приглушен. Въпреки това димът продължаваше да прогонва животните. Два блатни заека изскочиха от тръстиките и се втурнаха през потока. Миг по-късно ги последва елен.

Ти-Боб наблюдаваше всичко внимателно.

Животните не бяха съвсем изпаднали в паника, а това означаваше, че все още има начин да се заобиколят пламъците. От пътя и посоката на бягащите създания можеше да определи края на пожара.

Беше сигурен, че може да намери начин да заобиколи огъня. Топна пръст във водата, за да прецени течението, и започна да насочва брат си със знаци. Избягваше каналите, където водата изглеждаше прекалено застояла — знаеше, че те ще свършат в някое езерце. Вместо това се придържаше към течащата вода и насочи лодката в широка дъга около пламъците.

Докато насочваше кануто в нов ръкав, до носа му достигна странна миризма. Макар и слаба, тя бе като плесник по лицето му. Миризмата на блатото му беше позната като стройното тяло на жена

му. Познаваше всеки дъх на Делтата, независимо от сезона и времето. Носът му се сбърчи. Това, което беше надушил, нямаше място тук.

Вдигна ръка и я сви в юмрук. Пейот завъртя греблото и кануто леко и безмълвно спря.

— Защо... — обади се един от мъжете.

Ти-Боб го изгледа свирепо да млъкне. С очилата си за нощно виждане патрулният приличаше повече на насекомо, отколкото на човек.

Тъпак!

Насочи вниманието си към тъмната гора. Нека другите се оглеждат с високотехнологичните си джаджи. Неговите сетива бяха по-остри.

Нещо бе минало оттук.

Но дали все още беше наблизо?

Притвори очи и се заслуша с цялото си същество във всеки плясък, цвъртене, пукот и шумолене. В съзнанието му се оформи картина на района. Съсредоточи се още по-дълбоко и различи в далечината нещо, оформено от шумове и тишина едновременно — скачащи във водата жаби, внезапно прекъсване на ударите на кълвач, паническо бягство на катерица.

Някъде там имаше нещо — и се движеше.

Бавно, потайно.

Насочваше се към пожара, вместо в обратната посока.

Идваше към тях.

Ти-Боб махна с ръка и брат му оттласна кануто от калното дъно и умело го насочи по посочения канал. Ти-Боб вече не избягваше пламъците. Насочи кануто право към сърцето на пожара. Това бе единственият им шанс — да изчезнат в жегата и дима на огъня и да се надяват, че ловецът няма да ги последва.

Но за да успеят, трябваше да се движат бързо и тихо.

Зад него радиото изпраця и се чу глас:

— Екип едно, докладвайте.

Агентът на Граничен патрул постави ръка върху радиостанцията, но Ти-Боб го спря с поклащане на глава. Четиримата в лодката седяха абсолютно неподвижни и се оглеждаха. Измина един безкраен миг.

Като се изключи боботенето на пожара, блатото се беше смълчало.

— Екипът на Мансур не отговаря — докладва Скот.

В същия миг проехтяха изстрели. Прозвучаха сякаш току зад дърветата, но Джак знаеше, че идват поне от километър и половина.

Получиха отговор.

Лорна бе права. Котката беше тук.

Джак вдигна радиостанцията.

— Колко остава до пристигането на хеликоптера?

— Пет минути.

— Да претърси на изток. В посоката, накъдето тръгнаха другите.

— Спомни си тревогите на Лорна, че прожекторите, перката и грохотът на двигателя могат да подплашат ягуара. Молеше се наистина да е така. — Пилотът да лети ниско над дърветата. И максимално шумно.

— Какво става? — обади се Ранди от кърмата.

Джак продължи да държи радиостанцията до устните си.

— Скоти, и вие там внимавайте. Кажи на всички да се качват на палубата.

— Вече се качиха. Наблюдаваме и двата бряга. Към катера ли се връщате?

Джак усети погледите на другите върху себе си.

— Не. Продължаваме. Ще се опитаме да заобиколим огъня и да помогнем на хората във фермата. Ще им е нужно оръжието ни с тази котка на свобода.

— Разбрано, сър. Край.

Джак свали радиото.

— Е, значи продължаваме? — попита Ранди.

Джак кимна и каза:

— Да. Вече почти сме заобиколили огъня.

Загледа се през очилата. Горещината и блясъкът на пожара ясно се виждаха през дърветата. Никак не му се искаше да обръща гръб на братята Тибодо и хората от екипа си, но щяха да им трябва над пет минути да се върнат в блатото и още повече, за да продължат след другото кану от отсрещната страна на канала.

Посочи един по-широк ръкав, който водеше на юг. Ако минаваше сравнително право, можеха да го използват да минат покрай пожара и

да стигнат до фермата за алигатори.

Ранди въздъхна и зави. Другите двама гребяха. Кануто се плъзна в канала. Джак следеше разрастването на горския пожар.

За съжаление каналът ставаше все по-тесен, клоните на дърветата се снишаваха все повече и накрая все едно се плъзгаха през тунел. Усещането се засилваше още повече от ограничения зрителен ъгъл на очилата за нощно виждане. Джак се присви, но въпреки това клоните продължаваха да закачат каската му, а по лицето му се лепеше мъх.

Ранди изруга.

Но поне огънят оставаше на изток от тях.

Каналът правеше внезапни завойи и излизаше в езерца със застояла вода. Светулките кръжаха в нощта на светещи сребристорозелени облаци пред очите на Джак.

Полузаслепен от гъмжилото им, той не забеляза клона, който го перна по лицето и одраска бузата му. Джак машинално го бутна настрана — и едва тогава осъзна грешката си.

Клонът бе мек, покрит с плат.

Тялото падна от дървото и се стовари в кануто. Мъжете се развикаха стреснато. Джак рязко свали очилата и им викна да млъкнат.

Трупът бе повесен през борда на кануто, наполовина във водата, с лицето надолу. Липсваха му крак и ръка.

Ранди посочи напред с греблото.

Джак се обърна. Пламъците на пожара осветяваха ужасна картина. Още две тела висяха от дърветата като някакви зловещи коледни украшения и от тях капеха капки кръв.

На двайсетина метра по-нататък през канала минаваше ограда. На нея висеше табела. Макар да бе тъмно, Джак успя да различи червените букви.

МИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО

Оградата на фермата.

Бяха стигнали. В потвърждение Джак чу викове. Ревът на огъня заглушаваше думите, но той успя да различи и по-тънки гласове.

Деца.

— Напред! — нареди Джак.

Хората му изхвърлиха тялото през борда, греблата отново се потопиха и кануто се плъзна под окачените тела. Възтопла капка падна върху ръката на Джак. Той впери поглед в аленото петно, после отново се обърна към труповете. Разполагането им толкова близо до фермата изглеждаше нарочно, сякаш бяха оставени като предупреждение. Котката маркираше територията си.

Колко умен бе всъщност този звяр?

18.

Стела трябваше да крещи, за да надвика уплашените писъци и плача на децата.

— Накладете огньовете в кръг около нас! Големи огньовете!

— Защо стоим тук? — попита една майка. — Пожарът се разраства. Ще се окажем в капан.

Стела забеляза, че и други се взират в тях. Но пък те не бяха видели голямата котка и колко бързо се движи. Ако се опитаха да избягат по сушата, звярът щеше да ги избие един по един.

— Лагерът е на открито — извика тя. — Вятърът духа в противоположната посока. А дори пожарът да ни обкръжи, имаме достъп до вода. За всеки случай обаче трябва да започнем да мокрим шалове и кърпи, за да си покрием лицата, ако вятърът се промени и насочи дима насам.

— Права е — потвърди баща ѝ. — Тук ще сме в най-голяма безопасност.

Беше целият в пепел и плувнал в пот. Помагаше на мъжете и поголемите момчета да запалят защитния пръстен огньовете. Майка ѝ беше с някои от другите жени при по-малките деца.

— Някой идва! — извика един мъж и посочи към фермата.

Стела и баща ѝ се обърнаха. На една от пътеките от другата страна на езерцата стояха трима души. Димът се виеше около тях. Огънят бушуваше съвсем наблизко.

„Откъде са дошли?“

Четвърти мъж прескочи оградата и се присъедини към останалите.

— Това хора на Гар ли са? — попита баща ѝ.

— Не мисля.

Стела присви очи. Порив на вятъра прогони за момент дима. Трима от мъжете бяха с униформи и каски. Всички носеха оръжия.

— Май са военни.

Определено не бяха от другарчетата на Гар.

Всъщност от Гарланд Чейс нямаше ни вест, ни кост още от началото на пожара. След като се измъкна от горящата къща, той бе офейкал към бараката на радиостанцията до оградата на фермата. Тя се намираше на най-високата точка и от покрива ѝ стърчаха куп антени. Най-вероятно страхливецът беше решил да се барикадира там.

Четиримата непознати вече тичаха към лагера. Колкото повече приближаваха, толкова по-сигурна ставаше Стела в предположението си. Мъжете носеха униформи и бяха въоръжени с карабини. Докато тичаха, покриваха пътеката от двете страни, сякаш очакваха нападение.

Дали знаеха за гигантската котка?

След по-малко от минута четиримата стигнаха в лагера. Водачът им се извисяваше цяла глава над останалите. Огледа преценяващо лагера и се представи:

— Агент Джак Менард от МГО.

Значи беше от Граничен патрул. Докато баща ѝ забързано обясняваше какво е станало, Стела огледа емблемата на униформата на Менард. На нея беше изобразен изправен на задните си крака Пегас с мълнии, а около него в кръг бяха изписани думите Специална група за реагиране. Това бяха елитните части на Граничния патрул.

— Имаме катер, от другата страна на пожара — каза мъжът. — Но дори да можеше да стигне дотук, няма да има място за толкова много хора. Спасителните екипи на Бреговата охрана пътуват насам с хеликоптери и катери. Щом пристигнат, ще отведем всички на безопасно място. Но това ще отнеме време. Искаме всички да запазите спокойствие.

— Трябва да знаете, че тук има някакъв бял тигър — тихо каза баща ѝ. — Адски грамадно чудовище.

Мъжът кимна.

— Знаем. Не получихте ли предупреждението за евакуация?

Баща ѝ я погледна засрамено и сведе поглед.

— Няма значение. — Мъжът не си направи труда да го кастри. Изречението му сякаш казваше: „Защо ли не се учудвам?“. Дори потупа баща ѝ по рамото. — Свършили сте добра работа с преградните огньове. Ако сме нащрек и готови за стрелба, всичко ще е наред.

Баща ѝ се окопоти. Стела погледна агента с нови очи: оцени по достойнство как не беше започнал да чете конско на баща ѝ в такъв

напрегнат момент. Караниците можеха да почакаат. Засега агентът искаше всички да са съсредоточени.

Нищо чудно, че тъкмо този човек беше водач на групата.

Агент Менард даде някакви заповеди на хората си, след това откачи радиото от колана си и се свърза с някого.

— Стигнахме до фермата. Тук обаче има повече от шейсет души. И деца също. Има ли вести от другия екип?

Стела забеляза как пръстите му се стягат около радиостанцията, докато слушаше.

Гласът му стана дрезгав и гневен, кейджън акцентът му се засили.

— Тръгнали ли? Как така?!

Лорна вървеше през гората. Двама агенти от Граничен патрул — Гарсия и Чайлдрес — вървяха от двете ѝ страни. Бърт подтичваше пред тях. Носът му душеше блатните треви. Опашката бе вирната високо.

Сглобената упойваща пушка стреляше със стрелички, съдържащи еторфин хидрохлорид, известен като M99, много силен невролептаналгетик. Една-единствена капка можеше да убие човек. Пет милиграма бяха достатъчни да свалят носорог. Въпреки това на упойката ѝ трябваше известно време, за да подейства и да обезвреди животното.

Затова Лорна бе доволна, че Гарсия и Чайлдрес са до нея с карабините си.

Бяха оставили зодиака вързан на източния бряг. Само преди минути бяха чули спорадичната стрелба от екипа от тази страна на канала. След това се възцари мълчание. Тримата не преставаха да наблюдават гората през очилата за нощно виждане, но от групата нямаше и следа.

Лорна обаче беше забелязала нещо интересно в блатото — топлинна сигнатура на петдесетина метра назад по ръкава. Формата не можеше да се различи. Не беше сигурна какво животно е, но изглеждаше твърде едро за енот. Наблюдаваше го цяла минута. Животното се бе спотаило сред корените на голям блатен кипарис и не помръдваше. Накрая силуетът се изправи и се протегна, сякаш нямаше

кости, в типичната за котките дъга. Завъртя се няколко пъти, след което отново легна.

Възможно ли бе това да е малкото на ягуара, братчето или сестричето на Багира в ЦИЗВО?

Това може би обясняваше защо голямата котка е станала така агресивна. Майката защитаваше не само територията си, но и малкото си. Нищо чудно, че беше атакувала първо лодката на Тибодо. Екипът бе извадил лошия късмет да тръгне от тази страна на канала, където бе скрито малкото.

Всичко се свеждаше до него.

Ако можеха да го заловят и да го отнесат на катера, щяха да разполагат с идеалната примамка за майката, начин да я отклонят от атакувания екип — разбира се, стига мъжете да бяха все още живи. А ако не, все пак щяха да разполагат със средство да контролират ягуара.

Точно това бяха доводите ѝ в спора със Скот Нестър.

„Контролираш ли малкото, контролираш майката.“

Рискът от едно бързо претърсване си заслужаваше. Лорна бе настояла да участва, като заплаши помощника на Джак, че е готова да скочи през борда и да плува, ако се наложи. Докато подготвяха зодиака, Скот се опита да се свърже с Джак, за да получи съгласието му. Отговор обаче нямаше, така че Скот в крайна сметка отстъпи — той също беше загрижен за съдбата на колегите си.

Въпреки това инструкциите към Гарсия и Чайлдрес бяха твърди.

— Дотам и обратно. Ако побегне, не го гонете. — После посочи Лорна. — И не се церемонете с нея, ако ви създава неприятности.

И сега тримата се движеха бързо през гората към големия кипарис. Нямаше обаче начин да го правят, без да вдигат шум. Само след няколко крачки Лорна видя как малкото се скри зад дънера, разтревожено от приближаването им.

Дали още бе там, или беше избягало?

По принцип малките не се отдалечаваха от леговищата си дори когато се намираха в непосредствена опасност. Тя си припомни един документален филм, в който цяло котило лъвчета беше убито от кобра просто защото малките се страхуваха да напуснат бърлогата си. Ако имаха късмет, ягуарчето все още щеше да е там.

Докато вървеше, забеляза едва доловима следа от топлинна сигнатура. Малкото все още беше зад дървото, но като че ли бе готово

да побегне. Не смееше да го упои. Стреличките бяха твърде силни за него.

Но не можеше да му позволи да избяга.

— Бърт...

Кучето спря и помръдна едното си ухо, но продължаваше да гледа напред. На него не му трябваша очила за нощно виждане, за да различи малкото. Лорна се надяваше, че е като другите кучета в района и най-вероятно е обучен да ловува еноти.

А имаше само един сигурен начин да хванеш енот.

— Качи го на дървото, Бърт — заповяда му тя.

Бърт се хвърли напред снишен, разсичаше тревата като копие. Направи широка дъга и заобиколи. Нямахше намерение да позволи на плячката си да избяга навътре в гората.

Както се надяваше Лорна, инстинктите на малкото заработиха. Не искаше да напуска мястото, където го беше оставила майка му, но същевременно усещаше заплахата от Бърт. И чисто по котешки скочи нагоре по дървото.

Бърт се озова под него и излая, за да оповести успеха си.

Всички се затичаха към хванатата в капан котка.

На Лорна не ѝ се искаше да плаши малкото създание, но и много добре знаеше колко важно е да го заловят.

При това колкото се може по-бързо.

Лаят на кучето със сигурност вече беше насочил голямата котка към тях. Лорна първа стигна дървото.

— Тихо, Бърт.

Кучето подскачаше възбудено около дървото, но се подчини и спря да лае.

Ягуарчето се беше покатерило на един от долните клони. Бе още съвсем малко и не можеше да се катери твърде високо. Огромни, изцъклени от страх очи сезираха надолу към тях. То изсъска и козината му настръхна като четка.

Лорна беше преметнала през рамо дебело червено противопожарно одеяло. Остави карабината, разви го и го метна над малкото като мрежа. Тежестта и изненадата го накараха да изгуби равновесие. Оплетено в одеялото, малкото падна, но Лорна го улови. То започна да се гърчи и бори във вързопа, но, подобно на братчето си, беше недохранено. Съпротивата му не бе дълга.

Тя го притисна към себе си с надеждата да го успокои и да намали паниката му. От вързопа се чу жално мяукане. Сърцето ѝ се сви от съчувствие.

„Горкото!“

— Госпожо, време е — каза Гарсия.

Той и партньорът му държаха карабините си в готовност. Всички се послушваха за някакъв знак, че разгневената майка се носи към тях. Вместо това се разнесе различен шум — тежък грохот.

Всички се обърнаха на север. Лорна се намръщи от ярката светлина, която я заслепи през очилата. Това трябваше да е хеликоптерът, извикан от Джак от Бей Лано. Тя махна очилата, тъмнината я обгърна от всички страни и ослепителната светлина се превърна в точица в небето. Хеликоптерът все още бе на близо километър от тях, но шумът от перките му ставаше по-силен с всяка секунда.

— Да вървим — подкани я Гарсия.

Лорна се наведе да вземе карабината си от земята.

Когато се изправи, се озова срещу две големи очи, които я гледаха от гората и светеха в тъмното.

Замръзна.

Бърт глухо изръмжа.

В следващия миг очите изчезнаха.

Лорна отстъпи крачка назад.

— Какво има? — попита Чайлдрес.

— Бягайте!

19.

Лорна се покатери на катера. Беше останала без дъх. Сърцето ѝ сякаш се беше качило в гърлото. Щом застана на палубата, погледна назад към брега.

Защо котката не се беше втурнала да ги преследва?

Хеликоптерът се рееше над тях и вятърът от перките му ги блъскаше, разпиляваше листа и огъваше клоните на дърветата.

Макар да бяха стигнали катера с безценния си товар, те знаеха, че изобщо не са в безопасност. Дърветата бяха на по-малко от десет метра от тях. Котката лесно можеше да прескочи това разстояние дори без да се засилва.

Гарсия и Чайлдрес също си даваха сметка за тази опасност и щом стъпиха на палубата, се завъртяха и насочиха оръжията си към брега.

Бърт скочи от зодиака и подуши вързопа в ръцете на Лорна.

Скот Нестър отиде при тях. Трябваше да вика, за да го чуят.

— Намерихте ли котето?

— Да — отвърна Лорна. — А майка му намери нас.

Скот се взря в тъмния бряг. Нищо не помръдваше.

— Гарсия? Ти видя ли нещо?

— Само проклети светулки. — Мъжът беше нащрек, но напрежението в раменете му намаля. — Може би доктор Полк е видяла просто някакво отражение във водата. Ние с Чайлдрес не забелязахме нищо.

— Тук е — настоя Лорна. Не беше никакво отражение на звезди във водата. Онези светещи, коварни и интелигентни очи още изгаряха ума ѝ.

— Ако сте права, ще се навърта наоколо, щом малкото ѝ е у нас — каза Скот. — Това би трябвало да я държи надалеч от другите.

Лорна долови неизречените опасения зад думите му.

„Ако някой от тях е все още жив.“

Вдигна малкото по-високо към гърдите си. То се беше укротило, топлината и тъмното му бяха подействали успокояващо. Лорна се

загледа към тъмната гора.

Защо котката не беше продължила след тях? Имаше чувството, че не е пропъдена от шума и светлините на увисналия над дърветата хеликоптер. Нали не се беше уплашила да нападне човека в плъзгача.

Малкото се размърда, за да се настани по-удобно. Не беше толкова болнаво като спасеното от изхвърления на сушата траулер, но въпреки това не беше в добра форма. Дали майката знаеше това и се беше отказала от него? Затова ли не ги беше преследвала?

Лорна не можеше да приеме това. Досега майката беше направила много, за да защити потомството си. И нямаше да се откаже толкова лесно.

В такъв случай къде се беше дянала? Какво беше намислила?

Изминаха още пет минути. От майката все така нямаше и следа. Хеликоптерът направи обиколка, прожекторът му осветяваше гората.

Скот отиде в другия край на катера, за да говори с Бреговата охрана по сателитния телефон. Спасителните части щяха да пристигнат след десет минути.

Бърт се сви на кълбо на палубата и мушна нос под опашката си. Не изглеждаше възбуден — и това я тревожеше. Вятърът духаше от изток. Ако котката беше наблизко, Бърт би трябвало да го долови, да обикаля нервно палубата и да скимти.

— Отишла си е — промълви Лорна.

Зад нея Скот изведнъж заговори възбудено и тя се обърна. Той вече сваляше радиостанцията от ухото си. Забърза към нея.

— Джак се обади. Котката е била забелязана при фермата. Защо не е тук? Нали казахте, че ще остане близо до малкото си.

Лорна впери поглед към горящата къща. Хеликоптерът прелетя ниско, разпръсна горещия пушек над канала, но в същото време пилотът внимаваше да не раздуха пламъците към тях. Въпреки това във въздуха полетяха искри, заваляха по катера и засъскаха във водата.

— Працам хеликоптера към Джак — каза Скот. — Може би ще успее да прогони онова чудовище от децата.

Лорна се смрази. Децата! Бавно започна да проумява намерението на котката. Протегна ръка.

— Дайте ми радиото. Трябва веднага да говоря с Джак!

Джак оглеждаше огньовете, които ограждаха напълно лагера. Ранди вървеше плътно до него. И двамата носеха пушки. Джак бе наредил на всички да се оттеглят в центъра на лагера, колкото се може по-далеч от ръкава. Само онези с оръжие стояха на стража при огньовете.

Но бяха само седем души.

Недостатъчно, за да държат под око гората.

Пламъците се издигаха високо и очилата за нощно виждане бяха безполезни. Гората около тях беше тъмна непреодолима стена. Един от хората му беше зърнал за миг котката, но тя беше изчезнала, преди да успее да насочи пушката си към нея.

— Шибан призрак — бяха думите, с които я описа.

— Играе си с нас — обади се Ранди. — Като котка с мишлета.

Джак знаеше какво има предвид. Ягуарите бяха изкусни ловци. Котката нямаше да позволи да я забележат толкова лесно. По всяка вероятност ги изпитваше.

Нещо определено не беше наред.

Чак зъбите го заболяха от напрежение.

— Ето там! — извика един мъж от другата страна на лагера. Беше от командирите на скаутите. Пушката му изгърмя.

Другите мъже се втурнаха към него.

Някои стреляха напосоки.

Ранди понечи да ги последва, но Джак го сграбчи за ръката.

— Не!

Дали от годините ловуване в Делтата, или от двете смени игра на котка и мишка с бунтовниците в Ирак, но Джак усети, че това е номер.

Огледа гората от двете страни. Ранди го разбра и започна да прави същото с готова за стрелба пушка. Но територията беше твърде голяма, за да я покриват само двамата.

Джак забеляза опасността твърде късно.

Оттатък палатката отляво.

Едно момче носеше дърва — натрошен стол за подпалки — към купчината край палатките. Чу стрелбата и се обърна натам. В същия миг от гората зад него изникна котката, с един-единствен скок преодоля пламъците и се приземи в охранявания район.

Атаката беше толкова бърза, че момчето не успя дори да извика.

Котката го сграбчи за гърба на ризата, прескочи отново огъня и изчезна в гората.

Джак беше вдигнал пушката, но се поколеба за част от секундата, уплашен да не улучи детето. Реакцията му бе чисто инстинктивна. И погрешна. Момчето така или иначе беше мъртво.

Радиото на колана му се включи.

— Джак! Обади се!

Беше Лорна и явно бе уплашена. Джак грабна радиостанцията и изръмжа, неспособен да скрие отчаянието и гнева си:

— Какво има?

— Котката! Мисля, че е тръгнала към вас.

Джак издиша треперливо.

— Вече дойде. Току-що нападна едно момче и го уби.

— Убила го е? Не, Джак, не може...

От гората се разнесе писък. Джак свали радиостанцията. Със сигурност беше момчето. Писъците му продължиха да отекват в тъмното, ту по-високо, ту по-тихо, изпълнени с ужас.

Но поне беше все още живо!

Заля го облекчение, но с него дойде и тревогата.

Защо момчето все още беше живо?

Спомни си думите на Ранди за котката и мишките. Предполагаха мрачен отговор.

„Котките си играят с храната си, преди да я убият.“

А писъците продължаваха и продължаваха.

Лорна чу виковете по отворения канал. Това беше достатъчно. Обърна се и бутна радиостанцията в ръцете на Скот.

— Извикайте хеликоптера. Веднага.

Машината вече се беше насочила към фермата.

— Защо?

— Трябва да ида там! С малкото!

Скот се намръщи, но не възрази, а вдигна радиостанцията и завика в нея. След секунди хеликоптерът се върна при катера. Помощникът на Джак се обърна към нея.

— Хеликоптерът не може да кацне на палубата. Ще пуснат въже с клуп. Фермата е съвсем наблизо, от другата страна на огъня.

На Лорна ѝ призля и очевидно ѝ пролича, защото Скот обясни:

— Могат да ви издърпат до хеликоптера. Но ще е по-бързо, ако не го правят. Могат просто да ви пренесат на въжето.

Докато тя си представяше как виси на въжето, хеликоптерът се върна и перките му отново вдигнаха вятър. Лорна погледна нагоре. От лебедката при страничната врата се спусна дебело въже с жълти спасителни ремъци в края.

Лорна изведнъж съжали за прибързаното си решение. Не беше обмислила напълно постъпката си. Достатъчно зле ѝ беше и като лети вътре в проклетото нещо.

Ремъкът се спусна, като се люлееше и подскачаше. Гарсия хвана въжето и го помъкна към нея. Преметна ремъците през главата и под мишниците ѝ и ги затегна здраво.

— Добре ли сте?

Вместо отговор тя посочи с ръка.

— Подайте ми карабината.

Чайлдрес вдигна упойващата пушка от палубата. С известни усилия Лорна тромаво я преметна през рамо. Когато беше готова, Гарсия ѝ подаде малкото и тя го притисна към гърдите си.

Скот въпросително вдигна палец.

Тя кимна. Не се доверяваше на гласа си.

Скот отстъпи крачка назад и завъртя ръка над главата си.

Двигателят над тях изрева и ремъкът изведнъж се впи в подмишниците ѝ. Краката ѝ се отлепиха от палубата. Лорна зарита в желанието си отново да усети земята. Но вече бе твърде късно. Хеликоптерът се издигаше, като в същото време лебедката навиваше въжето.

Лорна загледа как катерът се отдалечава под нея. Насили се да откъсне поглед от него. Искеше да затвори очи, но знаеше, че това само ще засили ужаса ѝ. Дървената къща отпред продължаваше да гори. Покривът беше рухнал и бяха останали само близаните от огнени езици греди.

Хеликоптерът се издигна още, за да прелети над пожара. Лорна не вярваше, че ще успеят. Пилотът като че ли реши същото, защото лебедката я издигна още повече. В следващия миг се озоваха над огнения ад.

Перките разрязаха пушека и вдигнаха около нея изпепеляващо торнадо. Лорна спря да диша и най-сетне затвори очи. Жегата я

изгаряше, сякаш летеше над кратера на действащ вулкан. Тя се вкопчи с все сили в ремъка и увитото в одеялото малко.

След няколко секунди огненият ужас остана назад. Температурата падна. Лорна предпазливо пое глътка въздух и се осмели да отвори очи. Под нея имаше малки черни езерца. Между тях минаваха дървени пътеки, платформи и мостове, виждаха се и няколко постройки с ламаринени покриви. От другата страна на езерцата тъмният ръкав се осветяваше от огнен пръстен. В центъра му се бяха събрали хора.

Къмпингът.

Хеликоптерът продължи в плавна дъга към лагера. Инерцията изнесе въжето настрани. Вятърът се втурна срещу нея. За миг я изпълни радостно ликуване — но само за миг.

Някакво движение привлече вниманието ѝ надолу.

Един мъж изскочи от някаква барака с отрупан с антени покрив и се втурна по дървената пътека под хеликоптера. Размахваше голяма черна пушка в едната си ръка, а другата бе сложил до устата си и крещеше нещо. Ревът на двигателя заглушаваше думите му. Явно бе чул хеликоптера и си беше помислил, че са спасителите от Бреговата охрана.

Уплашен, че не го забелязват, мъжът затича още по-бързо — прекалено бързо. Препъна се и се просна тежко върху дъските. Лорна видя как пушката му се удря в дървото. Дори през рева на двигателя чу изстрелите. Серия куршуми изчатка стакато от димящото дуло.

Внезапно хеликоптерът се килна и се разлюля във въздуха.

Лорна се замята на въжето като хваната на въдица пъстърва.

Вкопчена в ремъците, погледна нагоре. От опашката на хеликоптера излизаше гъст черен дим. Явно някой случаен куршум беше засегнал нещо жизненоважно.

Хеликоптерът наведе нос и започна бързо да се спуска, следван вече от огнена опашка.

Лорна гледаше как светът се носи шеметно към нея.

Щяха да се разбият.

20.

Джак гледаше как хеликоптерът пада от небето.

На спасителния ремък висеше човек. От развятата руса коса беше ясно, че е Лорна. Хеликоптерът се мъчеше да забави спускането си, клатеше се във всички посоки, перките ревяха неравномерно. Пилотът намери отнякъде сили да насочи машината настрани от лагера, за да не падне върху събралите се деца, и зави на запад към ръкава.

Лорна висеше на десетина метра под поплавъците. Вертолетът се сниши още повече и тя се удари в пътеката и се понесе по гръб по дъските, повлечена от разбиващата се машина...

Хеликоптерът рухна в гората точно зад границата на фермата. Въртящите се перки насякоха върховете на дърветата, после се счупиха и полетяха в ръкава. Джак зачака експлозия, но в небето се вдигна само черен стълб пушек. Усилията за по-постепенно спускане и възглавницата от растителност бяха омекотили удара.

— Болтън! Рийси! — изрева Джак на хората си през писъците и виковете в лагера. — Проверете пилота!

Двамата затичаха, а Джак хукна към най-близкия мост, следван по петите от Ранди. Беше изгубил Лорна от поглед.

В другия край на фермата някакъв мъж се изправи, осветен от пламъците на пожара. Запрепъва се напред, също в посоката на Лорна. Носеше военна пушка. Приличаше на АА-12, бойно автоматично оръжие, използвано в градски условия, способно да пробие дебел лист ламарина от трийсет метра.

Джак го беше видял как пада и бе видял и последвалия случаен залп. Тоя идиот сигурно беше тичал с пръст върху спусъка. Проклетият селяндур разполагаше с повече огнева мощ, отколкото можеше да контролира. Джак често бе виждал подобни неща.

„Колкото по-голяма е пушката, толкова по-голямо е егото.“

Заряза скапаняка и се огледа за Лорна.

Жива ли беше?

Лорна лежеше зашеметена по гръб, ушите ѝ пищяха. Сигурно за момент беше изгубила съзнание. Надигна се на лакът. Сякаш се намираше в кошмар и ѝ трябваше малко време, за да си спомни къде се намира. Помнеше как се завъртя по гръб при падането и се мъчеше да се предпази доколкото може, докато въжето я влачеше. Въпреки това усещаше целия си гръб така, сякаш някой я беше налагал с тояга.

Нечия сянка падна отгоре ѝ и един глас изръмжа:

— Исусе Христе! Добре ли си? — Гласът беше носов, писклив. — Не исках да стрелям. Стана случайно, кълна се. Ако не бяхте продължили да се отдалечавате... Не ме ли видяхте, по дяволите?

Думите му бяха груби, резки, по-скоро обвинение, отколкото загриженост, сякаш случилото се беше по нейна вина. Но в този глас имаше и нещо друго. Може би заради ситуацията — по гръб, замаяна, събудила се в някакъв кошмар.

Минало и настояще се смесиха.

Сянката се надвеси над нея. Лицето на мъжа не се виждаше в тъмното. Той посегна към Лорна.

— Не мърдай. — Прозвуча като заплаха. — Цялата си оплетена.

Въпреки това тя се дръпна.

Нещо в този глас...

Внезапният спомен беше като удар в корема. Гласът, дори формата на наведения над нея силует. Познаваше този мъж. Задъхана и ужасена, Лорна се помъчи да се дръпне, сякаш да избяга от миналото, което я преследваше повече от десетилетие. Това обаче само я оплете още повече във въжето и ремъците.

— Какво ти става? — Мъжът пристъпи напред и се обърна към приближаващия тропот на обувки. Пламъците осветиха лицето му.

Лорна впери поглед в него, потресена до дъното на душата си. Разпозна чертите му — гърбавия нос, тлъстите устни, свинските очи. Споменът я смаза. Изведнъж празнината в нея се изпълни с цвят и звук. Чу собственото си хлипане, виковете си, почувства отново унижението и ужаса. Явно ги беше потиснала и затворила дълбоко в себе си заедно с всичко останало. Някак беше успяла да се убеди, че не е успяла да разгледа добре нападателя си.

Явно не беше така.

Това бе мъжът, който се беше опитал да я изнасили преди повече от десет години, мъжът, чието нападение доведе до смъртта на Том.

— Лорна!

Тя трепна. Беше Джак, тичаше към нея, идваше да я спаси като преди, смесвайки минало и настояще още по-силно.

Въпреки това Лорна не откъсна поглед от кучия син пред себе си. Той сякаш се сви и отстъпи в сенките, докато Джак приближаваше с брат си.

Забърза към нея, без дори да удостои чудовището с поглед. Падна на колене.

— Лорна, не мърдай!

Макар думите да бяха същите като чути преди миг, в гласа на Джак имаше единствено чистосърдечна загриженост.

— Добре съм — каза му тя, после го повтори и за себе си: — Добре съм.

Сграбчи ръката му. Той ѝ помогна да стане и да се освободи от ремъците. Лорна погледна през рамо как нападателят ѝ се отдалечава през фермата и каза:

— Това е той.

Джак погледна натам, накъдето се беше обърнала — и замръзна до нея, щом позна мъжа. Лицето му стана като буреносен облак.

— Трябваше да се сетя — изруга Ранди. — Гарланд Чейс. Копелето на шериф Гъмбо от сестра му. Кой друг ще тръгне да си развява пукалото така?

Лорна се вкопчи в рамото на Джак. Най-сетне кошмарът бе получил и името си. Гарланд Чейс. Гласът ѝ бе смес от увереност и изумление.

— Това е кучият син, който ме нападна. В нощта, когато умря Томи.

Ранди рязко се извърна към нея.

— Знам — прошепна Джак.

Ранди присви очи.

— За какво става въпрос?

Братът на Джак не знаеше нищо за онази нощ. Семейството му беше започнало да я мрази, да я обвинява — същото онова семейство, което тя някога се надяваше, че ще стане нейно. Лорна се разтрепери.

Джак я привлече към себе си и я прегърна.

Тя не се дръпна. Усещаше силата на ръцете му и нещо смътно и неясно, топлина и близост, които отдавна липсваха в живота ѝ. Едва в обятията му осъзна дълбочината на загубата си през онази кошмарна нощ — не само на нероденото си бебе и на младия си приятел, но и на цяло семейство, на бъдеще, пълно с любов и топлина.

Беше изгубила всичко това през онази нощ.

Но наред с осъзнаването нямаше скръб. Вместо това я изпълни ярост, гореща и изпепеляваща. Дотук с тайните. Бяха ѝ дошли до гуша. Изтръгна се от обятията на Джак — и заедно с това от стария кошмар. Това не беше миналото. Тя вече не беше уплашена и замаяна от упойката тийнейджърка.

Огледа се и видя упойващата пушка. Отиде до нея, вдигна я и забърза напред. Гърбът ѝ продължаваше да гори с всяка стъпка, но болката ѝ помагаше да се съсредоточи.

Джак я настигна.

— Лорна, какво си намислила? Този мръсник не си заслужава.

Тя го изпепели с поглед.

— Разбира се, че не си заслужава. По-късно ще си разчистя сметките с това копеле. В момента имаме по-сериозни проблеми.

Затърси от двете страни на пътеката, връщаше се по пътя, по който бе влачена. Беше изгубила одеялото с малкото — вързопът бе изхвърчал от ръцете ѝ при удара в земята. Но къде беше паднал?

Заобиколи поредното езерце — за размножаване, доколкото можеше да прецени — и забеляза нещо яркочервено долу, непосредствено до водата. Между парапета и езерцето имаше ивица трева. Огнеупорното одеяло и малкото в него се бяха изтърколили наполовина във водата.

Лорна остави пушката, мина под парапета и скочи долу.

Одеялото се размърда. Чу се жално мяучене. Движението образува вълнички по гладкото като огледало езерце. Черните дънери във водата се раздвижиха. Две бронирани с люспи очи се извъртяха като перископ на подводница.

Някой с кубинки скочи в калта и тревата зад нея.

Джак.

Лорна се втурна напред. Взе разстоянието до брега на четири крачки. Одеялото се мяташе, увитото в него малко се мъчеше да избяга от водата.

„Ако се освободи... ако побегне...“

Краят на одеялото се повдигна и Лорна зърна мъничка бяла муцунка, мустаци... Хвърли се напред и се плъзна по колене в калта. Сграбчи одеялото и малкото.

— Хванах те...

Дръпна се назад и притисна малкото до гърдите си. Обърна се и се изправи... и водата до брега експлодира. Един алигатор се втурна напред с широко отворени челюсти. Бялата като корема на риба паст и жълтите зъби проблеснаха в тъмното.

Лорна отскочи назад, но бе твърде бавна.

Челюстите изщракаха със сила, достатъчна да скърши кост. Зъбите уловиха висящия край на одеялото и го изтръгнаха от ръцете ѝ. Звярът се дръпна назад и тръсна глава. Одеялото се размота, ягуарчето падна в тревата, претърколи се, скочи на малките си лапички и се стрелна като мълния по-далеч от водата.

„Не...“

Лорна знаеше, че никога няма да успее да го улови пак. Ако стигнеше открития ръкав...

... но Джак се метна на пътя му като спасяващ дузпа вратар, хвана го и се претърколи, притиснал ягуарчето до корема си.

Сенките под пътеката зад него се размърдаха.

— Джак!

Един алигатор се понесе от тъмното към него. Джак нямаше да успее да се изправи навреме!

— Никакви такива, люспо!

Ранди скочи отгоре право върху гърба на алигатора, нададе боен вик и с цялата си тежест го прикова към земята. Лорна отскочи настрани, когато двамата се изтъркаляха покрай нея. Преди да паднат във водата, Ранди успя да изрита с двата си крака алигатора в корема и бронираното създание цопна с плясък в езерцето.

Лорна изтича и помогна на Ранди да се изправи. Други кожени дънери се понесоха в тяхна посока. Крайно време беше да се махат оттук.

Тя грабна подгизналото одеяло от водата. И добре че го направи.

Джак се беше изправил и се бореше с подивялото малко. Изпаднало в ужас, то го дереше с нокти. Джак обаче отказваше да го пусне. Лицето му бе изкривено от болка.

Лорна се втурна към него с широко разгънатото одеяло.

— Дай ми го!

Джак с радост тикна мятащата се маса нокти и остри като игли зъби в ръцете ѝ и Лорна отново уви ягуарчето в одеялото. Забързаха към пътеката и се покатериха на дъските.

— Защо това малко чудовище е толкова важно? — попита Джак, когато се оказаха в безопасност. По ръцете му течеше кръв.

Лорна понечи да отговори... но думите заседнаха в гърлото ѝ. Докато се обръщаше към Джак, погледът ѝ случайно се плъзна по пътеката към гората.

Отговорът на въпроса на Джак беше приклепнал за скок в края на пътеката. Истинска планина от мускули, нокти и зъби, много по-голяма, отколкото беше очаквала. Буквално изпълваше цялата пътека. И гледаше право към нея.

Първичен страх стегна гърдите ѝ.

„Откога е тук?“

Лунната светлина и отблясъците от огъня се отразяваха от снежнобялата козина на котката. От озъбената ѝ паст висеше момче, отпуснато и безжизнено, уловено за скаутската жилетка. Според съобщението на Джак по радиото се казваше Тайлър.

Мъртво ли беше?

И тогава ръката на момчето се помръдна едва-едва.

„Живо е... слава богу... но несъмнено е в шок...“

Джак рязко се обърна. Вдигна пушката си, но се поколеба. Тайлър бе жив, но ако не успееше да повали голямата котка на място, тя най-вероятно щеше да му прехапе гръбнака.

— Недей — предупреди го Лорна.

Пристъпи пред Джак, отметна одеялото, за да покаже ягуарчето, дори го вдигна по-високо.

„Хайде, знаеш какво искаш всъщност...“

Без да откъсва поглед от нея, ягуарът пусна момчето на пътеката, но постави лапа върху гърдите му, приковавайки го към дъските.

— Лорна...

Тя продължи да гледа напред. В очите на звяра се четеше неестествена интелигентност.

— Зная какво правя — прошепна тя.

Или поне се надяваше, че знае.

21.

Гар лежеше по корем и правеше всичко възможно да остане невидим. Пушката му беше под него, но се боеше да помръдне, за да я измъкне.

Преди десет секунди тичаше обратно към закрилата на бараката с радиостанцията. Заедно с приятелчетата си беше скътал там каса „Будвайзер“ и през деня се редуваха да се вмъкват вътре, та да си наквасят мустаците. Че какво толкова? Гар и за миг не беше повярвал на историята за чудовищната котка, скитаща се на свобода из Делтата. Господи, та колко подобни приказки беше чувал, много от които плод на собственото му въображение?

Беше решил, че го очакват лесно спечелени пари, така че нямаше нищо против да се помотае из фермата и да пийне няколко бири. Дори опразни два-три портфейла на лагеруващите, измъкнати от оставени без надзор раници.

И всичко това само за един ден.

А сега всичко се беше променило.

Докато бягаше през фермата, забеляза в гората бял проблясък. Носеше се право към него. Гар инстинктивно се обърна, прескочи портата и се озова на дъсчената пътека от другата страна — тя се издаваше над езерцето като трамплин. Гар се просна по корем върху дъските — и точно навреме.

Огромната котка прескочи оградата и приклепна на пътеката, само на двајсетина метра от него.

Гар затаи дъх, за да не извика от ужас. Шкембето му усещаше главата на всеки пирон в дъските. Мехурът му заплашваше да се пръсне — или да се изпразни самичък. Но той не помръдна.

И най-малкото движение означаваше сигурна смърт.

Някакви гласове привлякоха вниманието му към другия край на пътеката. Видя как жената от хеликоптера предпазливо пристъпва към котката. Държеше омотано на вързоп одеяло. Зад нея бяха братята Менард — Джак и Ранди. Въпреки ужаса на Гар в гърдите му се разгоря пламъчето на омразата. Джак навремето му бе счупил носа и

му бе избил два предни зъба. Гар искаше да го види мъртъв, но вместо това баща му уреди копелето да бъде пратено в Ирак.

А сега Джак бе отново тук.

Точно в този момент Гар бе повече от радостен от този факт. Джак беше вдигнал карабината си и се целеше в котката.

„Убий я тая гадина“ — мислено го изкомандва Гар.

Но Джак не стреля.

И Гар можеше да се сети защо. Той също беше забелязал момчето. Котката се беше снишила над малкия сополанко.

„Хайде стреляй, мамка му!“

Русата подмина Гар, спря на няколко крачки от него, приклепна и постави вързопа на дъските. Беше с гръб към него и той не можеше да види какво прави.

Нещо с одеялото... и под него.

Защо чудовището не я нападаше?

Накрая жената се изправи и се оттегли назад към Джак и брат му.

— Хайде — промълви тихо, докато отново минаваше покрай Гар.
— Ела да си прибереш бебето.

От другия край на пътеката се разнесе глухо ръмжене — усещаше се по-скоро с корема, отколкото с ушите. Котката направи крачка напред, после втора, като остави лежащото в безсъзнание момче. Прокрадваше се напред, почти прилепена до пътеката. Опашката ѝ се мяташе като камшик от възбуда. Устните ѝ бяха дръпнати назад в безмълвна заплаха, оголили огромни кучешки зъби.

Гар се притисна още по-силно в дъската. Червата му кипяха. Дрехите му подгизнаха от студена пот.

Защо това тъпо копеле не стреляше?

Лорна вдигна ръка, за да даде знак на Джак да не стреля. Ягуарите имаха най-дебелите черепа от всички големи котки. Куршумът, изстрелян в главата дори от късо разстояние, можеше просто да отскочи, а едно подобно раняване щеше да превърне нерешеното положение в кървава баня. Лорна трябваше да приеме, че котката иска да защити рожбата си и да направи размяната.

Малкото за момчето.

Залагаше всичките си надежди — и живота им — на факта, че котката не беше убила детето.

Ягуарът пристъпваше дебнешком. Очите му светеха златисто. На повечето котки зениците бяха цепнати, но не и на ягуара. Лорна ги гледаше как се разширяват и пулсират от притока адреналин.

Пристъпи от крак на крак, за да накара котката да не откъсва вниманието си от нея. Ягуарът стигна до одеялото. Беше само на няколко стъпки, толкова близо, че Лорна можеше да долови миризмата на мократа му козина. Събра се на маса мускули пред нея, същинска стена от свирепа решителност, великолепен и ужасяващ едновременно. Огромните блестящи очи отново я изучаваха с онази неестествена интелигентност. Котката приближи още, мускулите ѝ се издуваха и играеха под козината с първобитната си сила.

Ако протегнеше ръка, Лорна можеше почти да я докосне.

Част от нея го искаше — да докаже, че съществува, да установи контакт дори за миг с нещо, което нямаше място в този свят. В блясъка на очите тя усети някаква безкрайна дълбина, сякаш в нея се вираше нещо повече от котка.

И тогава магията се наруши.

До момента малкото в краката ѝ бе смълчано, но сега долови миризмата на майка си. Задраска одеялото, за да се освободи.

Майката погледна надолу.

Лошо.

Лорна искаше цялото внимание на котката да е насочено към нея. Тропна с крак. Ягуарът изсъска и се сниши още повече. Погледът му се стрелна обратно към Лорна.

„Точно така. Не спирай да ме гледаш.“

Котката протегна огромната си лапа. Жълтите нокти закачиха края на одеялото. После — също така бързо — котката дръпна лапата си. Малка черна стреличка се отдели от възглавничката на лапата и се запиля някъде в тъмното.

Преди малко, докато слагаше ягуарчето на пътеката, Лорна беше пъхнала между дъските две упойващи стрелички с игличките нагоре. Надяваше се, че голямата котка може да настъпи някоя. Без изстрела и жилещия удар убождането можеше да мине незабелязано.

Поне се молеше да стане така.

Котката изръмжа дълбоко и свирепо и преди Лорна да успее да отстъпи и крачка, се хвърли напред. Стресната от скоростта ѝ, Лорна се препъна и тупна по задник. Котката обаче не ѝ обърна внимание. Грабна одеялото и малкото си със зъби, завъртя се във вихър от козина и мускули и се хвърли към закрилата на гората.

Лорна знаеше, че след десетина минути упойката ще подейства и котката ще изпадне в ступор. След това спокойно можеха да я проследят и да я приберат.

Позволи си за момент да се отпусне и да издиша с облекчение. Бяха успели...

... трясъкът на изстрел я накара да подскочи. Лявото бедро на ягуара избухна в алено. Куршумът улучи ягуара наскоро. От удара той падна настрани и се плъзна до отпуснатото тяло на момчето.

Лорна рязко се обърна към Джак и брат му, но те изглеждаха стреснати колкото нея.

— На ти, твоята мамица! — разнесе се тържествуващ вик.

Някакъв мъж се надигна до пътеката, сякаш се рееше над съседното езерце. Кучият син Гарланд Чейс. Пушката му беше вдигната. Стреля отново и отново.

Котката се гърчеше от ударите на куршумите. Но това не беше някой рис. Беше ранена, но съвсем не и обезвредена. Лорна забеляза купчина бяла козина върху дървото до нея. Малкото. Изпуснато при падането и смазано от тежкото тяло на майка си, то лежеше отпуснато и безжизнено, с неестествено извъртяно вратле.

Изстрелите зачестиха — и ставаха все по-неточни, след като мъжът осъзна, че котката не е повалена. Част от дървения парапет до ягуара се пръсна. Котката, заслепена от ярост, объркана от гърмежите и болката, атакува най-близките си мишени. Скочи право към Лорна, Джак и Ранди.

Лявото ухо на Лорна писна от резкия трясък на пушката.

Докато инстинктивно прилякаше, Лорна видя как дясното око на котката се пръсна в кървава пихтия. Атаката на ягуара спря наскоро въздуха, сякаш пресрещната от невидима стена. Огромното тяло рухна на пътеката с разперени лапи.

Лорна понечи да се изправи, но Джак натисна рамото ѝ с ръка и пристъпи покрай нея, вдигнал димящата си пушка. Предпазливо приближи котката, готов за стрелба. Ранди го прикриваше.

Но котката несъмнено бе мъртва.

И тя, и малкото ѝ.

Вик привлече вниманието на Лорна към парапета. От някаква врата се излизаше на дъски, които се издаваха над езерцето. Именно оттам Гарланд Чейс бе стрелял по котката и бе изложил всички на опасност. Но сега беше изчезнал... не, не точно.

— Помощ!

Лорна се изправи и видя, че Гарланд виси от дъските. Беше се вкопчил за ръба с пръсти. Явно в паниката си беше изгубил равновесие и беше паднал.

Ранди изтича покрай нея да огледа момчето. Стрелбата беше извадила Тайлър от ступора му и той се надигна замаяно.

Лорна вдигна резето на вратата.

— Джак, ела ми помогни!

Той се обърна точно когато водата в черното езерце изригна.

Люспесто чудовище се хвърли нагоре с широко отворена пасть. Жълтите зъби се вкопчиха в ритация крак на Гарланд и той изпищя, когато гигантският алигатор го откъсна от дъските и тежко паднаха във водата.

Лорна се втурна по дъските. Водата отдолу кипеше, алигаторът се въртеше и разкъсваше жертвата си. Появи се бледа ръка, после изчезна.

Джак застана до нея. Прицели се, но не можеше да стреля на сигурно. Черната вода скриваше борбата под тях.

— Елвис! Не! — изкрещя глас от другата страна на езерцето.

Млада жена прескочи парапета на наблюдателната платформа и се хвърли във водата.

— Какво прави тая? — възкликна Джак и пристъпи напред, явно с намерението също да скочи.

Лорна се вкопчи в ръката му.

— Чакай.

Жената несъмнено работеше тук. Беше нарекла алигатора по име. Лорна знаеше, че някои от влечугите се научават да разпознават грижещите се за тях и дори се отзовават, когато ги повикат.

Водата се поуспокои. Безумното мятане престана. След секунди жената се появи отново, влачеше отпуснатото тяло на Гар за яката. След нея оставаше мазна алена диря.

Кръв.

— Помощ! — извика с все сили младата жена.

Алигаторът се показва зад нея. Беше дълъг поне пет метра. От челюстите му стърчеше блед крайник — крак, откъснат в коляното. Доволен от плячката си, алигаторът се отдалечи.

Лорна забърза по стъпалата към брега на езерцето и към момичето, което се мъчеше да измъкне тялото на жертвата от водата.

— Ще ми трябва коланът ти! — извика тя на Джак.

Колкото и да не искаше, налагаше се да спаси живота на онзи мръсник.

22.

Дънкан Кент седеше в абаносовочерния скутер и смучеше черешов бонбон. В лодката имаше още четирима мъже, всички с бронирани жилетки. Друг скутер, двойник на неговия, се поклащаше на двайсет метра вдясно. Екипът, общо десет души, бе подбран лично от Дънкан. Те бяха елитът на „Айрънкрийк Индъстрис“.

Дънкан изучаваше фермата за алигатори през бинокъла за нощно виждане. След залез бяха плавали през блатата без никакви светлини. Единственото светещо нещо в лодката на Дънкан бе джипиес устройството в ръката му. С негова помощ бе проследил екземпляра от крайбрежието. Всяко животно от проект „Вавилон“ беше белязано с електронен маркер.

Планът бе за бърз удар и измъкване, смятаха да убият ягуара през нощта и да потулят всички следи. Късметът донякъде беше на негова страна — първата част от мисията вече беше изпълнена.

Сега Дънкан гледеше през бинокъла изстиващото тяло на огромната котка. Загубата беше голяма, но не и фатална за проект „Вавилон“.

Премисляше целта на мисията си, докато наблюдаваше малката група, оказваща помощ на някакъв мъж на земята. Раненият се гърчеше в агония, докато друг мъж седеше на гърдите му. Руса жена слагаше импровизиран турникет на откъснатия му крак.

Дънкан свали бинокъла. Екипът му бе пристигнал твърде късно. Дори с проследяващото устройство им бе нужно много време, за да стигнат до целта си.

„Няма значение“.

Котката беше мъртва и трябваше да си осигурят тялото ѝ. Но не сега — от Брегова охрана щяха да пристигнат всеки момент. Налагаше се да изчака, да открие къде ще закарат трупа. Въпреки това жлъчта кипна в стомаха му. Беше предупредил директора на „Айрънкрийк“ за рисковете от транспортирането на екземплярите по време на тропическа буря, но все едно бе говорил на глух. Шефовете му имаха напрегнат график. Образците трябваше да бъдат доставени в

централата на „Айрънкрийк“ в Бетесда, Мериленд, за да демонстрират жизнеността на проекта.

Това бе изключително важно за бъдещето на „Айрънкрийк“. Конкуренцията между частните контрактори на военните беше жестока. Водеше се война на два фронта — в Ирак и в Афганистан — и бизнесът с доставка на хора, продоволствия и нови технологии за бойното поле се бе превърнал в индустрия, въртяща милиарди. „Айрънкрийк“ се конкурираше с „Рейтеън“, „Еърскан“, „Дайнкорп“ и много други за държавни поръчки. Ключът за проспериране в тази обстановка бе да си извоюваш специфична ниша и да предлагаш услуга или продукт, с каквито другите не разполагат.

Докато организации като „Блекуотър“ се специализираха в охранителна дейност, „Айрънкрийк Индъстрис“ съсредоточаваше усилията си върху изследователски проекти и разработки за военните. Всъщност основният им конкурент не беше частна компания, а самата АИОП — Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната.

Правителството вече бе дало ход на различни биоинженерни проекти и бе нагазило силно в територията на „Айрънкрийк“. От АИОП слагаха мозъчни импланти на плъхове и акули и се учеха да ги използват като биологични роботи. Вкарваха чипове в ларвите на насекоми, така че пеперудите и мухите да съзряват с електрониката вътре в тях. Списъкът продължаваше. Последните опити на АИОП бяха със самия геном и бяха свързани с търсене на начини за увеличаване на ефективността чрез директно манипулиране на гените.

За да оцелее, „Айрънкрийк“ се нуждаеше от опора в тази бързо развиваща се територия. Намериха я в Ирак, в център за производство на биологично оръжие, скрит в сърцето на зоопарка на Багдад — лаборатория, за която разузнаването научи от подложен на мъчения иракски учен, работил за военните. Бяха платили солидна сума, за да запазят тези сведения само за себе си.

Дънкан беше човекът, пратен да осигури разработките и жизнеспособните екземпляри. Бе платил за наградата със собствената си плът. Жизнеността на проект „Вавилон“ бе изписана с белези по тялото му. От лявата страна на лицето му имаше четири дълги — спускаха се от темето до брадичката му. След една седмица в кома бяха нужни девет операции, за да възстановят носа му и счупената челюст и

да му присадят нови зъби. Заради пораженията по слюнните жлези и канали устата му непрекъснато беше суха — само смученето на бонбони или твърди сладкиши донякъде облекчаваше положението.

Тялото му бе белязано и с други рани, не всички от които бяха физически. Понякога се събуждаше нощем в събраните на топка и подгизнали от пот чаршафи, озъбен в писък на болка и ужас. Спомените за онази нощ в Багдад, за звяра, който бе скочил върху него и се опита да го разкъса, го бяха белязали неизлиचимо.

Звярът... навремето шимпанзе. Ако не беше полумъртво и изнемоцяло от глад, Дънкан сигурно нямаше да оцелее. Беше пролял кръвта си за този проект. И нямаше намерение да го види разкрит и унищожен. Не и когато се намираха така близо до успеха.

Знаеше, че има проблеми — като неотдавнашните отклонения, които започнаха да зачестяват в опитната станция на остров Изгубеният рай. Но когато нещата опираха до успех на пазара, скоростта често бе по-важна от предпазливостта. „Безопасността на първо място“ бе мотото на безгръбначните.

Вдигна ръка и я завъртя в кръг. Тихото ръмжене на водните реактивни двигатели се засили, скутерите обърнаха и полетяха към мястото за изтегляне.

— Сър? — обади се помощникът му, като изпълни кратичката дума едновременно с уважение и смисъл.

„Какви са плановете?“ — това питаше.

Дънкан прибра джипиеса в джоба си.

— Оцелелите екземпляри все още са заключени в онзи център за изучаване на животните до реката.

За да се запазят интересите на „Айрънкрик“ и да се сведе до минимум опасността от разкриване, опитните образци трябваше да бъдат или прибрани, или унищожени. Той си погледна часовника. Нощта беше към края си, но не смееше да пропилее още един ден.

— Ще действаме сега — каза той. — Хирургически удар преди зазоряване.

Но помощникът му имаше и втори въпрос.

— Сър?

Дънкан отново разбра въпроса и отговори:

— Без оцелели.

II. ВЪЗХОДЪТ НА ВАВИЛОН

23.

Лорна стоеше на предната веранда. До изгрев оставаха само два часа. Трябваше да е грохнала от умора, но всъщност бе точно обратното. Беше бодра. Все още караше на адреналин след всичко случило се през нощта.

Джак чакаше на стълбите — на едно стъпало по-долу.

Беше я докарал от управлението на Граничен патрул в Ню Орлиънс, където трябваше да даде показания. Всички лагерници бяха в безопасност и бяха положени грижи за повърхностните им наранявания и вдишания дим. Отвлеченото от ягуара момче бе евакуирано по въздух до болница, Гарланд Чейс също. Освен половината си ляв крак той беше изгубил много кръв, но щеше да оживее.

От Брегова охрана искаха да застрелят алигатора, но Лорна се противопостави — обясни, че стрелбата и огъня са раздразнили животното и са събудили изградените му преди милиони години защитни инстинкти. Дъщерята на собственика на фермата — същата, която бе скочила във водата и беше спасила Гарланд — изглеждаше готова да се хвърли между алигатора и стрелеца на Брегова охрана.

В крайна сметка Елвис остана жив.

За съжаление, същото не можеше да се каже за женския ягуар и малкото. Трупове им бяха откарани с хеликоптер в ЦИЗВО. Смъртта им беше трагична загуба, но Лорна бе видяла и телата на трима мъже в гората, със смазани черепи и раздрани гърла. Котката беше човекоядец, безмилостна машина за убиване, твърде опасна, за да бъде оставена жива.

Все пак резултатът не беше само трагичен. Пилотът на сваления вертолет бе оцелял — намериха го сред развалините със счупена ръка и ключица. Освен това в парка бе пристигнала и една лодка и бе спряла в отсрещния край на фермата. Братята Тибодо, смятани за убити от котката, бяха оцелели, заедно с двамата души на Джак. Ти-Боб беше проявил достатъчно съобразителност да изостави кануто и да заповяда

на групата си да се покатери на два високи кипариса. Оттам, скрити от котката, те бяха стреляли напосоки, за да я прогонят.

Лорна си спомни как безжизненото тяло на майката се издигаше във въздуха, окачено на товарното въже на хеликоптера. Изгаряше от желание да се върне в ЦИЗВО, но Джак бе настоял да отлети с него в Ню Орлиънс с хеликоптер на Брегова охрана, за да даде показания. След това ѝ предложи да я откара до тях, а после и до пристанището, за да прибере „Бронко“-то. Лорна настоя само да се преоблече и да продължи направо към ЦИЗВО.

— Ще те изчакам тук — каза Джак от стъпалото на верандата.

Беше по потник. Униформата му беше разкъсана и окървавена от подивялото малко. Лявата му ръка беше превързана от китката до лакътя.

— Я стига глупости. Влизай вътре. — Тя кимна към ръката му. — Превръзката ти вече е подгизнала. Имам аптечка. Ще я сменя, преди да тръгнем. Ще отнеме само минутка.

— Нищо ми няма.

— Ухапванията и одраскването от котки не бива да се пренебрегват — предупреди го Лорна, която определено имаше белези по ръцете си, за да го докаже. — Дадох ли ти антибиотици?

— Написаха ми рецепта. Сутринта ще ида до аптеката.

Лорна завъртя очи. Явно от медицинския екип на Брегова охрана не знаеха нищо за раните от котки — но пък защо им бе нужно? В открито море трудно можеш да бъдеш нападнат от котка.

— Алергичен ли си към пеницилин? — попита тя и се обърна към вратата с ключове в ръка.

— Не.

— Котките имат в устата си разновидност на *Pasteurella*, токсична и септична бактерия. Виждала съм как ветеринари губят пръсти и части от дланите си от пренебрегнати ухапвания. Веднага трябва да вземеш антибиотик. Имам аугментин. Винаги държа запас, в случай че ми се наложи да си окажа първа помощ.

Той отстъпи и изкачи последното стъпало на верандата. Лорна се пребори с вратата, включи осветлението и го въведе в антрето.

— Кухнята е в дъното. Отивам за аптечката.

Качи се на втория етаж, като вземаше по две стъпала наведнъж. Ожуленият ѝ гръб протестираше, но това не я спря. „Определено е

адреналинът.“ Влезе в банята и отвори шкафа. По рафтовете му имаше шишенца изписвани с рецепта хапчета наред с тоалетните принадлежности и дреболии. Взе шишенцето аугментин и го разклати. „Останало е достатъчно.“ Освен антибиотика взе стерилна марля, кислородна вода и йод.

Затвори вратичката и видя отражението си в огледалото. Косата ѝ бе в пълен безпорядък, мръсна и полепнала по черепа. Дрехите ѝ бяха в още по-лошо състояние. Не беше суетна, но това надхвърляше дори нейната поносимост. Сложи лекарствата и марлята в умивалника и се обърна към ваната. Пусна душа, изчака горещата вода и застана под него, както си беше с дрехите. Стоя така половин минута. После се съблече, без да отваря очи, и остави горещата вода да я попари. Накрая излезе от ваната и се избърса.

След още няколко минути косата ѝ беше сресана и тя изтича гола до стаята си и облече чисти джинси и бяла риза без ръкави. Взе нещата от банята и слезе долу.

Джак седеше на масата в кухнята, с гръб към нея. Главата му беше отпусната и доколкото можеше да се съди по позата му, беше задрямал. Не ѝ се искаше да го събужда и спря на прага.

За миг мислите ѝ се върнаха към Том. Гледан от такъв ъгъл, Джак невероятно приличаше на него. Отпуснат, без защитната маска, изглеждаше с десет години по-млад. Лорна виждаше момчето, скрито зад коравия мъж, почти призрачен двойник на по-малкия си брат.

Той явно чу или усети присъствието ѝ. Главата му рязко се надигна и се обърна към нея. Чертите му отново станаха като изсечени от камък. Въпреки това гласът му бе мек.

— Лорна...

Само тази дума ѝ беше достатъчна да настръхне. Погледът му се плъзна сънено по тялото ѝ и чистите ѝ дрехи. Ако не беше толкова уморен, сигурно нямаше да е толкова нахален. От този неприкрит поглед в гърдите ѝ пламна топлина, спусна се в корема ѝ и остана там.

Смутена, Лорна забърза към масата и остави нещата, после отиде до мивката да налее чаша вода за антибиотика. Радваше се, че е с гръб към него, докато затваряше крана.

„Хайде, стегни се най-сетне...“

Обърна се с чашата в ръка.

— Вземи две хапчета. После дай да ти прегледам ръката.

Изсипа хапчетата в шепата му и приготви марлята. Джак отметна глава, за да преглътне антибиотика, и Лорна забеляза точиците кръв по потника му.

— Някой обработи ли раните по гърдите ти?

— Това са просто драскотини.

Раздразнението пропъди остатъците от смущението ѝ от близостта му и тя нареди:

— Сваляй потника.

— Нищо ми няма.

Тя махна с ръка.

— Да не чувам никакви възражения.

Джак я изгледа уморено и смутено, после с едно движение свали потника си. Голите му гърди и коремът бяха покрити с плитки драскотини. Движението и отлепянето на плата отново ги разкървави. Никой не си беше направил труда да се погрижи за тях.

Лорна въздъхна.

— В дъното има баня с вана и душ. Искам да се изкъпеш с гореща вода и да насапунисаш всяка драскотина.

— Нямаме време...

— Лекарска заповед. — Тя се изправи. — В банята има чисти кърпи. Ще ти намеря и чисти дрехи. Брат ми носи горе-долу твоя размер.

Той изглеждаше готов да възрази, но тя посочи с пръст.

— Действай. Ще сваря кафе. Има останали мекици, ще ги стопля.

Това като че ли му хареса и той тръгна към банята, без да се съпротивлява.

Лорна извади чайник и френската преса за кафето. Докато водата завираше, взе телефона и набра номера на ЦИЗВО. Обаждаше се в генетичната лаборатория — може би там все още беше останал някой.

Отговориха ѝ. Гласът беше рязък и нетърпелив.

— Доктор Трент.

— Зои, Лорна се обажда.

На заден план чу съпруга на невробиоложката Пол да говори възбудено за грешки при копирането на РНК. Разпозна и приглушения глас на д-р Метойър, но не успя да разбере думите му. Никой не си беше тръгнал. И те бяха работили цяла нощ.

— Просто проверявам как са нещата — каза тя.

— Тогава по-добре спри да проверяваш, chica, а си домъкни задника тук! Изпускаш цялата веселба. А и на мен малко допълнителен естроген няма да ми дойде зле.

Лорна се усмихна на възбудата на колегата си.

— Наложил се да взема някои неща от нас. Ще пристигна до един час. ДНК анализите приключиха ли?

Гласът на Зои стана по-сериозен.

— Още не. Би трябвало да са готови, когато дойдеш. Но обработката на данните от ЯМР завърши. Резултатите показват някои странни неврологични аномалии.

— В какъв смисъл?

— Твърде дълго е за телефон. Но само за да си подготвена, ще ти кажа, че преди около час направихме на твоите животни серия ЕЕГ.

„Електроенцефалограми?“

— Какво? Защо? — Раздразнението измести първоначалното ѝ вълнение. Изпитваше закрилнически чувства към спасените животни. Бяха достатъчно травмирани, за да ги мъчат допълнително. — Трябваше да изчакаш да дойде, преди да правите прегледи на живо. Знаете го.

— Зная, зная. Но процедурата беше без инвазия. Ще ти обясним, когато дойдеш.

— Няма да се бавя.

Затвори телефона. Даваше си сметка, че последните ѝ думи бяха прозвучали колкото като обещание, толкова и като заплаха.

Чайникът засвири, за да напомни за себе си, и Лорна натъпка френската преса с кафе с цикория. Простите действия я успокоиха.

Чу как вратата на банята се отваря. Джак се върна с мокра коса и почти димяща кожа. Беше бос, само по работни панталони и с кърпа през рамо.

— Чух, че говореше по телефона. Всичко наред ли е?

— Ще бъде, щом стигна в ЦИЗВО. Нещо им е взело акъла.

Джак кимна към масата.

— В такъв случай това може да изчака. Ще се погрижа за всичко, след като те закарам...

— Сядай. — Тя посочи чашата горещо кафе. — Захар? Сметана?

— И чисто става. — Джак неохотно се отпусна на стола.

Лорна провери драскотините и ухапванията и остана доволна, че ги е измил добре.

— Ще щипе.

Обработи раничките с бетадин. Забеляза как кожата на Джак потръпва при всяко докосване, но мускулите отдолу останаха неподвижни и дишането му така и не промени спокойния си ритъм. Испита желание да притисне ухо до гърдите му, да се вслуша в сърцето, да провери ритъма му, но успя да се сдържи.

Единствената друга реакция на тялото му бе почервявяване по врата и стягане на коремните мускули, сякаш се готвеше да поеме удар в корема. Лорна заподозря, че това не е само заради болката, и се дръпна, когато се увери, че е така.

Докато работеше, забеляза по лявото му рамо, врата и надолу по гърба му няколко стари възлести белега. Пръстът ѝ несъзнателно докосна един.

— Шрапнел от ИВУ — прозаично обясни Джак. — Импровизирано взривно устройство, саморъчна бомба.

— Извинявай. Не исках... — Дръпна ръка и се изчерви от смущение.

Приключи с обработката на раните и смени превръзката на ръката му.

Вдигна глава и видя, че той я гледа втренчено. Очите му бяха като на вълк, сурови и непроницаеми. Наведе се към нея. За момент Лорна си помисли, че ще я целуне, но вместо това Джак посегна към кафето на масата.

— Благодаря — каза и се изправи. — Спомена нещо за чиста риза.

— Ох... да — заекна тя и се почувства глупаво заради забравянето — и заради заекването. — Ще ти намеря нещо от стаята на брат ми.

Беше доволна, че може да избяга от кухнята. Избърса потните си ръце в джинсите си. Приписа потта по цялото си тяло на влажната нощ. Или може би на изтощението, което бе отслабило защитата ѝ. Или пък на момчето, което бе забелязала в задрямалия мъж. Отглас от Том, от дългите нощи, прекарани в обятията му.

Тя може и да беше забравила, но не и тялото ѝ.

Измъкна от гардероба на брат си чиста тениска и забърза обратно към коридора. Беше сгрешила в преценката си, че Джак и брат ѝ носят еднакъв размер. Тениската му беше тясна в раменете и гърдите.

— Готова ли си? — попита той, докато обуваше чорапите и кубинките си.

Тя кимна и отвори външната врата, благодарна на прохладния нощен ветреца по сгорещеното ѝ лице.

От сенките на двора се чу рязък вик:

— Къде си тръгнала?

24.

Щом чу вика, Джак инстинктивно дръпна Лорна зад себе си и се присви. Чувстваше се уязвим под лампата на верандата, заслепен от блясъка ѝ. Извисяващите се дъбове и буйни магнолии засенчваха тъмната алея. Откъм портала се приближаваше някакъв мъж.

Лорна излезе напред.

— Кайл? Какво правиш тук? Нали щеше да останеш на платформата още четири дни? — Обърна се към Джак и му обясни тихо: — Брат ми.

— Казах ти по телефона, че ще се върна по-рано.

— А аз ти казах, че не е необходимо.

— Е, аз пък нямах намерение да те пусна да ловуваш сама из блатата. И май по всичко личи, че съм дошъл точно навреме.

Изкачи стъпалата и пристъпи под светлината на лампата. Джак го изгледа преценяващо. Братът на Лорна имаше същата светлоруса коса като нея — в неговия случай подстригана отстриани и по-дълга отгоре. Като че ли не се беше бръснал от дни и също толкова дълго не беше сменял работните си къси панталони и широкото поло. Тялото му бе стегнато, като навита пружина — макар че в момента май беше навита прекалено. Младежът се хвана за парапета на верандата и Джак забеляза, че ноктите и кокалчетата на пръстите му са черни от набития в тях петрол. Единственото по-черно нещо очевидно бе настроението му, особено когато изгледа Джак остро и подозрително.

— Казах ти да не идваш — рече Лорна. — Ловът приключи. Бил си целия път за нищо.

— Тогава накъде сте тръгнали? — Кайл стоеше на стъпалото под верандата и им препречваше пътя.

— До ЦИЗВО.

— И двамата ли?

Лорна погледна Джак.

— Не. Той само ще ме закара да взема бронкото. Оставих го на кея при зоопарка.

— Мога да те закарам и направо в лабораторията — обади се Джак. — Ще е по-бързо, а и не бих имал нищо против да науча какво са открили колегите ти за тези животни. Може да се окаже важно за разследването.

Лорна кимна.

— С удо... Тоест, би било добре.

Кайл присви очи и ги изгледа изпитателно.

— Вие сте Джак Менард, нали?

Джак кимна.

Кайл се обърна към сестра си.

— В такъв случай идвам с вас.

— Стига глупости. Иди да поспиш.

— Ако той идва — каза Кайл и посочи Джак с пръст, — аз също идвам. Някой трябва да наглежда тази среща.

— Не е среща. — Лицето на Лорна пламна, по-скоро от гняв, отколкото от смущение. — Много добре мога да се грижа за себе си, по дяволите!

— Нима? Като последния път, когато излезе с един от братята Менард, така ли?

При тези думи Лорна се опули и онемя. Джак с усилие се овладя да не забие юмрук в лицето на хлапето.

Кайл като че ли се усети, че е прекалил и даде на заден.

— Съжалявам. Адски тъпо от моя страна.

Забързано изкачи последното стъпало и застана до сестра си, сякаш скъсяването на разстоянието можеше да заличи думите му. Докосна ръката ѝ, но тя се извърна.

— След онова, на което те подложиха Менардови, не искам отново да пострадаш — каза по-меко Кайл, гневът му бе отстъпил на загрижеността. — Това искам да кажа. Бих отрязал и дясната си ръка, за да те защитя. Знаеш го.

Тя омекна от настоятелните му думи.

— Разбира се, че го знам, Кайл. Но в случая нямаш представа за какво говориш. — Кимна към Джак и добави: — Вярвам му.

Нещо по-скоро в изражението, отколкото в думите ѝ сякаш даде сили на Джак. Усети се, че стои някак по-изправен. В същото време си спомни пръстите ѝ по кожата си, топли и меки.

Кайл ги изгледа поред и поклати глава.

— Въпреки това искам да дойда с теб. Така или иначе няма да мога да мигна, докато не се прибереш. — Тонът му бе по-помирителен и определено подейства на Лорна. — Обещавам, че няма да причинявам неприятности.

— Добре. Но ние тръгваме веднага.

— За мен няма проблем.

Отстъпи настрана и Лорна ги поведе към улицата. Кайл вървеше плътно до Джак. Макар хлапето да бе сменило тона към по-голямата си сестра, Джак долови подозрението в погледа, който му хвърли. Кайл определено си оставаше нащрек — и Джак уважаваше нагласата му. Братът на Лорна просто искаше да я защити и не му пукаше как другите ще приемат това.

Качиха се в служебния пикап и потеглиха. Джак се обади на Ранди и му съобщи за промяната в плана. Брат му все още беше в участъка с Бърт и го чакаше, за да се приберат заедно.

— В такъв случай ще ви чакам при зоопарка — каза Ранди и затвори, преди Джак да успее да възрази.

Джак също затвори и погледна Лорна, която беше седнала отпред. Личеше й, че е унесена в мисли. В угълчетата на очите й имаше бръчки, умът й вече работеше върху загадките около случая. Жената отново се беше превърнала в доктор.

Кайл се наведе напред и пъкна глава между раменете им.

— И какво толкова им е на онези проклети животни?

— Точно това се опитвам да разбера — отсъстващо промърмори Лорна.

25.

След час Лорна седеше пред тридесетинчовия монитор в генетичния отдел. На екрана бяха отворени много прозорци, но тя изучаваше този в центъра. На него се въртеше триизмерно изображение на мозък на птица, съставено от ядрено-магнитния резонанс на африканския сив папагал Игор. На съседния прозорец се виждаше снимка на подобната на влечуго птица без пера.

— Какво гледаме? — попита Джак зад нея.

— Нещо забележително — отвърна стоящата до него Зои Трент.

Невробиоложката делеше с тях малката конферентна стая до главната лаборатория. Съпругът ѝ Пол все още се занимаваше с ДНК анализа на аномалната хромозома.

— Какво не ѝ е наред на птицата? — попита Кайл.

Брат ѝ седеше на един стол до малкия кафез, в който се намираше Игор. Папагалът се свиваше мрачно на стойката си и нямаше нищо общо с жизненото и общително същество, което бе по-рано. Дъното на кафеза бе покрито с воднисти изпражнения.

„Диария от стреса.“

Стомахът на Лорна се сви на топка от раздразнение. Колегите ѝ трябваше да изчакат завръщането ѝ, преди да проведат допълнителните тестове. Здравето и доброто състояние на животните в Центъра бяха нейна отговорност. И това задължение се отнасяше и за спасените от траулера създания. Те вече бяха изтърпели достатъчно. Не заслужаваха да ги третират и тук като морски свинчета.

— Как така този грозник е останал без пера? — попита брат ѝ.

— Първо, не е грозник — отговори Лорна, без да откъсва очи от екрана. — Второ, мислим, че е генетичен атавизъм, изгубена характеристика, проявила се отново.

— Ама че шантаво.

Лорна не възрази на това. Наистина беше шантаво. Всичко в този случай беше шантаво.

— Просто му прави компания. Наплашен е. Поговори му.

Папагалите бяха социални създания и намираха утеха в общуването.

Кайл сви рамене и се наведе към кафеза. Гласът му се сниши до тихо гукане.

— И коя е грозната птица? Не и ти.

Игор наклони глава, изгледа го насмешливо и отговори с тихо къткане, което при птиците бе еквивалент на кикот.

Също като Лорна, Кайл винаги се бе погаждал с животни. И въпреки че се палеше лесно, имаше голямо сърце, което може би обясняваше избухливостта му. Приемаше нещата дълбоко и Лорна знаеше колко много я обича, как иска да я закриля. Откакто баща им почина, Кайл винаги бе играл ролята на мъжа в къщата — и това се засили след смъртта на майка им. Лорна хем го обичаше заради тези му усилия, хем настръхваше срещу тях, но в мъжкарския свят на Юга това бе типична семейна ситуация.

Джак върна вниманието ѝ към компютъра, понеже попита Зои:

— И какво толкова забележително има в резултатите от скенера? Защо настоявахте Лорна да види най-напред това?

Невробиоложката посочи монитора и отвърна:

— Скенераът ще обясни защо не изчакахме с провеждането на електроенцефалограмите.

Тонът ѝ бе извинителен, но не успя да умилостиви Лорна.

Тя се загледа във въртящото се изображение. Мозъкът изглеждаше като мозъка на повечето птици и всъщност не се различаваше кой знае колко от този на бозайниците. Гръбначният мозък преминаваше в продълговат, а оттам в главен, разделен на две полукълба. Почти моментално обаче тя забеляза нещо странно — пет ясно изразени по-тъмни части, сякаш вградени между хиперпалиума и мезопалиума на предния лоб, което при птиците бе еквивалент на човешкия неокортекс. Бяха ясни, с резки ръбове, сякаш имаха кристална структура.

Завъртя изображението, за да разгледа странните сгъстявания отгоре. Те формираха правилен петоъгълник в мозъчната тъкан.

— Какво е това? — попита тя.

Вместо да отговори, Зои се пресегна и чукна един клавиш на клавиатурата. Мозъкът на папагала изчезна и се смени с друг.

— Този е на една от маймунките.

Докато се навеждаше към екрана, Лорна си представи сиамските близнаци. В мозъчната тъкан на маймуната се виждаха същите странни сгъстявания. Тя завъртя изображението. „Също толкова на брой и разположени в еквивалентните морфологични места.“ Дори конфигурацията им беше същата. „Идеално симетричен петоъгълник.“

Въпреки топлината в стаята усети как я полазват ледени тръпки.

Зои се премести по-близо до нея.

— Намерихме същите странни включения у всички животни от траулера. Мога да ти покажа и другите скенери.

Лорна поклати глава. Вярваше на думите на колегата си.

— Импланти ли са?

— Не мислим така. — Гласът на невробиоложката бе изпълнен с вълнение. — Смятаме, че са естествени характеристики.

— Естествени?

— Точно така. — Зои помръдна мишката, за да увеличи едно от плътните места. — Вгледай се по-добре. Около включенията няма белези, каквито би трябвало да се очакват при хирургическа намеса. Няма също и гранулирана тъкан около тях, каквато се наблюдава около допълнително поставено тяло.

— Тогава какво представляват?

Зои сви рамене.

— Точно това иска да знае и доктор Метойър. Джон Гриър от патологията се опитва да направи дисекция на мъртвото ягуарче, за да можем да го проучим. Освен това прави биопсия на мозъка около включението.

— Биопсия? — обади се Джак. — Защо?

Зои посочи с пръст аномалиите на екрана.

— Неврологичната тъкан изглежда по-плътна в зоната на тези включения и доктор Метойър искаше да потвърди предположението, че този район е съставен от по-плътни съсредоточени неврони.

Лорна също искаше да знае отговора. Спомни си блясъка в очите на ягуара, коварството и интелекта в тях и способността на папагала да повтаря цифрите на пи. Повече неврони означаваше по-богата синаптична среда, което означаваше по-голяма изчислителна мощ. Откритието със сигурност можеше да обясни защо животните изглеждаха така неестествено интелигентни.

Зои се изправи и прокара длан по късата си черна коса.

— Е, сега знаеш защо държахме да направим електроенцефалограмите. Бяхме развълнувани. Не можехме да чакаме.

Лорна бавно кимна. Проучването на мозъчните вълни можеше да покаже някаква свързана с тези включения промяна във функционирането на мозъка.

— И какво открихте?

— Отначало нищо. Мозъчните вълни на всяко животно изглеждаха нормални, картината на всяко беше уникална като отпечатък от пръст. На пръв поглед помежду им нямаше нищо общо.

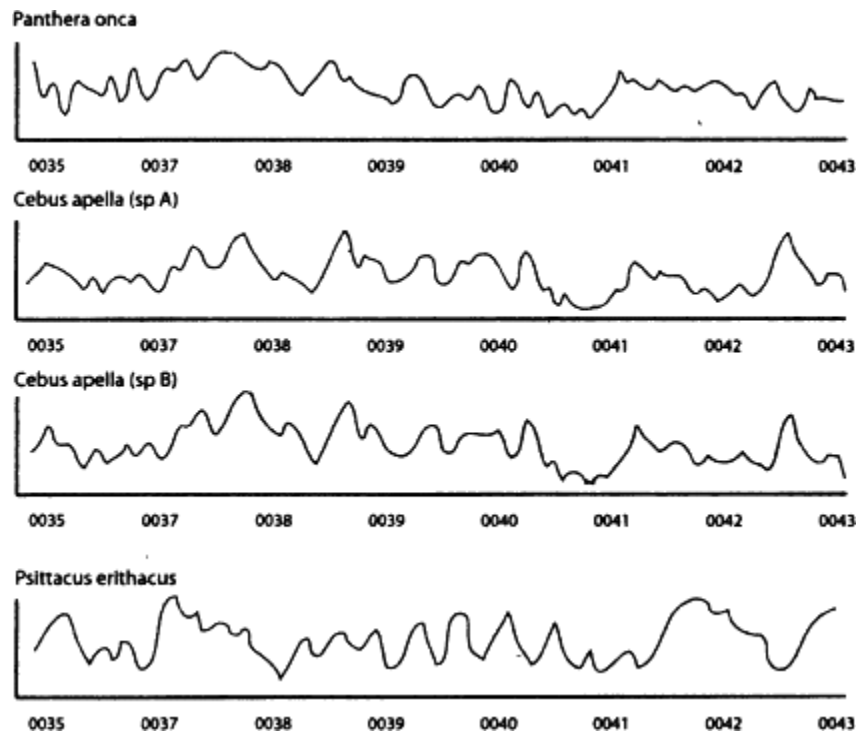
Вместо разочарование на лицето на Зои бе изписано изумление. Лорна знаеше, че това не е всичко. Зои погледна към кафеза на Игор.

Лорна проследи погледа ѝ, после отново се обърна към нея.

— Какво?

— Ще ти покажа. — Зои се намести до нея и бързо затрака на клавиатурата. — Това са четири ЕЕГ, направени на папагала, двете маймуни и ягуарчето Багира. За по-просто показвам само по една вълна от всяко животно.

Резултатите се появиха на екрана.

Зои погледна Лорна и повдигна вежда. Тя веднага разбра въпроса ѝ. „Виждаш ли нещо странно тук?“

Нужна ѝ бе само секунда. Лорна посочи двете графики в центъра.

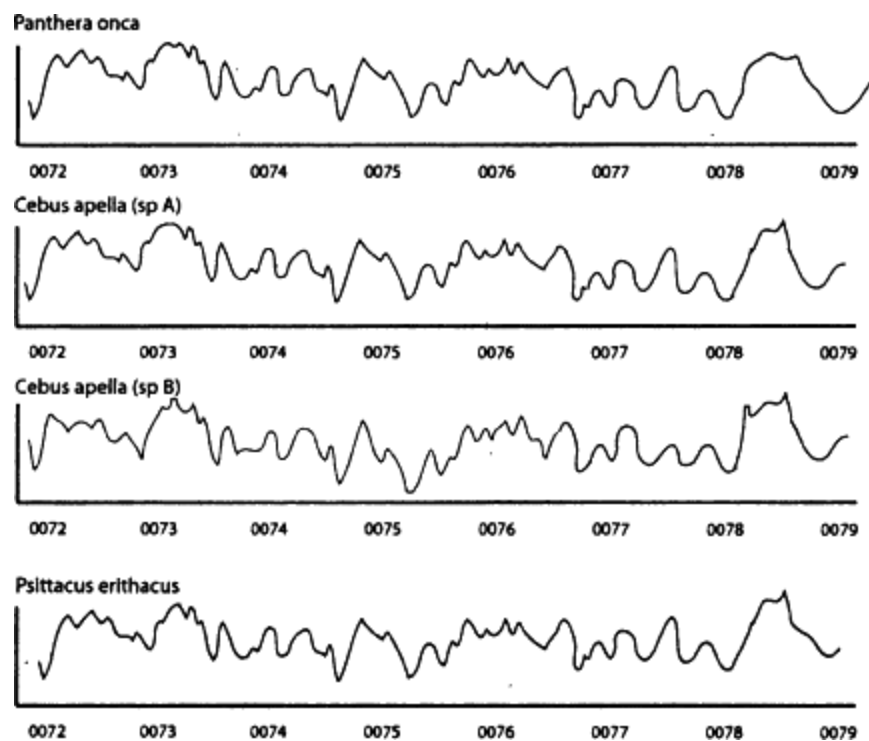
— Тези са почти идентични. — Прочете етикетите и сбърчи чело. „*Cebus paella*. Образци А и В.“ — Това са резултатите от двете маймуни.

Зои кимна.

— Точно така. Отначало си помислихме, че е някаква грешка. Че вероятно електродите на едната маймуна улавят вълните на другата. Или че мозъчната им активност е еднаква, защото са генетични близнаци. За всеки случай взехме всички животни и направихме измерванията отново.

Чукна един клавиш и се появиха други четири графики.

— Това получихме, когато и четирите образеца бяха в лабораторията едновременно.

Лорна се наведе към монитора и проследи всяка графика с пръст. Изумлението ѝ растеше. „Невъзможно!“

— Всички изглеждат почти еднакви — обади се Джак.

— Продължихме измерванията по десет минути на всяко животно. Показателите продължаваха да са симетрични.

Лорна се помъчи да проумее картината на екрана.

— След това върнахме животните в клетките им — продължи Зои. — С изключение на папагала. Отново тествахме Игор в отсъствието на останалите. Електроенцефалограмата му отново даваше уникалната за него картина.

Лорна впери поглед в папагала и брат си.

— Да не искаш да кажеш, че когато всички са заедно, мозъчните им вълни по някакъв начин се синхронизират?

— Изглежда, че става точно така.

„Как е възможно?“ Беше чувала за жени, чийто цикъл идва едновременно, понеже живеят заедно, най-вече в общежития — но причина за това бяха феромоните във въздуха, които предизвикваха синхронна менструация. Какво можеше да причини неврологичния еквивалент при тези животни? Ако данните бяха верни, трябваше да съществува някакъв стимул или комуникация между тях.

Извика данните от ЯМР. На екрана отново се появи триизмерният модел на мозъка на Игор. Завъртя го, за да огледа петте странни плътни петна, и каза:

— Каквото и да става, трябва да е свързано с тези включения. При всички екземпляри структурата е една и съща.

Загледа се в екрана, представяше си мрежата от по-плътна тъкан, образуваща петогълника. Напомняше ѝ на нещо. Но на какво? Разтвори длан и разпери петте си пръста. И изведнъж ѝ просветна. Завъртя ръката си и промълви:

— Сателитна чиния.

— Какво? — не разбра Зои.

— Структурата в мозъците на животните. Ами ако действа като малка предавателна чиния? Излъчва сигнал на ултра ниска честота, който може да бъде уловен от останалите и това по някакъв начин да предизвиква синхронизацията.

Зои се намръщи, разкъсвана между скептицизма и възможното обяснение.

— Да нямаш предвид някакъв вид телепатия? — попита Кайл и изгледа подозрително папагала.

— Не. — Лорна заговори по-бързо. — Или поне не точно. За да съвпадат електроенцефалограмите, нещо трябва да задейства процеса. Не може да са хормони или феромони, тъй като животните са представители на различни видове.

— Освен това времето за реакция е прекалено кратко — добави Зоя, скептицизмът ѝ явно започваше да се разсейва.

Лорна кимна.

— Слаб електрически сигнал обаче може да задейства синхронизацията. Съвсем слаб, само колкото да завърти превключвателя в мозъците на четирите животни.

— Но какво ще ги хранва? — попита Джак. — Не виждам никакви батерии.

— Няма нужда от батерии — отговори Зои. — Мозъкът е електрически орган, произвеждащ енергия, известна като действителен потенциал, чрез вкарване и изкарване на химически съединения от невроните. Средно мозъкът произвежда между десет и дванайсет вата електричество непрекъснато. Сутрин, обед, вечер. Достатъчно, за да захрани електрическо фенерче.

— И достатъчно за излъчването на нискочестотен сигнал. — Лорна впери поглед в триизмерния модел и преглътна.

— Което, разбира се, поражда още един въпрос, мила моя — обади се глас от входа.

Лорна се обърна и видя шефа си Карлтън Метойър. Беше се облегал на касата. „Откога е тук и слуша разговора ни?“

— И какъв е този въпрос? — попита Зои.

Метойър влезе. Беше с безупречно изгладена лабораторна престилка — джентълмен южняк дори след като не е мигнал цяла нощ.

— Доктор Полк току-що ни предложи интригуващо решение на въпроса как се свързват мозъците. Което повдига един още по-съществен въпрос.

Лорна разбра и го зададе на глас:

— Защо?

„Защо тези животни са свързани?“

26.

Дънкан седеше сам в паркирания до отклонението за ЦИЗВО пикап. Беше свалил прозореца и слушаше нощния хор на жабите и щурците. От лявата му страна Мисисипи шепнеше мътно и влачеше водите си покрай дигата. Лек вятър раздвижваше тежкия влажен въздух и го правеше почти годен за дишане.

Дънкан изучаваше Центъра от другата страна на дигата през очилата за нощно виждане. Беше тъмен, ако не се брояха няколко светещи прозореца на първия етаж. Слушалката в ухото му улови сигналите на хората му, когато заеха позициите си около сградата.

Дънкан чакаше и наблюдаваше единствения път, водещ до и от Центъра.

Не искаше никакви изненади.

Помощникът му най-сетне докладва, че всичко е готово.

— Действаме по ваш сигнал.

— Потвърдихте ли броя и самоличността на цивилните?

— Седмина. Един е агент на Граничен патрул и трябва да приемем, че е въоръжен.

— Значи е първостепенна цел. Не забравяйте: трябва ни един от учените, за да го разпитаем след операцията.

— Разбрано, сър.

Трябваше да определят какво са научили изследователите за проекта „Вавилон“ — и, което бе по-важно, дали новината се е разпространила. След това обектът щеше да бъде елиминиран и щяха да се освободят от трупа. В Карибско море не липсваха гладни акули.

Огледа Центъра за последен път. Екипът му го беше обградил от всички страни. Запалителни заряди щяха да прикрият следите им. По зазоряване щеше да бъде разпространен имейл от терористична група за защита на правата на животните, която щеше да поеме отговорността за нападението. Нищо нямаше да може да се проследи до „Айрънкрийк Индъстрис“.

Всичко беше готово и той вдигна радиостанцията да даде заповед за действие... когато внезапно отзад блеснаха фарове. Ярката

им светлина го заслепи през очилата за нощно виждане. Той бързо ги свали и погледна в огледалото.

Някакъв пикап вземаше завоя далеч зад него. Дългите му светлини описаха дъга и осветиха паркирания автомобил на Дънкан. Той свали радиостанцията и зачака.

Зачовърка го подозрение.

Не беше очаквал никакво движение в този час в такъв затънтен район.

Лапна поредния бонбон. Ананас. Намръщи се. Не беше от любимите му. Въпреки това го засмука. Докато гледаше приближаващия пикап, прецени нивото на опасност и промени плановете си.

Когато пикапът приближи достатъчно, стана ясно, че е очукан шевролет, който се крепеше предимно от ръждата и стария сив грунд. Носеше се право към него.

„Продължавай“ — подкани го той.

Сякаш в отговор на мисълта му пикапът се изнесе настрани, за да го задмине, но отзад изведнъж светнаха червени светлини — шофьорът натисна спирачките. Машината забави ход и спря до пикапа на Дънкан. Двигателят ѝ въздъхна хрипливо. Шофьорът се наведе към отворения прозорец и повдигна козирката на каскета си. Беше с ловджийски дрехи и мръсна тениска.

— Закъсал ли си, приятел? — Говореше със силен кейджън акцент, явно беше някой закъснял блатен плъх.

Дънкан хвана по-здраво пистолета в скута си и се намръщи.

„За какво ти трябваше да спираш, тъпанар проклет...“

Наведе се към прозореца. При вида на обезобразеното му лице, което трудно можеше да се забрави, шофьорът трепна. Не трябваше да има свидетели. Дънкан вдигна пистолета към прозореца...

... но някакво куче на черни и кафяви петна внезапно скочи от задната седалка на пикапа и залая гневно.

Стреснат, Дънкан рязко се дръпна и изпъшка. Старият ужас стегна гърдите му. За миг се върна в друг подобен момент, когато го беше изненадал звяр.

Шофьорът се обърна и ревна на кучето:

— Бърт, затваряй си плювалника! Нищо не чувам!

Сърцето на Дънкан туптеше бясно в гърлото му.

Без да подозира нищо, шофьорът отново се обърна към него.

— Мистър, случайно да знаете някъде наблизо да има зоопарк? Тъпият ми брат е тръгнал...

Ужасът премина в ярост. Разгневен, че е хванат неподготвен, Дънкан вдигна пистолета и го насочи през прозореца. Докато дърпаше спусъка, кучето се хвърли право към него.

Пистолетът изгърмя и предното стъкло на другата кола се опръска с кръв. Шофьорът се хвана за главата, изкрещя: „Мамка му!“ и изчезна от поглед.

Дънкан се завъртя към нападащото куче, но то успя някак да се извърти във въздуха, удари се в пикапа и изчезна между двата автомобила.

Двигателят на шевролета внезапно изрева, превключиха се скорости и пикапът рязко потегли, движеше се на зигзаг, управляван от ранения шофьор.

Дънкан изрита вратата, изскочи навън, зае поза за стрелба и изпразни целия пълнител. Шевролетът рязко зави наляво. Излезе от пътя и полетя над стръмния склон на дигата.

Дънкан се затича натам, като смени пълнителя в движение. Видя как пикапът удари предницата си в каменния перваз долу и се преобърна в придошлите от бурята води на Мисисипи. Течението го завъртя и той бързо потъна.

Дънкан продължи да го гледа с насочен пистолет. Изчака цели две минути. Никой не се показва на повърхността.

„Майната му.“

Нямаше време за по-внимателно претърсване. Тръгна обратно. Дори кучият син да беше оцелял, хората на Дънкан щяха да приключат много преди да успее да предупреди някого.

Със зачервено лице и все още разтуптяно сърце Дънкан се върна при колата си. Огледа се за кучето, но то явно беше офейкало. Грабна радиостанцията от седалката. Беше приключил тук.

— До всички. Действайте.

27.

— Игор, кажи ми какво е пи — каза Лорна и се наведе към кафеза. — Какво е пи?

Останалите се събраха зад нея. Папагалът я изгледа с едно око, после с другото. Благодарение на старанията на брат ѝ вече не бе така начумерен и се беше поизправил. Погледът му обаче си оставаше малко притъпен в сравнение с миналия път.

Карлтън застана до нея.

— Лорна, какво правиш?

— Проверявам нещо. — Тя махна на шефа си да отстъпи. — Отдръпнете се, всички.

Наведе се още повече към кафеза и зашепна меко и успокояващо:

— Хайде, Игор...

— Игор — колебливо я имитира птицата.

— Браво, Игор. Кое е доброто папагалче?

— Игор! — изкрещя папагалът малко по-жизнерадостно и подскочи от едната стойка на другата.

— Браво. А сега ми кажи какво е пи. Вече си го правил. Пи.

На съседния компютър беше извикала стойността на математическата константа: 3,141592653589793...

Папагалът заклати глава.

— Три...

— Точно така. Браво, Игор.

— Едно... четири...

А после нещата почнаха да се разпадат.

— Осем... седем... кръг... триъгълник...

Игор извъртя глава почти наопаки и примижа, сякаш се мъчеше да си спомни.

— Лорна? — обади се Карлтън и си погледна часовника. Губеше търпение.

Тя се обърна. Вместо да е разочарована от лошото представяне на Игор, изглеждаше още по-уверена. И все пак трябваше да потвърди предположението си.

— Зои, донеси Багира, ако обичаш. Пол, имаш ли нещо против да идеш за капуцините?

Двамата невробиолози кимнаха и изчезнаха.

Лорна се обърна към Карлтън.

— Преди това — както на траулера, така и в изолатора — Игор изреждаше стотици цифри след десетичната запетая на пи. Нямах време да проверя дали не греша, но го казваше правилно поне до десетата цифра, ако не и повече.

— Вярно, така беше — подкрепи я Джак.

Карлтън сви рамене.

— Не разбирам. Та това си е най-обикновена мимикрия. Нищо повече. Какво се опитваш да докажеш?

— Смятам, че е нещо повече от мимикрия. Ти повдигна въпроса защо тези животни, изглежда, синхронизират мозъчните си вълни. Мисля, че може би разполагам с отговор.

Забеляза, че Джак се вира в нея. Почерпи сила от интереса и вниманието му. Но ако все пак грешеше?

Зои и Пол се върнаха. Зои носеше Багира увита като бебе в одеяло. Котката ги гледаше с блестящите си сини очи. Двете майmunки се бяха вкопчили в престилката на Пол с ръце и крака. Той ги придържаше нежно, а на лицето му бе цъфнала глуповата усмивка, като на горд татко.

Лорна се обърна към Карлтън.

— След като животните бяха събрани заедно, колко време бе нужно да се получи синхронизацията?

— Ами... няколко секунди. Най-много половин минута.

Удовлетворена, Лорна отново насочи вниманието си към кафеза. „Да опитаме отново.“

— Игор, какво е пи?

Птицата отново се беше изправила, изглеждаше съвсем живнала. Очите ѝ блестяха и се вираха строго в Лорна.

— Какво е пи? — повтори тя.

Зениците на Игор блеснаха и той започна рецитацията си със зловещо човешкия си глас. Този път нямаше никакво колебание.

— Три, едно, четири, едно, пет, девет, две, шест, пет...

Кайл, който следеше числото на екрана, се ококори и възкликна:

— Мамка му и прасе, прав е.

Игор продължи рецитирането, очите му се притвориха — но този път не в опит да си припомни, а по-скоро самодоволно.

— ... три, пет, осем, девет, седем, девет, три...

Никой не продумваше. Шефът на Лорна отиде при Кайл и също започна да следи цифрите.

Игор продължи да рецитира цели три минути, повтаряше стотиците цифри на екрана, без да сбърка нито една.

Лорна гледаше как скептицизмът на лицето на Карлтън се сменя с благоговение. Накрая той свали очилата си и ги избърса с кърпичка. Поклати глава.

— Признавам. Паметта му е изумителна.

— Не съм сигурна, че е памет — каза Лорна; Игор продължаваше. — Мисля, че го изчислява в момента.

Карлтън изглеждаше готов да се присмее, но после в очите му се появи нещо.

— Смяташ, че... синхронизацията... надхвърля физическото и преминава във функционалност.

Тя се усмихна и кимна.

— Какво означава това? — попита Кайл.

Зои пристъпи напред. Гледаше малкото ягуарче в ръцете си.

— Значи те се свързват не само за да синхронизират...

— ... а работят заедно на функционално ниво — довърши съпругът ѝ.

Кайл сви рамене — още не разбираше. Джак също пристъпи към Лорна. Личеше, че иска да научи повече.

— Мозъкът всъщност представлява органичен компютър — обясни тя. — И през повечето време тази огромна мрежа от неврони и синапси е неактивен, огромен ресурс от неизползвана изчислителна мощ. Мисля, че предавателната антена — онази в главите им — функционира като мрежов рутер, който свързва изчислителната мощ на отделните мозъци. Всеки има пълен достъп до свободните ресурси на органичния компютър на другите. Най-общо казано, тези животни образуват нещо като безжична компютърна мрежа.

— Но как е възможно това? — попита Джак.

Преди някой да успее да отговори, дискусията бе прекъсната от звън на мобилен телефон. Карлтън ги погледна извинително и отговори. Слуша известно време, после каза:

— Благодаря, Джон. Слизаме.

Прибра телефона и се обърна към Джак.

— Изглежда, нашият патолог по всяка вероятност е намерил отговора на въпроса ви, агент Менард.

Джак имаше предостатъчно опит с трупове, но в патологичния кабинет на ЦИЗВО имаше нещо особено зловещо. Помещението без прозорци беше голямо колкото баскетболно игрище. По циментовия под се пресичаха канали и отвори. Огромни маси от неръждаема стомана, осветени от хирургически лампи, заемаха централната част. Отгоре минаваше система от макари и вериги за пренасяне на труповете на големите животни. Вонеше на формалдехид, примесен с миризма на разлагащо се месо.

Иначе казано, това място създаваше впечатлението за гигантска кланица.

Обещанието за отговори от патолога на Центъра беше накарало всички да слязат тук.

Непокътнатият труп на женския ягуар заемаше една от масите, но те се събраха при друга. На нея бяха подложените на дисекция останки от малкото. Дребното телце беше разчекнато като жаба. Вътрешностите му бяха извадени. Различните органи бяха прибрани в надписани буркани — сърце, бъбреци, далак, черен дроб. Най-противната гледка обаче беше черепната кухня — отворена и празна.

Мозъкът се намираще на подноса за инструменти в края на масата. Сивата му влажна повърхност блестеше под халогенните лампи.

Д-р Джон Гриър махна на всички да приблизят с форцепса, който държеше.

— Реших, че трябва да видите това лично.

Джак не беше сигурен в правилността на това решение, но си замълча.

С помощта на форцепса и един скалпел патологът обели горния слой на главния мозък и разкри слоя под него. Тъканта в общи линии приличаше на тази в останалата част на органа с изключение на нещо като четири малки диаманта, отразяващи светлината. Виждаше се следата на мястото, където е бил петият.

— Извадих едно от включенията и направих няколко бързи теста. Ей сега ще ви покажа.

Отиде до съседната маса. На пластмасов поднос лежеше петият черен диамант, разрязан на четири. Гриър вдигна едно от парчетата с пинцети и го приближи към купчинка, подобна на грубо стрит черен пипер.

— Железен прах — обясни патологът.

Прекара пинцетите над купчинката и няколко метални зрънца подскочиха и се залепиха за парчето.

Гриър погледна останалите.

— Смятам, че това, с което си имаме работа — това, което е вградено в мозъците — са плътни агрегати на кристали магнетит.

— Магнетит? — попита Джак. Никой от другите като че ли не беше особено изненадан. Братът на Лорна изглеждаше по-скоро отвратен и сякаш предпочиташе да се намира някъде другаде. — Като магнити ли?

— Нещо такова — отвърна Лорна.

— Във всяка мозъчна тъкан, в това число и в нашата собствена, има естествено разпределен магнетит — обясни Зои. — Натрупвания на кристали могат да се открият в церебралната кора, малкия мозък, дори в пластове менинги, които обвиват мозъка.

— Нивата на магнетит в мозъка на птиците са още по-високи — добави Лорна. — Смята се, че именно тези кристали са една от причините птиците да се ориентират по земното магнитно поле по време на миграциите си. Точно затова те всяка година летят на точно определено място, без да се изгубят. Магнетит е открит също така в пчелите, рибите, в бактерии и други организми, които се ориентират от вътрешен компас.

— Тогава защо го имаме в нашите мозъци? — попита Джак.

Лорна сви рамене.

— Никой не знае.

— Има обаче теории — обади се Зои. — Най-новите изследвания предполагат, че може би тъкмо биомагнетизмът е в основата на живота на планетата. Той е истинският мост между енергията и живата материя. Например пиезоелектрически матрици могат да се открият в белтъци, ензими, дори в ДНК. На практика във всички градивни елементи на живота.

Лорна вдигна ръка и я прекъсна.

— Момент, вече и аз се обърках.

— Въпреки всичко това — намеси се Гриър — никога не сме регистрирали подобни количества магнетит при никое животно. Позволих си да изследвам включението под дисекционен микроскоп. Структурата му се състои от по-малки кристали, които се делят на все по-малки и по-малки идентични части.

— Като фрактали — обади се Кайл.

— Именно — каза Гриър.

Джак едва се сдържа да не се почеше по главата. „Какво бяха фракталите?“

— Но тези магнитни включения или възли са само половината от историята — продължи патологът и начерта с пинцетите линии от едно включение до друго. — Всички възли са свързани с микроскопична нишка от кристали, която минава от един до друг и образува взаимосвързан масив. И в цялата тази паяжина имаме плътно съсредоточаване на неврони.

— Както всъщност би трябвало да се очаква — каза д-р Карлтън. Всички се обърнаха към шефа на ЦИЗВО.

— Доказано е, че магнитната стимулация на мозъка води до растеж на неврони и създаването на нови синаптични връзки — обясни той. — Ако този магнитен масив се образува по време на развитието на зародиша, слабото и постоянно магнитно стимулиране би довело до появата на локална област с повече неврони.

Джак си спомни дискусията по-рано.

— И това би направило животните по-умни, така ли?

— Индивидуално... до известна степен. Но това също така подкрепя теорията на доктор Полк за съществуването на нещо като безжична мрежа. Повече неврони означава повече локална електрическа стимулация. Ще си позволя да предположа, че трансмисията, предизвикваща синхронизирането, е електромагнитна. Слаб електромагнитен пулс, споделян между животните.

Лорна поклати глава, мъчеше се да проумее всичко това.

— Все още има много неща, които трябва да разберем.

— В такъв случай ще ви оставя да се върнете към заниманията си — каза Гриър. — Има обаче и още едно нещо.

— Какво? — попита Карлтън.

Патологът заобиколи масата и спря пред друг поднос, върху който лежеше мъничък предмет. Със сигурност беше дело на човешка ръка. Пластмасова капсула колкото грахово зърно. Под прозрачната повърхност се виждаха миниатюрни електронни схеми.

— Помислих си, че бихте искали да видите един от вградените в животните микрочипове.

Лорна повдигна вежда.

— Микрочипове? Да не искате да кажете, че са белязани?

Гриър се обърна към нея.

— Ядрено-магнитният резонанс показва, че всяко животно има подобен имплант под кожата. Решихме, че са идентификационни чипове, използвани за маркиране на всяко животно, също като при кучетата и котките. Аз обаче сравних този с чиповете, използвани при нашите животни. Това чудо е много по-сложно. Бъкано е с електроника.

— Може ли да го видя? — попита Джак.

Патологът го взе и му го подаде. Джак го огледа внимателно. Макар че не можеше да е сигурен без по-подробно изучаване, вътрешният му радар подаде предупредителен сигнал. По сложността и степента на миниатюризация устройството приличаше на военно.

„Може би предавател... или проследяващо джипиес устройство...“

Внезапно лампите угаснаха и помещението без прозорци потъна в пълен мрак. Всички затаиха дъх и зачакаха включването на резервните генератори.

— Мислех си, че проблемът с тока е отстранен — обади се раздражено Карлтън.

Джак се напрегна. Вътрешната му предупредителна система пусна алармата си с пълна сила. Спомни си какво си беше помислил току-що.

„Проследяващо устройство...“

Експлозията на траулера. Някой се опитваше да прикрие следите си. Но не всички следи бяха заличени.

Някои водеха насам.

Вече беше съвсем сигурен.

— Това не е повреда в електричеството — хладно каза Джак в тъмното. — Атакуват ни.

28.

Лорна пипнешком се отдалечи от масата за аутопсии и се натъкна на топло тяло. Нечии ръце я хванаха и задържаха. Джак. Позна го по миризмата на пот и йод.

От другата страна на масата разцъфна светлина — Зои беше извадила мобилния си телефон и с негова помощ се опитваше да пропъди тъмнината. Апаратът не беше годен за нещо повече. Бурята бе извадила от строя кулата с клетките на района — не че имаха добър обхват по принцип.

Всички се скупчиха по-близо до телефона като нощни пеперуди към пламъка на свещ.

Карлтън — с ръце на кръста — попита с обичайния си апломб:

— Агент Менард, какво ви кара да мислите, че ни нападат, а не става дума за повреда?

Джак отговори бързо и твърдо:

— Винаги приемам най-лошото, докато не се докаже обратното, доктор Метойър. Онези, които взривиха траулера, може би идват за останалите животни. Изваденият от малкото чип прилича на проследяващо устройство, което би могло да ги доведе тук.

— Това вече е прекалено, агент Менард — пренебрежително рече Карлтън. — Пък и кой би си направил толкова много труд за подобно нещо?

Лорна усети напрежението в тялото на Джак — то изведнъж се втвърди като камък. Още не я беше пуснал. Брат ѝ я изгледа с кисела физиономия. Под осъдителния поглед на Кайл тя най-накрая се измъкна от обятията на Джак и застана до него.

— Може би е по-добре да послушаме агента — каза Зои и отстъпи до съпруга си. — Да вземем предпазни мерки. С нищо няма да ни навреди.

Всички се обърнаха към Джак.

— Това помещение няма прозорци — рече той. — Което означава, че е недостъпно за евентуални наблюдатели отвън. За всеки случай по-добре всички да останете тук, докато проверя какво става.

— А защo просто не се махнем? — обади се Гриър и посочи дъното на помещението. — Там има служебна рампа, която води навън.

— Не. Вече със сигурност са обкръжили центъра. Изходът се наблюдава.

— Тогава какво ще правим? — попита Зои уплашено.

— Засега всички стойте тук. Има ли някакво място, където да се скриете? И може би да се барикадирате?

— Хладилното отделение — каза патологът. — Но няма начин да го заключим отвътре.

— Нека го огледам — обади се Кайл. — След четири години в техническо училище би трябвало да намеря начин да се справя с ключалката от другата страна.

Джак кимна.

— Добре. Всеки да вземе някакво оръжие, скалпели, ножове, ножици, спринцовки, каквото намерите. Ще се опитам да стигна до колата си. В багажника имам карабина и пушка.

Гриър намери две фенерчета, включи едното и подаде другото на Джак.

Лорна последва Джак, когато той тръгна към вратата, над която мъждукаше надпис „Изход“, охраняван от батерия.

— А моята упойваща пушка? — попита тя. — Оставих я в кабинета си. По-близо е, отколкото да се излиза навън.

Не й се искаше Джак да се изправя срещу атакуваща група напълно невъоръжен.

Той кимна.

— Права си.

— Ще дойда с теб. — Знаеше, че Джак ще възрази, и затова побърза да добави: — Нужно е умение, за да заредиш безопасно стреличките.

И наистина беше така. Само няколко капки M99 можеха да убият човек за секунди.

Въпреки това Джак не беше готов да отстъпи.

— Ще дойда само до кабинета — обеща тя. — Съвсем близо е. После се връщам право тук. — Мина покрай него и стигна до вратата, преди той да успее да я спре. — Хайде. Да вървим.

Отвори вратата, но той я хвана за рамото и я спря. Лорна очакваше, че ще я върне обратно, че няма да ѝ позволи да продължи. Вместо това той мина пред нея.

— Стой зад мен. И никакви приказки.

Тя последва широкия му гръб в коридора. Щом вратата се затвори, настъпи непрогледна тъмнина. Джак се протегна и затърси пипнешком ръката ѝ. Дланта му беше огромна, груба от мазолите, но допирът ѝ беше успокоителен в мрака. Поведо я към намиращото се наблизо стълбище.

„Защо не светне фенерчето?“

Стигнаха стъпалата и започнаха да се изкачват. Слабата светлина на звездите се просмукваше през прозорците на площадката на първия етаж. След пълния мрак долу дори това нищожно осветление беше добре дошло.

Джак продължи по коридора. Кабинетът на Лорна беше през няколко врати. Бяха преполовили разстоянието, когато откъм предната страна на сградата се чу приглушен трясък. Пръстите ѝ се стегнаха около ръката на Джак. Никой друг не би трябвало да е в района.

Джак забърза към кабинета ѝ. Отвори вратата, бързо натика Лорна вътре и затвори тихо. На фона на матираното стъкло Лорна го видя как вдига пръст пред устните си.

Тя забърза към бюрото си и си удари коляното в тъмното. Беше оставила калъфа с пушката върху него. Напипа го, освободи закопчалките и извади двете половини. Морските пехотинци може би бяха в състояние да разглобяват и сглобяват оръжията си на тъмно, но не и тя. Засуети се за момент, но най-накрая частите паснаха по местата си.

Джак стоеше на пост при вратата.

Лорна взе две стрелички и извади епруветката М99 от покритото с кадифе гнездо в калъфа. Беше глупаво и безумно опасно да прави това в тъмното, но нямаше избор. Може и да ѝ бе трудно да сглоби оръжие, без да гледа, но имаше дълги години опит с игли и спринцовки. Бързо напълни двете стрелички и ги зареди в пушката.

Обърна се и видя, че силуетът на Джак се отдръпва от вратата. Зад матовото стъкло се появиха тъмни, злоещо безмълвни сенки. Стъпките им изобщо не се чуваха. Едната сянка спря пред вратата.

Лорна замръзна и затаи дъх. Сърцето ѝ заби бясно.

Сянката продължи. Лорна се сети накъде са тръгнали. Към отделението за животни. Очакваше ги разочарование обаче. Щяха да намерят повечето клетки празни. Агнето бе там, но след провеждането на тестовете останалите спасени животни все още се намираха на втория етаж, в генетичната лаборатория.

Но колко време щеше да им е необходимо да ги открият, особено щом използваха проследяваща електроника? Устройствата им щяха ли да работят вътре?

Джак дойде при нея, движеше се безпогрешно в тъмното. Тя понечи да му даде пушката, но той я бутна обратно към гърдите ѝ и зашепна едва чуто в ухото ѝ:

— Стой тук. Скрый се.

Стисна пръстите ѝ около пушката, сякаш искаше да ѝ каже още нещо.

Тя го разбра.

Правилата на играта се бяха променили. Онова, което досега бе възможност, вече представляваше ужасяваща реалност. Бяха нападнати. Джак не искаше да я оставя тук невъоръжена. От решителния му допир ставаше ясно, че няма абсолютно никакъв смисъл да спори.

Без да чака потвърждение, Джак се върна при вратата на кабинета, открехна я, измъкна се навън и я затвори безшумно.

Лорна се взираше в силуета му навън. Изведнъж ѝ се прииска да не отива никъде, да остане с нея. Но Джак нямаше избор. Сянката му изчезна в посока, обратна на онази, в която бяха тръгнали непознатите.

Но колко още имаше наоколо?

На Джак никак не му се искаше да оставя Лорна сама, но не смееше да се бави. Забърза по тъмния коридор към най-близкия изход. Изобщо не трябваше да ѝ позволява да идва с него. Останалите в хладилника имаха най-добър шанс да избегнат срещата с нападателите. Джак не хранеше никакви илюзии, че става въпрос за обикновени крадци. Тези мъже бяха професионални убийци, най-вероятно с опит в армията.

Бързо прехвърли потенциалните им цели и заключенията не му харесаха. Несъмнено нощният набег беше разчистваща операция,

продължение на онова, което бе започнало с експлозията на траулера. Основната цел би трябвало да е намирането и унищожаването на останалите животни. А после какво? Колко екстремна е била заповедта, колко основно трябваше да е прочистването, за да прикрият следите си?

Истината бе зловеща и плашеща.

Стигна края на коридора, където имаше две летящи врати, водещи към централното фоайе и главния вход. Естествено, нямаше намерение да излиза оттам. Спомни си колко бързо и тихо се придвижваха нападателите. Това означаваше, че използват някакво оборудване за нощно виждане. А всички изходи несъмнено се наблюдаваха.

Това означаваше, че трябва да стигне колкото се може по-близо до паркинга, без да напуска прикритието на сградата. Всеки отворен прозорец можеше да му свърши работа.

Искаше обаче да знае срещу какво е изправен.

Промъкна се до края на коридора. Тесните прозорци с армирани стъкла му позволяваха да надникне в полутъмното фоайе. Главният вход — двойна стъклена врата — бе точно срещу него. Не забеляза никакво движение, никакви подозрителни сенки вън или вътре.

Но това не можеше да го заблуди.

Понечи да се обърне, но спря. Ако не беше толкова тъмно, сигурно щеше да го пропусне. В центъра на фоайето, наполовина скрита под един диван, примигваше мъничка червена светлина. Сиянието ѝ осветяваше метална туба на пода.

Настръхна.

„Бомба...“

Отстъпи назад и преглътна страха си. Поне вече беше получил отговор на въпроса си за крайната цел на операцията. Нападателят нямаше да се задоволят само с елиминирането на животните.

Това беше тотално прочистване.

Никой не трябваше да оцелее.

Представи си останалите, които се криеха в сградата, онези долу и Лорна в кабинета ѝ. Беше усетил треперенето на тялото ѝ, когато ѝ прошепна да остане. И тя му се беше доверила — за съжаление, абсолютно погрешно. При предстоящата огнена буря оставането тук означаваше смърт за всички.

Оставаше му само една възможност.

Щом искат война...

Обърна се към летящите врати, премести тежестта си върху единия си крак и ги изрита с другия. Вратите се отвориха и Джак метна фенерчето във фоайето, като в последния момент натисна копчето за включване.

Лъчът светлина описа въртяща се дъга в тъмното помещение.

Надяваше се, че наблюдаващият вратата използва очила за нощно виждане. Не разполагаше със заслепителна граната да ослепи невъоръжено око, но внезапният блясък на фенерчето щеше да постигне същия ефект — временно да извади от строя наблюдателя и в същото време да привлече вниманието към фоайето.

Обърна се и тръгна покрай стената на коридора към един прозорец, който гледаше към малкия парк между сградата и паркинга. Щом предстоеше война, трябваше да си осигури оръжие.

Отвори прозореца, избута мрежата против насекоми и скочи в храстите навън. Приклепна и се огледа. Отклоняването на вниманието щеше да продължи не повече от минута.

Трябваше да му стигне.

Хвърли се през храстите към тъмния паркинг. Отстрани, откъм главния вход, чу приглушен глас, който гневно даде някаква заповед.

Тичаше приведен и се молеше другите да се спотайват. Особено Лорна.

Но направи грешка. Беше подценил противника си.

Внезапна експлозия прогърмя зад него. Сепнат, Джак се подхлъзна на мократа трева и се просна на земята. Успя да се претърколи настрани и погледна към сградата. От главния вход блъвна огън и пушек. Около него заваляха парчета натрошено стъкло.

Седна зашеметен на тревата. Бяха взривили бомбата. А той се беше надявал, че само ще отвлече вниманието им, докато се измъкне навън. Нападателят обаче явно се бяха уплашили, че някой ще избяга през главния вход, и бяха реагирали прибързано. Пресилено действие, все едно да убиваш муха с топ.

От тази реакция Джак разбра две неща за лидера на нападателите. Кучият му син беше безмилостен — и твърдо решен да си свърши работата.

Джак скочи и се втурна към пикапа.

Ако искаше да оцелеят, той трябваше да е също така безмилостен и решителен.

29.

Дънкан приближи горящия вход на Центъра. Беше си сложил газова маска, но жегата опари лицето му на границата между безчувствената кожа и здравата тъкан. Той огледа преценяващо нанесените поражения.

Запалителната бомба бе запратила огнена топка и свръхнагорещен въздух към предната част на сградата. Пламъците танцуваха в отровния дим, но ударната вълна от взрива не бе много силна. Стъклата бяха разбити и част от окачения таван бе паднала, но нямаше нанесени структурни поражения. Дънкан се беше запознал с плановете на сградата. Беше построена като железобетонен бункер, за да издържи на всякакви урагани и наводнения. Рискът беше пресметнат. Една запалителна бомба нямаше да я разруши.

Именно затова Дънкан беше наредил около сградата да бъдат разположени още десет заряда. Целта му не беше да вдигне центъра във въздуха, а да го изгори до основи. Огънят от първата бомба вече обхващаше втория етаж. Дънкан не беше планирал да задейства заряда толкова рано, но внезапният лъч светлина във фоайето го беше заслепил. Дори свалянето на очилата за нощно виждане не беше помогнало и той имаше чувството, че ретината му е трайно изгорена. Разгневен и обхванат от страх, че учените се опитват да избягат, той реагира импулсивно и задейства бомбата, за да запуши дупката.

Никой не биваше да се измъкне.

Стигна до вратата и се загледа в опустошеното от огъня фоайе. Димът, саждите и рухналите отломки намаляваха видимостта. Един от хората му вече беше елиминирал противопожарните и алармените системи. Дънкан се огледа за телата на онези, които се бяха опитали да стигнат до изхода.

Половината фоайе бе покрито от падналия окачен таван. Нямаше начин да каже дали под него има трупове. Удовлетворен, че никой не би могъл да оцелее от огнената буря, Дънкан излезе.

За щастие центърът бе уединен и наблизко нямаше други постройки. Дънкан се съмняваше, че някой е забелязал огнената топка,

издигнала се за кратко в небето. Въпреки това преждевременната експлозия нарушаваше графика му и го скъсяваше. Пожарът се разпространяваше и хората му трябваше да напуснат сградата по-рано от предвиденото.

Тръгна към помощника си, който беше допрял длан до ухото си и явно слушаше доклада на екипа вътре.

Дънкан го изчака да приключи и нареди:

— Докладвай.

— Екипът е стигнал до отделението за животни. Намерили са един образец. Овца. Обезглавена е, както беше заповядано. Главата е у тях и сега излизат.

— А другите? — От предавателите Дънкан знаеше, че трябва да има поне още четири обекта.

Помощникът му поклати глава.

— Няма и следа от тях. Корей разделя групата си. Трима души слизат в моргата, за да се погрижат за трупове от блатото.

Дънкан си представи двете котки.

— Другите трима ще претърсят всичко етаж по етаж и стая по стая. Ще ги намерим.

Дънкан бавно кимна. Заповедта от остров Изгубения рай беше да приберат всичко, което могат — по-точно главите на образците — и да изгорят останалото. Изглежда, в Рая проблемите се усложняваха. Шефовете му нямаше да търпят провали тук. Дънкан трябваше да се представи безупречно. Но това не беше единствената причина. За него това бе въпрос на чест. Беше жертвал кръв и плът за проекта „Вавилон“. И нямаше да допусне той да се провали.

Животните бяха интелектуална собственост на „Айрънкрийк Индъстрис“. Онова, което се намираще в черепите им, принадлежеше на компанията и съответно на него. Дънкан си даваше сметка, че дори хората му да не успеят да открият липсващите животни, пламъците ще ги погълнат. Нямаше да остане нищо. Но той нямаше да остане доволен, докато не разполагаше с главите.

Освен това оставаше и още една цел.

— Какво става с учените? — попита Дънкан. — Успели ли са да заловят поне един за разпит?

Отново последва дразнещото клатене на глава.

— Не, сър.

Дънкан въздъхна и загледа сградата. Надяваше се, че не ги е избил всичките, но така или иначе, скоро щеше да разбере.

— Дръж в готовност зарядите около сградата — нареди той. — Ако хората на Корей не ги изкарат навън, ще го направи огънят.

30.

Лорна клечеше, притиснала пушката до гърдите си. След експлозията ставаше все по-трудно и по-трудно да се диша. Димът проникваше под вратата и изпълваше тесния кабинет, а ужасът я караше да диша плитко и често. Тя преглътна сълзите си, които не се дължаха единствено на щипещия пушек.

Представи си попадналия във взрива Джак. Нямахте как да разбере дали е жив, или мъртъв. Така или иначе, трябваше да се оправя сама. Имаше само две възможности — да остане тук и да се задуши или да се махне и да рискува да я хванат.

Всъщност не ставаше въпрос за избор.

„Но накъде да вървя?“

Нямахте да излезе в главния коридор. Всеки опит да стигне до брат си и колегите в патологията означаваше да се сблъска с нападателите. Другите долу би трябвало да са в безопасност за момента, стига да се спотайваха. Хладилното помещение беше колкото гараж за два автомобила и бе подсилено със стомана. Щеше да издържи известно време на всеки дим и огън.

Това обаче не важеше за нея.

Погледна през рамо. Втората врата в дъното на кабинета ѝ водеше към съседната лаборатория, където тя прекарваше по-голямата част от работното си време. Оттам можеше да се промъкне в следващата и последващата, по-надалеч от пламъците.

Но знаеше, че първо трябва да направи едно нещо.

Игор и другите животни все още бяха в генетичната лаборатория на горния етаж. Не можеше да ги остави да изгорят. До втория етаж водеше малко сервизно стълбище, до което можеше да стигне през лабораторията си.

Въпреки това част от нея искаше само да се скрие, да чака някой да я спаси. Потисна това желание — знаеше, че е плод на шока. Подобна паника не ѝ беше послужила в миналото, нямахте да ѝ помогне и сега.

„Действай...“

Бавно се изправи, черпеше донякъде сили от оръжието в ръцете си. Не беше съвсем беззащитна.

Без да откъсва очи от вратата, Лорна отстъпи към задната стена. Щом се раздвижи, ужасът донякъде намаля. Доближи длан до вратата на лабораторията, за да се увери, че не е нагорещена. После предпазливо я откряна и огледа помещението.

Лабораторията бе пълна с маси, пейки и оборудване — микроскопи, катетри, микропипети, инкубатори, апаратура за сливане на клетки, да не говорим за книгите и купищата работни доклади. Едната стена изцяло бе заета от хладилник и работна маса, на която имаше дълга редица стоманени съдове на Дюар, съдържащи криогенни тубуси със замразени ембриони, сперма и яйцеклетки на застрашени видове. Това бе работата на живота ѝ, замразеният зоопарк на Центъра.

Въпреки ужаса част от нея се страхуваше от загубата на целия ѝ труд. В крайна сметка той можеше да се възстанови, но не напълно, а и за това щяха да са необходими много години. Можеше само да се надява, че пожарът няма да стигне дотук и че течният азот ще запази замразените ембриони до пристигането на пожарникарите.

Не ѝ оставаше нищо друго освен да тръгне през тъмното помещение към сервизното стълбище за втория етаж. Напрегна слух за евентуален шум от нападателите. Туптенето на кръвта в ушите ѝ пречеше да чува. Пристъпваше внимателно, като държеше с едната ръка пушката, а с другата опипваше пред себе си. За щастие познаваше помещението толкова добре, че можеше да го прекоси и със завързани очи.

Стигна до вратата и провери и нея. Беше по-топла от вратата на кабинета ѝ, но все пак не беше гореща. Налагаше се да мине през пламъците, но щяха да са ѝ нужни само секунди да изтича горе, да грабне животните, да слезе долу и да се измъкне.

Откряна вратата, увери се, че стълбището е пусто, и забърза нагоре.

Генетичният отдел заемаше по-голямата част от втория етаж. Вратата към лабораторията беше само на стъпка от нея. Затаи дъх, събра кураж, втурна се през нея и я затвори.

Беше успяла.

В тъмната притихнала лаборатория се чу тихо въпросително цвъртене.

„Игор.“

Папагалът я беше усетил. Лорна си представи как очите му се взират в нея от тъмното. По кожата ѝ пробягаха тръпки. Спомни си неестествената интелигентност, която бе демонстрирала птицата.

Пропъди страха си. Това бяха невинни, жестоко използвани животни. И дълбоко в себе си си оставаха повече или по-малко именно животни.

Запристъпва предпазливо навътре. Тъй като се намираше на втория етаж, генетичната лаборатория имаше прозорци и на покрива, които донякъде пропъждаха тъмнината.

Откри Игор в кафеза в конферентната стая. Ягуарчето и сиамските близнаци временно бяха настанени в клетки за транспортиране, които не се различаваха много от пластмасовите, които се използваха в самолетите. Използваха ги за временно настаняване на животните по време на опитите.

Когато стигна до тях, осъзна проблема. Как щеше да ги носи всичките? Ягуарчето и маймунките не бяха проблем. Но щеше да ѝ е нужна трета ръка за кафеза на Игор.

Вмъкна се в конферентната стая и приклепна до кафеза.

— А сега тихо — прошепна и сложи пръст на устните си. — Шшш...

Той сякаш я разбра и също така тихо прошепна:

— Игор... помощ, Игор...

„Това е планът, приятелче.“

Сигурно беше надушил пушека.

Отключи малката вратичка. Не можеше да мъкне кафеза, но можеше да носи птицата. Игор скочи върху вратичката, като движеше глава напред-назад. Лорна я отвори и папагалът излезе, сякаш разбираше какво е намислила.

Лорна протегна ръка и Игор без подкана скочи на нея и бързо се покатери, като използваше клюна си. Настани се на рамото ѝ.

Трепереше. Експлозията и пушекът със сигурност го бяха изплашили. По всичко личеше, че се надява, че тя ще го измъкне — и Лорна смяташе да направи тъкмо това.

Преметна пушката през другото си рамо, върна се в лабораторията и взе двете клетки. Багира се беше свил в дъното на своята и тихо изсъска, свил език и оголил недоразвитите си кучешки

зъби. Двете майmunки се вкопчиха във вратата на клетката си. Мъничките им личица бяха обърнати към Лорна.

С питомците си в ръце тя тръгна към сервизното стълбище. Товарът я правеше тромава, особено с пушката, но трябваше да успее да се добере поне до първия етаж. Дори ако трябваше да пусне животните през някой прозорец, щеше да го направи. Навън имаха повече шансове да оцелеят, отколкото тук.

Сякаш за да докаже това, димът на стълбището вече бе станал по-гъст, а въздухът — по-горещ. Беше все едно да слиза в бълващ пушек комин.

Лорна забърза, като се мъчеше да се движи колкото се може тихо. Животните също мълчаха, сякаш усетили опасността. Единственият звук бе глухото куркане в гърдите на Игор, почти като стон. Тя го чуваше само защото птицата се бе долепила до ухото ѝ. Разтревожи се за токсините в пушека. Птиците бяха почти само бял дроб и съответно бяха по-податливи на отравяне.

Изпита облекчение, когато се върна в лабораторията. Помещението бе по-прохладно, може би заради топящия се зоопарк. С тревога забеляза конденз във въздуха. Знаеше причината. Течният азот, използван за замразяването на образците, непрекъснато се изпаряваше. При нормални условия климатичната инсталация го извеждаше от помещението, но поради липсата на ток сега той се натрупваше. Ако останеше тук, щеше в крайна сметка да измести кислорода и да стане смъртоносен.

Разтревожена, Лорна отиде до единствения прозорец, остави клетките и го откряна. Отвън повя вятър. Игор потръпна. Ноктите му се впиха в рамото ѝ.

— Всичко е наред — прошепна му тя. — Махаме се.

Намерението ѝ беше да мине през биометричната лаборатория на д-р Чан, която беше до нейната, и оттам до ветеринарния кабинет в задната част на сградата. Искаше да се отдалечи максимално от пламъците, след което да си намери някакво скривалище.

Но не ѝ бе писано.

— Стой!

Внезапният вик я накара да подскочи. Идваше някъде иззад нея. Игор изгуби опора и се плъзна надолу по ризата ѝ, преди да успее да се

закрепи с клюна. Тя инстинктивно го хвана с две ръце и го хвърли през прозореца.

Игор падна като замразена пуйка. Без пера не можеше да лети. Макар че не го видя как се приземява, Лорна чу тихия му протестиращ крясък. Замоли се да не е го е чул никой друг.

— Обърни се бавно! — На вратата към кабинета ѝ се появи тъмен силует. Разсеяна от тревожната кондензация, Лорна не беше забелязала отворената врата. — Хвърли оръжието или ще стрелям!

Отне ѝ известно време, за да осъзнае, че нападателят има предвид упойващата пушка. Побърза да я свали от рамото си, пусна я на пода и вдигна ръце във въздуха.

Беше заловена.

31.

Джак клечеше зад някакъв храст. Беше му отнело повече време да стигне до паркинга, отколкото се беше надявал. През цялото време трябваше да се прикрива и се наложи да заобиколи през близката гора, за да стигне незабелязан. Не смееше да рискува да го открият, докато не се въоръжи с нещо повече от голи ръце.

Погледна от скривалището си към пикапа. Намираше се само на трийсетина метра от него — трийсет метра открито пространство обаче. Нямаше прикритие. Никакво. На всичкото отгоре паркингът беше застлан с чакъл. Кубинките му щяха да вдигнат толкова шум, че да го чуят чак от другата страна на Мисисипи.

Но нямаше и избор.

Надигна се, изскочи от храстите като подплашен заек и спринтира към пикапа. На всяка крачка очакваше да чуе изстрел. Нощта обаче си оставаше тиха. Вниманието на всички беше насочено към сградата и явно никой не гледаше в негова посока.

Стигна края на паркинга, плъзна се по мократа трева и внимателно стъпи върху чакъла, колкото можеше по-тихо. Добра се до задницата на служебния автомобил. Беше „Форд F-150 Раптор“ с кабина за шофьора и специално изработен покрит багажник. Сандъкът с оръжието беше там.

Нещо влажно и студено докосна голата му китка. Джак рязко се дръпна и чакълът изхрущя. Изпод пикапа се измъкна нещо... Опашката му се въртеше бясно. На стреснатия Джак му трябваше цяла секунда, за да го познае — и да се изуми.

— Бърт — прошепна той.

„Как е възможно?“

Опита се да проумее ситуацията. Беше оставил кучето с брат си в участъка. После си спомни обаждането. Ранди беше казал, че предпочита да дойде тук, вместо да виси в участъка. Пък и ЦИЗВО се намираше на път към дома им.

Тогава къде беше Ранди?

Обърна се към дигата и огледа пътя, който водеше от реката до паркинга. От колата на брат му нямаше и следа — а очуканият шевролет трудно можеше да остане незабелязан. Докато се оглеждаше с надеждата да открие някакво друго приемливо обяснение, си представи как Ранди се натъква на нападателите и без да подозира, си натрисува задника където не трябва.

Клекна. Очите му се наляха със сълзи, когато осъзна истината. Бърт нямаше да остави Ранди, освен ако нямаше друг избор. Кучето явно бе доловило миризмата на Джак и бе стигнало до пикапа.

Стисна очи, сякаш това можеше да прогони истината.

„Господи, не...“

Част от него искаше да изтича към пътя, да изкрещи името на брат си. По това само щеше да доведе и до неговата смърт. Бърт се промъкна до него, опрял корем в земята. Опашката му се въртеше колебливо — стойка на подчинение, молба за прошка, за окуражаване.

Джак постави длан на хълбока му.

— Добро куче.

Трябваше да действа веднага, в противен случай нямаше да има друга възможност.

С натезало като камък сърце се изправи и отключи багажника. Вътре нямаше лампа, която да предупреди евентуалните наблюдатели с очила за нощно виждане. Качи се, стигна до сандъка с оръжието и опипом затърси ключа за катинара.

В сандъка беше служебното му оръжие — „Хеклер и Кох Р2000“, както и пушка „Ремингтън 870“. Взе пистолета, но остави пушката. Вместо това посегна към третото оръжие. Беше го конфискувал от Гарланд Чейс — бойната карабина АА-12. В автоматичен режим изстрелваше триста патрона в минута и можеше да остави от пикапа му само купчина надупчена ламарина.

Брат му би я описал като „голяма гадна злодейка“.

Спомни си експлозията и грабна оръжието. Кучият син, командващ операцията, може и да беше безжалостен, но никога не се бе натъквал на кейджън с кипнала кръв. Джак смяташе да покаже на това копеле какво означава да си подгонен дивеч.

Внимателно скочи на чакъла и се потупа по бедрото — команда на Бърт да го последва. В блатата и горите двамата с него винаги бяха гаден екип — а сега разполагаха и със съответната огнева мощ.

— Хайде, Бърт. Отиваме на лов.

32.

Лорна стоеше с вдигнати ръце и гледаше приближаващия се стрелец. Мъжът носеше очила, които скриваха по-голямата част от лицето му, и липсата на човешки черти го правеше да изглежда още по-зловещ. По-зловещ дори от карабината, насочена към гърдите ѝ.

Той ѝ махна с дулото да отстъпи назад.

— Махни се от прозореца!

Лорна се подчини. Като все така я държеше на прицел, мъжът клекна до двете пластмасови кутии. Бързо надникна в тях и се изправи.

Допря два пръста до гърлото си и заговори отсечено, като войник:

— Алфа Едно. Залових един от учените. Жена. Животните са у нея. Две. Метна третото през прозорец от западната страна.

Лорна изруга наум. Значи я беше видял.

Последва пауза, после мъжът заговори отново.

— Птицата. Точно така. Ще проверя.

Вдигна очилата си, докосна някакво копче на каската си и над челото му светна лампа. Ярката светлина заслепи Лорна. Мъжът подаде глава през прозореца и бързо огледа полянката и храстите.

Лорна затаи дъх.

Мъжът се обърна и се загледа в нея. И без очилата не приличаше много на човек. Под лампата на каската лицето му бе само сенки и четина, но очите му блестяха, студени и безмилостни. Под този хищнически поглед Лорна се вцепени.

Той обаче я игнорира и продължи по радиото:

— Няма следа от папагала. — Последва нова пауза, докато слушаше даваните му заповеди. — Да, сър. Обезглавявам образците на място. Прибирам главите. Разбрано.

Лорна изстина, когато мъжът посегна към колана си и извади жестоко изглеждащ кинжал. Клекна, но без да сваля мъртвешкия си поглед от нея, и продължи да говори по радиото:

— Ще изчакам Такео, преди да изведе жената.

Войникът — нямаше съмнение, че е някакъв наемник, командос или нещо подобно — се наведе и насочи светлината на каската си в една от клетките. Ножът му проблесна застрашително.

Капуцините зацвърчаха уплашено, сякаш бяха усетили заплахата.

Изпълнена с истинска майчинска ярост, Лорна се хвърли напред. Държеше стоманен термос. Докато войникът бе гледал през прозореца, беше успяла да го грабне от масата и да го скрие зад гърба си, като бе развила с една ръка капачката му.

Плисна съдържанието му — течен азот — в лицето на войника и се извъртя настрана, когато той неволно стреля. Куршумите профучаха покрай нея. Стъклените съдове по лавиците се пръснаха; от стените се разхвърча гипс.

После пушката и ножът се изплъзнаха от пръстите му. Ръцете на войника полетяха към лицето му. При контакта с течността роговиците му бяха замръзнали моментално. Очите му се пръснаха и потекоха по лицето му. Слепял, в агония, войникът падна по гръб, писъкът заседна в гърлото му. Лорна го гледаше как се мъчи да поеме дъх в мъглата кондензиран газ. Сигурно бе вдишал част от течния азот и той бе попаднал в гърлото и дробовете му.

Мъжът се гърчеше и дереше с нокти лицето и шията си, мъчеше се да си поеме дъх със замръзналите си дробове.

Лорна прогони смразяващия ужас, преди да е успял да я парализира. Никога не бе убивала човек — а макар че войникът все още се гърчеше, тя знаеше, че вече е мъртвец, жив труп.

С вцепенени крака се запрепъва покрай агонизиращото тяло и стигна до клетките. Знаеше, че не разполага с много време. Другите вече идваха. Вдигна едната клетка до прозореца, отвори вратата и обърна контейнера. Двете капуцини се вкопчиха в решетките, уплашени и объркани. Разтърси клетката, за да ги освободи. Едната майmunка се изпусна и повлече близнака си със себе си. Зашеметената двойка тупна навън в тъмното.

„Съжалявам, мъничките ми.“

Не ѝ се искаше да ги изоставя, но колкото по-далеч бяха оттук, толкова по-добри шансове за оцеляване имаха. Върна се при втората клетка и я замъкна до отворения прозорец. Уплашеното от стрелбата ягуарче скочи навън веднага щом му отвори вратата.

Лорна пусна клетката и взе пушката си. Замисли се дали да не вземе карабината на войника, но той се гърчеше върху нея. Не можеше да го доближи — вината и ужасът я държаха настрана.

Имаше обаче едно нещо, което ѝ трябваше. В жестоката си агония войникът бе смъкнал очилата от каската си. Лорна ги взе и си ги сложи. Тъмното помещение изведнъж се озари от зеленикава фосфоресцираща светлина.

Вече можеше да вижда в тъмното. Замисли се дали да не скочи през прозореца и да избяга след животните, но знаеше, че навън ще е без прикритие. Нападателите бяха добре екипирани и вероятно сградата беше под наблюдение. Малките животинки можеха и да се измъкнат от тази мрежа, но не и тя. Най-добрият ѝ шанс за оцеляване беше да остане вътре, да се крие колкото се може по-дълго. Животните бяха свободни и сега беше отговорна единствено за самата себе си — и за другите, които бяха долу.

Излезе от лабораторията и тръгна към задната част на сградата. Благодарение на очилата се движеше бързо, с повече увереност. Трябваше да стигне до своята територия — ветеринарната клиника.

Ако успееше, имаше план за по-нататък.

Дънкан слушаше по радиото как гъргореците стонове затихват. Нямаше представа какво се е случило с онзи, който бе открил жената и животните, но явно беше изваден от строя по един или друг начин.

Друг от екипа на Корей се свърза по радиото. Гласът му бе неясен, но гневът в него се долавяше ясно.

— Изгубихме Филдинг. Мъртъв е. Няма следа от жената. Клетките са празни.

Дънкан докосна микрофона на гърлото си.

— Намерете я.

Затвори очи за момент и засмука бонбона с аромат на зелен лимон. Щом клетките бяха празни, тя явно бе изхвърлила другите животни навън при птицата. Образците бяха на свобода.

Отвори очи и се обърна към помощника си Конър Рийд. Знаеше, че и той е чул разговора по радиото. Конър — лицето му бе като изсечена маска — прокара ръка през късата си рижа коса. Беше по-млад и бе в екипа на Дънкан още от лагера за новобранци. Именно той

бе командвал атаката и бе видял сметката на шимпанзето мутант, което беше нападнало Дънкан в Багдад.

— Кой е на западния изход? — попита Дънкан.

— Жерар, при дърветата. Със снайпер.

— Иди при него. Потърсете образците. Стреляйте по всичко, което се движи.

— Слушам, сър. — Конър се отдалечи на бегом.

Дънкан знаеше, че Конър няма да го разочарова.

Беше брутален и безмилостен като машина. Пуснат на свобода, оставяше след себе си само купища руини и разруха. Преди две години беше заличил от лицето на земята цяло въстаническо село в Сомалия — мъже, жени, деца, дори бездомни кучета — само за да отмъсти за свой другар, който беше изгубил крака си от самоделна бомба. И тук щеше да си свърши работата със същата безжалостна ефективност.

Щом Конър изчезна зад ъгъла, слушалката на Дънкан отново изпращя.

— Алфа Едно, Корей е. Докладвам от моргата.

— Слушам — каза Дънкан. — Открихте ли трупове на двете котки?

— Да, сър. Главите им са на път. Смятаме обаче, че открихме и къде са се заврели другите цели — учените. Намерихме нещо като голям хладилник за месо. Заключен е, но май чух някакво движение отвътре.

Лицето на Дънкан грейна.

— Позволете да взривя вратата, сър. Макар че не мога да гарантирам, че няма да има жертви.

Дънкан разбираше предпазливостта му. Поне един от учените им трябваше жив. Прецени риска да изгуби всички в хладилника и реши, че си заслужава. Знаеше, че навън има най-малко още един от тях. Жената. Това беше достатъчно.

— Действайте — нареди той.

— Слушам, сър.

Дънкан отново насочи вниманието си към димящите развалини в предната част на сградата. По-навътре танцуваха пламъци, светлината им проникваше през дима. Никой не излизаше оттам, а и Дънкан имаше човек на пътя към Центъра.

Време беше да сложи край на това.

Извади пистолета си. Тежестта му му помогна да съсредоточи решимостта си. Тръгна към прозореца, от който излизаше най-малко дим. Там вътре имаше жена. Уплашена. Бягаща. Най-вероятно въоръжена.

Усмихна се — или поне половината му лице го направи.

Не искаше да я убива. Поне не и докато не приключи с нея. Да получи отговори. А може би и още нещичко.

С това обезобразено лице малко жени го поглеждаха втори път, освен от ужас. И още по-малко бяха готови да го задоволят. Освен ако не им плати или не насочи към тях дулото на пистолета.

Вървеше към сградата, твърдо решен да намери тази жена. Ловът щеше да направи наградата много по-сладка. След това щеше да вземе от нея всичко, което може.

И да пусне куршум в главата ѝ.

33.

Джак се придържаше към гората. Искаше му се да се движи по-бързо, докато заобикаляше към задната част на комплекса. Беше описал широка дъга с намерението да намери удобна позиция. Знаеше, че вниманието на всички ще е насочено към сградата, а не към ставащото зад тях.

Въпреки това не смееше да издаде нито звук. Стараеше се да се движи безшумно, да внимава с всяка крачка. Бърт го следваше като сянка, също толкова тихо — знаеше, че са излезли на лов. Сърцето на Джак свирепе се съпротивляваше срещу тази предпазливост, подтикваше го да се втурне през глава към сградата, да натисне спусъка.

Само преди малко бе чул приглушена стрелба някъде от вътрешността на ЦИЗВО. Разпозна автоматичния трясък на карабина. Представи си Лорна мъртва, просната на земята в локва кръв.

Потисна отчаянието си. Вече приближаваше южната страна на Центъра. На петдесетина метра от нея зае позиция под ниските клони на стар черен дъб, наполовина забулен от испански мъх, и огледа сградата и пространството около нея. Лабораторията на патолога се намираше в задната част, в подземния етаж. Останалите се бяха скрили там.

„Но дали са още там... и какво е станало с Лорна?“

Представи си как е реагирала на пожара. Ако все още не се намираше в кабинета си, пламъците и димът най-вероятно я бяха прогонили към задната част на сградата.

Което означаваше, че всички би трябвало да са близо до него.

Поне се молеше да е така.

Огледа сградата по-внимателно. Бетонна рампа водеше надолу към стоманена спускаща се врата, достатъчно голяма, за да мине през нея танк. Патологът беше споменал, че има заден вход.

Джак нямаше намерение да използва голямата врата. Вместо това насочи вниманието си към по-малкия служебен вход до нея.

Доколкото си спомняше разположението на подземния етаж, оттам се попадеше в малък страничен кабинет. Щеше да влезе оттам.

Скри се зад ствола на дъба и коленичи до Бърт. Не смееше да се опита да достигне вратата. Все още не. Повече от сигурно бе, че най-малко един човек наблюдава задната част на сградата. Но къде беше? В гората бе тъмно като в рог и кучият син можеше да се е скрил навсякъде.

Почеса Бърт зад ухото. Макар и да нямаше очила за нощно виждане, разполагаше с друго средство да разшири сетивата си — едно от най-добрите ловджийски кучета в целия щат Луизиана.

— Време е да вдигнем птичката. — Махна с ръка и тихо заповяда: — Търси!

Бърт полетя като куршум. Още от кутре беше обучен да вдига птици в полето и в гората. Джак го беше тренирал с гълъби с подрязани пера и с помощта на Ранди и Том бе изработил прецизен подход — точно определено тичане по зигзаг, което разчистваше територията от птици ефективно като сенокосачка. При спомена за тренировките с братята му мъката го жегна, подобно на забит в корема нож.

Потисна я и тръгна по централната линия, минаваща през зигзагите на Бърт. Кучето сновеше из гората, като се придържаше точно на един изстрел разстояние от него.

Вятърът от реката духаше в муцуната му — идеални условия за лов.

Джак го следваше, като се движеше от дърво до дърво и се вслушваше в тъмната гора. Изключи тихото шумолене на кучето. Бърт беше на двайсетина метра пред него.

И тогава го чу.

Изпукване на клонка отдясно. Тежка стъпка. Някой се обръщаше.

Долепи гръб до едно дърво и мислено си отбеляза мястото. После тихо изсвири като каролинско орехче, една от най-разпространените пойни птици в района. Бърт познаваше сигнала и спря. Джак си представи как се е проснал на земята, както беше обучен.

Изчака цяла минута — достатъчно, за да може войникът пак да насочи вниманието си към сградата, и след като реши, че е минало

достатъчно време, се отлепи от дървото и още по-предпазливо се запромъква към мястото, разкрито от Бърт.

Наближи края на гората.

Отпред беше по-светло и тъмната сянка на войника ясно се очертаваше до едно дърво. Позицията му беше избрана идеално: ако някой излезеше от задната врата или се осмелеше да я доближи отвън, снайперистът щеше да го свали на мига.

С пистолет в ръка Джак се движеше като призрак между дърветата, доволен, че вятърът духа в лицето му. Речният бриз скриваше всяка миризма и приглушаваше издайническите шумове.

Въпреки това, когато стигна на два метра от целта си, стрелецът явно усети нещо и се обърна рязко.

Джак действа светкавично. Не смееше да стреля: трясъкът на пистолета щеше да прозвучи като топовен гърмеж. Хвърли се напред, преди войникът да реагира, и изби оръжието от ръцете му, като в същото време го подсече и го повали на земята. Падна с него, като стовари колене върху гръдния му кош и му изкара въздуха, за да не изкрещи.

Опря пистолета под брадичката му и стреля.

Черепът и каската заглушиха изстрела до рязко изпукване. Въпреки това беше прекалено силно и можеше да привлече внимание.

Джак скочи, подсвирна на Бърт и хукна към сградата. Пресече откритото пространство с пълна скорост и се озова на рампата. Полетя надолу, като едва не се претърколи. За малко да удари главата си в стоманената врата, но успя да се задържи в последния момент.

Спря до страничния вход. Натисна дръжката.

Заклучено.

Не че беше очаквал друго — просто имаше мъничко надежда. Явно не беше писано да се осъществи. Прибра пистолета в кобура и свали другото оръжие от рамото си. Пушката АА-12 не беше от дискретните оръжия.

Но пък може би беше време да сложи край на всякаква дискретност.

Отстъпи три крачки и насочи оръжието към ключалката.

Преди да дръпне спусъка, някъде отдалеч се чу стрелба. От запад. Изстрелите проехтяха отчетливо, което означаваше, че стрелецът е отвън. Джак погледни натам.

Какво ставаше? По какво стреляха?
Огледа се и осъзна, че нещо липсва.
„Бърт.“

Кръвта му изстина. Кучето рядко не изпълняваше заповеди, освен ако не го спреше нещо наистина неудържимо — миризмата на мъртва риба или разлагаща се катерица. За да станат нещата още по-лоши, Бърт обожаваше да проверява подобни силни вонии.

Изстрелите престанаха.

Нощта отново притихна.

Джак пак се обърна към вратата. За разлика от Бърт, той не беше обременен от лука на любопитството. Или дискретността.

Вдигна пушката и стреля.

Лорна чу някакъв силен трясък. Не можеше да определи дали е отвън, или отвътре, но идваше някак отдолу. Беше чула спорадичните изстрели, докато тичаше през лабораториите към ветеринарната клиника, и бе доволна, че е предпочела да остане вътре вместо да рискува отвън. Там нямаше да има никакви шансове за оцеляване.

Въпреки това сърцето я болеше за пуснатите на свобода животни.

Те ли бяха мишените на стрелците?

Знаеше, че е направила всичко по силите си, и продължи напред, докато не стигна ветеринарното крило. В момента клиниката се намираше в ремонт, операционната отдавна имаше нужда от обновление. Поради това в нея нямаше никакви животни.

И слава богу.

С пушка в ръка Лорна влезе предпазливо в главното помещение на клиниката. Беше се снишила, слушваше се и се оглеждаше за евентуални скрити заплахи. Миризмата на свежа боя и дърво изпълни ноздрите ѝ. Благодарение на очилата за нощно виждане успя да се добере до централната част за прегледи, където имаше маса с канали и хирургическа лампа. Отляво стената беше покрита с редици метални клетки, а другата половина на помещението беше опразнена заради ремонта.

Всичко изглеждаше спокойно.

Направи само две крачки и зави към една по-малка врата наляво, означена със знаци за опасност.

Отвори я. Вътре имаше редица зелени кислородни бутилки. Общо пет на брой. Те осигуряваха клиниката и другите лаборатории с кислород, доставян по специални тръби. Знаеше наизуст коя бутилка захранва операционната. Откачи регулатора ѝ от стената и завъртя клапана.

Отворената бутилка засъска свирепо.

Лорна остави другите както си бяха.

Разтреперана от страх, тя затвори вратата и тръгна към операционната в другия край на помещението, но преди това спря, за да опразни ъгъла на ветеринарната лаборатория.

Оставаше ѝ да подготви само още едно нещо.

Но дали разполагаше с достатъчно време?

Джак стреля, изрита външната врата и тя се отвори. Малкият кабинет едва побираше работно бюро и шкаф за папки. Вратата отдясно водеше към лабораторията на патолога. Точно отсреща имаше прозорец, който гледаше към голямото помещение.

През прозореца се виждаха движещи се светлини.

Фенерчета.

Бяха насочени към кабинета, привлечени от гърмежа.

Без да спира нито за миг, Джак грабна стола с една ръка и го запрати през прозореца. Стъклото се пръсна. В същото време той се метна към вратата, блъсна я с рамо и се претърколи в просторното помещение.

Двама мъже стояха на десетина метра от него.

Бяха с камуфлажни дрехи, с фенерчета и пистолети в ръце. Разсеяни от счупения прозорец, те закъсняха с част от секундата да се обърнат.

Джак извъртя пушката, дръпна спусъка и го задържа. Откосът беше като от картечница. Куршумите улучиха двамата в кръста и почти ги разкъсаха на две.

Фенерчетата и пистолетите полетяха във въздуха и изтропаха на пода.

Понеже нямаше как да знае колко са противниците му, Джак се хвърли към прикритието на някакъв стоманен шкаф и впери поглед към коридора, водещ към хладилното помещение.

Там също се виждаше светлина.

Която угасна.

„По дяволите!“

Долу имаше поне още един неприятел.

Преди да успее да измисли какво да прави, проехтяха два изстрела и двете изпуснати фенерчета угаснаха. Третият неприятел явно беше изключителен стрелец.

Лошо.

Джак вече беше съвсем сляп. Оттегли се зад прикритието си.

Чу стъпки по циментовия под, насочи напосоки оръжието си към тях и дръпна спусъка. Огънят от цевта щеше да издаде позицията му, но нямаше друг избор. Продължи да стреля, докато не изпразни пълнителя.

Долови през трещенето изненадан вик.

Когато ехото от изстрелите заглъхна, Джак напрегна слух.

Беше ли улучил?

Още докато си задаваше този въпрос, стъпките продължиха в тъмното, този път препъващи се, неравномерни... и се отдалечаваха.

Джак пусна карабината и извади пистолета.

В другия край на помещението се отвори врата, после се затръшна.

Другият беше избягал.

Жегна го подозрение. Това бяха опитни убийци, а не страхливци. Какво можеше да накара някой от тях да побегне просто така?

Излезе от скривалището си с насочен към вратата пистолет... и светът се взриви.

34.

Дънкан се вслуша в приглушения взрив, който бързо заглъхна. Идваше отдолу.

Беше се опитал да се свърже с намиращия се там екип на Корей, но не получи отговор.

Това беше тревожно, но не бе първостепенна грижа.

Центърът беше обкръжен. Никой не можеше да влезе или излезе от него.

Стоеше над мъртвия Филдинг. Лицето му беше кървава каша, устните бяха почернели, сякаш замръзнали моментално. Дънкан вече бе забелязал контейнерите с течен азот и можеше да предположи какво се е случило. Филдинг явно беше подценил жената и си бе позволил непредпазливост.

Тъпо.

Не изпиташе съжаление от мъчителната смърт на глупака.

Такео, американец от азиатски произход, се приближи и докладва:

— Вторият етаж е претърсен. Няма следа от жената.

Дънкан не отговори. Не беше изненадан.

Друг от хората му се обади от вратата на лабораторията:

— Да слеза ли да проверя останалите в моргата?

„Това може да почака.“

— Вие двамата идвате с мен — нареди Дънкан.

Сградата беше обкръжена и нищо друго нямаше значение. След две минути щеше да се махне отгук. С най-малко една награда в ръце. После щеше да изгори шибаното място до основи и да приключи с всичко това.

— Накъде, сър? — попита Такео.

Дънкан не отговори. Беше забелязал картоните до компютъра в лабораторията. *Д-р Лорна Полк*. От предварителната справка за това място знаеше, че е ветеринарен лекар. Тя отговаряше за криогенната лаборатория и ветеринарната лечебница. Според плановете

ветеринарното крило се намираше в задната част на този етаж, най-далеч от пожара.

В паниката си тя би трябвало да избяга на някое сигурно, познато й място.

Дънкан прекрачи трупа на Филдинг и тръгна натам. Предпазливо. Сполетялото Филдинг беше добър пример. Той нямаше да си позволи да подценява д-р Полк.

— След мен.

Джак се надигна. Взривът го беше съборил на пода. В другия край на лабораторията гореше огън. Пламъците бушуваха в коридора към хладилното отделение. Помещението се пълнеше с пушек.

Бързо огледа лабораторията. Нямаше следи от нападатели, но избягалият със сигурност щеше да предупреди останалите. Джак не разполагаше с много време. Затича се към огъня.

Стигна до коридора, но димът го изпълваше целия. Пламъците танцуваха по стените от двете страни. Ключалката на металната врата в дъното със сигурност беше взривена.

Чу през дима женски вик. Явно нападателите бяха разбрали, че учените са се скрили вътре, и се бяха опитали да се доберат до тях. Но и явно някой не знаеше как се борава с пластичен експлозив.

Втурна се напред, без да обръща внимание на пламъците.

Докато приближаваше почернялата врата, нечия ръка замахна от дима към лицето му. Джак се дръпна и видя сребристия проблясък на острието, минало на косъм от носа му.

— Аз съм — изсъска той. — Агент Менард!

От димната завеса се появи братът на Лорна, държеше скалпел. Другата си ръка беше притиснал към кръста. По ъгъла на извивката личеше, че си е счупил китката.

Кайл се хвърли напред, без да си направи труда да се извини, че едва не го беше ослепил. Вълнуваше го само едно.

— Къде е Лорна?

Джак поклати глава и сърцето му се сви. Беше се надявал, че е успяла някак да стигне дотук и да се скрие с другите.

— Не зная.

— Как така не знаеш? — Кайл изглеждаше така, сякаш беше готов отново да му се нахвърли със скалпела.

— Оставих я горе, в кабинета ѝ.

Джак мина покрай Кайл, привлечен от хлипането на жената. Трябваше да ги накара да се размърдат.

В хладилника видя невробиоложката Зои Трент. Бе коленичила до съпруга си, който лежеше на една страна в разпълзяваща се локва кръв. Дебела стоманена тръба, откъртена от силата на взрива, беше пронизала гърдите му.

Не помръдваше, не дишаше.

Патологът Гриър беше коленичил от другата му страна и проверяваше пулса на гърлото му. Поклати тъжно глава.

Ледена ярост заля Джак.

Кайл заговори до рамото му. В гласа му ясно се долавяше вина.

— Ако не бях заключил толкова добре... ако не им се беше наложило да взривяват вратата...

— Щяхте всички да сте мъртви — довърши Джак. Знаеше, че щеше да стане точно така.

Карлтън Метойър стоеше до Зои. Лицето му изглеждаше ужасно състарено. Опита се да я накара да стане.

— Отишъл си е, мила — тихо рече той. — Трябва да вървим.

— Неее — изстена тя и се вкопчи в ръката на съпруга си.

Джак нямаше време за любезности. Пристъпи напред и грубо я вдигна. Тя се опита да се съпротивлява, но Джак я понесе по обхванатия от пламъци коридор. Зои престана да се мята и се отпусна, но продължи да стене. Беше се вкопчила в него, сякаш се давеше.

Щом стигнаха основното помещение, Джак я предаде на Гриър и Карлтън и нареди:

— Изведете я отук. През задния изход. Пътят би трябвало да остане чист още няколко минути. Скрийте се в гората и не спирайте на едно място.

Двамата не възразиха. Те също бяха потресени и уплашени.

Кайл се задържа последен.

— Сестра ми...

Джак посочи след останалите.

— Върви. Ще я намеря.

Кайл не помръдна. Гледаше го втренчено.

Джак го бутна да тръгва след другите.
— Повярвай ми. Ще я намеря.
„Или ще умра, докато се опитвам.“

Лорна беше клекнала до входа на операционната. С очилата за нощно виждане имаше ясен изглед през лечебницата към входа. Взираше се от толкова време, че очите ѝ пареха, сякаш някой ги бе посипал с пясък. Не смееше дори да мигне.

И слава богу.

Без никакво предупреждение — без да се чуе нито стъпка, нито шепот — вратата рязко се отвори и двама души се втурнаха вътре. Бяха се снишили и моментално се разделиха, с вдигнати за стрелба оръжия.

Последва ги трети, по-изправен от тях.

Нещо в позата му накара сърцето ѝ да забие още по-силно.

Лорна вдигна от пода запалката, с която обикновено палеше бузеновата лампа във ветеринарната лаборатория. Преди няколко минути я бе взела от лабораторната маса заедно с малката бутилка пропан. Центърът беше далеч от града и нямаше прокаран газопровод.

С другата си ръка вдигна лежащия в скута ѝ маркуч, който се използваше за свързване на анестетичния апарат към гнездото за кислород в стената. Беше го откачила от апарата, но го бе оставила закрепен към стената, в която имаше тръби до кислородните бутилки в сервизната стая. След това беше прекарала следващите две минути в пълнене на маркуча с пропан.

Вдигна маркуча, освободи края му и доближи запалката. Едно бързо щракване и искрата подпали изтичащия газ.

От края блъвна пламък. Лорна го запуши отново и загледа как синята светлина полетя по пълния с пропан маркуч. Сиянието стигна до стената и изчезна. Тя си представи как огънят продължава по тръбите, как огнената стрела се носи право към...

Съскането привлече вниманието на Дънкан веднага щом прекрачи прага. „Змия“ бе първата му мисъл и той моментално отскочи. Звукът обаче идваше отляво, от някакво странично помещение, върху чиято врата имаше два предупредителни знака.

Кръвта нахлу в слепоочията му и запулсира.

През очилата за нощно виждане видя в другия край на помещението мъничък пламък. Това можеше да означава само едно.

„Засада...“

Нямаше време да предупреди останалите, които му бяха отляво и отдясно. Хвърли се по-далеч от съскащата врата, като се блъсна в Такео. Другият от екипа му стоеше точно пред вратата...

... когато тя експлодира.

Синя огнена топка я изкърти от пантите и тя улучи нищо неподозиращия мъж в гърба и се разцепи на две. Последва втора експлозия. Дънкан успя да избута Такео между себе си и взрива.

Полетяха шрапнели, чу се метален звън.

Звукът още не беше заглъхнал, когато Дънкан изблъска Такео от себе си.

Азиатецът се вдигна на колене, зашеметен и объркан. Обърна се към Дънкан, сякаш търсеше обяснение. В лицето му се беше забило парче метал. Течеше му кръв. Едното му ухо липсваше.

Изведнъж Такео рязко се плесна отстрани по врата.

Пръстите му извадиха стреличка от долната част на брадичката му.

„Упойваща стреличка...“

Оглушен от взрива, Дънкан дори не бе чул изстрела.

Главата на Такео клюмна назад, той изгъркори нещо, на устните му изби гъста бяла пяна. След миг се вцепени и рухна на пода.

Преди Дънкан да успее да помръдне, нещо го улучи право в гърлото, сякаш бе получил удар с юмрук в ларинкса. Той бързо се протегна и извади стреличката, вбесен, че са го хванали неподготвен.

Въпреки предупреждението явно беше подценил д-р Полк. Но не можеше да направи нищо освен да изругае.

„Да ти го начукам, кучко...“

* * *

Лорна видя как и вторият мъж падна на пода. Личеше си, че се съпротивлява на упойката, но дори слабо убождане с М99 можеше да е фатално. А тя го бе улучила в гърлото, където кръвоносните съдове бяха много, а количеството упойка бе достатъчно да свали и носорог.

Въпреки това изчака трийсет секунди, докато тялото на мъжа напълно замря.

Но не смееше да чака повече.

Пламъците се засилваха и превръщаха очилата за нощно виждане в пречка. Лорна ги свали, предпазливо пристъпи напред и тръгна към изхода. Не искаше да рискува пожарът да я заклеци тук. Освен това ѝ трябваше друго оръжие. Пушката ѝ побираше само две стрелички. Мунициите ѝ бяха свършили.

Отиде до първия нападател и вдигна карабината му от пода. Беше тежка. Заоглежда я, докато минаваше покрай втория мъж — и докато се отдалечаваше, нещо я сграбчи за глезена, дръпна и тя падна по очи на земята.

Дънкан се изправи. Докторката изпъшка и се опита да се претърколи, замаяна, с разцепена и окървавена брадичка. С жестока усмивка той я възседна, замахна с пистолета си и я удари с дръжката в тила.

Тялото под него се отпусна. Безжизнено. Само че тя не се правеше на умряла лисица, както бе направил той преди малко.

„Накрая кой кого подцени, доктор Полк?“

Разтърка гърлото си. Все още го болеше от удара на стреличката. Най-вероятно щеше да хрипти дни наред. Но само толкова. Стреличката беше улучила микрофона на гърлото му и бе отскочила, а иглата само беше одраскала мъртвата тъкан по белезите му. Не бе трудно да улучи именно нея, като се имаше предвид, че по-голямата част от врата му беше покрита с белези от онова нападение.

Преобърна докторката. Все още дишаше. Добре.

Освен това забеляза, че е доста красива. И руса, точно както ги обичаше.

Доволен от трофея си, Дънкан се наведе, вдигна жената и я метна на рамо. Постави ръка на задника ѝ, за да я задържи, и тръгна през сградата с намерението да излезе оттам, откъдето бе влязъл.

Подтикван от адреналина, бързо стигна главния коридор. Проходът бе пълен с дим. Отсреща видя човек в маскировъчно облекло, седнал на пода и опрял гръб в стената.

Когато Дънкан приближи, мъжът вдигна ръка и изграчи:

— Сър...

Оказа се Корей, командирът на атакуващата група.

Беше слязъл в моргата, за да взриви вратата на хладилника и да залови един от учените. Страшно голяма услуга му беше направил. Бе успял да прецака всичко и се бе наложило Дънкан лично да поеме нещата в свои ръце.

Корей изстена и отпусна ръка — беше твърде слаб, за да я държи вдигната. Седеше на пода, в собствената си кръв — и лайна, доколкото можеше да надуши Дънкан — притиснал юмрук към раната в корема си. Сякаш беше улучен с гюле.

— Помощ...

Някой явно беше видял сметката на екипа на Корей.

Дънкан погледна назад по задимения коридор. Изведнъж изпита чувството, че някой го гледа. Време беше да се маха оттук. Без да обръща внимание на ранения, забърза към отворения прозорец.

Имаше онова, за което беше дошъл. Майната му на другото.

Стигна до прозореца, наведе се и се измъкна през него с жената. Щом се озова навън, докосна микрофона и повика помощника си.

— Конър, пригответи хората за изтегляне.

— Сър?

— Изпълнявай. Ще се срещнем пред сградата.

И тръгна натам.

— Ами избягалите образци? — попита Конър. — Още не сме ги намерили. Тези предаватели за нищо не стават на къси разстояния.

Това беше вярно. Джипис предавателите можеха да определят местоположението с точност малко повече от половин километър. При толкова много дървета и храсти наоколо търсенето на животните бе като да търсиш игла в купа сено.

— Попаднахме само на някакво бездомно куче — продължи Конър.

„Куче?“

Сто на сто онова псе от шевролета. Стисна ядосано зъби.

— Убихте ли го тоя шибан помяр?

— Не. Успя да избяга.

„Лошо.“

— Прекратете търсенето — заповяда Дънкан. — След това вдигнете това място във въздуха.

— Слушам.

Дънкан забърза към паркирания автомобил. Каквато и гордост да подхранваше необходимостта да се справи с всички животни, беше изчезнала. Вече разполагаше с достатъчно добър трофей в ръцете си. Оцелелите животни бяха слаби и неразвити. Нямаше да оцелеят дълго сами в пущинака. Освен това той разполагаше с нужното му. Жената щеше да им разкаже какво са научили тук и кой друг е в течение. Това би трябвало да задоволи шефовете му на остров Изгубения рай.

После можеше да разполага с жената както му се хареса.

А той твърдо възнамеряваше да му хареса.

35.

Джак коленичи в задимения коридор до мъжа, чиято кръв изтичаше. Беше един от неприятелите, може би същият, когото беше улучил одеде. Не бе стигнал много далеч. От зейналата в корема му рана беше ясно, че няма да изкара още дълго.

Мъжът го гледаше с изцъклени, пълни с болка очи.

Разбираше, че умира.

Джак бе виждал неведнъж този поглед на бойното поле. Заложил на опита си — знаеше, че в моменти като този човек често търси опрощение.

— Тук имаше жена — умоляващо рече той. — Руса. Докторка. Знаеш ли къде е?

Вече беше изгубил прекалено много време. Докато бягаше от долното ниво, беше принуден да балансира между предпазливостта и паниката. Страхуваше се, че ще се натъкне на някой капан — а нямаше да е от полза за Лорна, ако е мъртъв. Но също така усещаше, че времето изтича.

„Къде може да е тя?“

Без да сваля нито за миг очите си от Джак, сякаш се нуждаеше дори от тази мъничка компания в края, мъжът изграчи:

— Заловиха я...

— Къде я отведоха?

Войникът се помъчи да отговори, но очите му се подбелиха.

Джак стисна ръката му.

— Къде?

Войникът отново се опита да го погледне. Главата му клюмна наляво.

— Къде? — повтори Джак.

Отговор не последва. Джак хвана брадичката на войника и обърна лицето му към себе си. Отворените очи го гледаха празно. Човекът си беше отишъл.

Джак стисна за последен път ръката му и скочи на крака.

Втурна се към прозореца, подаде глава навън и огледа района. Не видя никого. Бързо се измъкна през прозореца и скочи на мократа трева. Небето на изток започваше да изсветлява.

Откъм предната част на сградата се чу рев на двигател.

Той затича натам с пистолет в ръка. Студена увереност стегна гърдите му. Утрото приближаваше и нападателите се оттегляха. И бяха заловили Лорна.

Стигна до ъгъла на сградата и успя да види стоповете през пушека. Някакъв пикап изхвърча от двора и пое по пътя към реката.

Джак вдигна пистолета, но не посмя да стреля.

Като едното нищо можеше да улучи и Лорна.

Безсилен, той свали оръжието и хукна към паркинга.

Отвори вратата на пикапа, скочи вътре, завъртя ключа и натисна газта. Двигателят изрева и изпод гумите полетя чакъл. Фордът подскочи напред и полетя след другия автомобил.

Джак натисна газта до дупка, хвана волана с една ръка, свали прозореца и подаде пистолета навън. Стреля по другия пикап — ниско, в гумите. Не очакваше да улучи, но се надяваше да ги стресне достатъчно, за да намалят или да изгубят управление.

Докато дърпаше спусъка за трети път, колата му попадна в дупка и прицелът му се измести високо нагоре.

Задният прозорец на автомобила се покри с пукнатини като паяжина.

Джак изруга. Трябваше да е по-внимателен.

Колата отпред за момент наби спирачки, после отново набра скорост. От шибидаха се подаде мъж с карабина в ръце.

Джак се сниши, но не намали скоростта. Предното стъкло се покри с пукнатини. Един куршум се заби в облегалката за глава на съседната седалка.

Другият пикап отново наби спирачки — шофьорът трябваше да намали, за да вземе завоя към главния път, минаващ по дигата покрай Мисисипи.

Джак продължаваше да натиска газта. Ако успееше да ги блъсне отзад и да ги изхвърли по склона на дигата, имаше шанс да ги спре.

Разстоянието между двата автомобила се скъсяваше.

Пикапът отпред започна да завива.

„Хайде...“

Изстиска и последните възможности от V-8 двигателя.

Съсредоточен върху другата кола, едва не пропусна да види как някакъв мъж се показва иззад едно дърво край пътя. Мъж с гранатомет!

Трябваше да се сети, че нападателите няма да оставят тила си незащитен. Че със сигурност ще разположат човек на входа — човек със сериозна огнева мощ.

Всичко това мина през главата му за миг, докато гледаше как от гранатомета изригва дълъг език от пламък и дим.

Гръмотевицата събуди Лорна — беше толкова силна, че имаше чувството, че някой набива пирони в главата ѝ. Извика, колкото от болка, толкова и от объркване. Усети в устата си вкус на кръв. Тялото ѝ се мяташе, сякаш се намираше в лодка наред бурно море.

Нужен ѝ бе дълъг, мъчителен момент да осъзнае, че е на задната седалка на голям автомобил. Гръмотевиците бяха изстрели, а стрелецът се беше подал до кръста през шибидаха.

Опита се да вдигне ръце към главата си, която пулсираше от болка, но откри, че са вързани зад гърба ѝ. Автомобилът рязко зави да излезе на пътя по дигата и лицето ѝ се залепи за страничния прозорец.

Спомените нахлуха в главата ѝ.

Нападението, кръвопролитие, засадата в клиниката...

Впери поглед през прозореца към ЦИЗВО. Втори пикап се носеше по пътя право към тях, сякаш се готвеше да ги блъсне отстрани.

Лорна го позна.

— Джак...

В същия миг край пътя изригна дълъг пламък. Някакъв войник стоеше до едно дърво с димящо оръжие на рамото.

Пикапът на Джак избухна. Предницата полетя във въздуха, яхнала огнена топка. Колата се приземи на задната си броня и се преобърна. Заваля стъкло, метал и горящи отломки.

Взривът бе толкова силен, че Лорна не разбра, че крещи, докато всичко не свърши. Някой я сграбчи за рамото и я бутна да легне. Силен плесник през лицето за момент я ослепи.

— Затваряй си устата!

С насълзени очи тя погледна за последен път през прозореца. Автомобилът се носеше по крайречния път. Пикапът на Джак вече не се виждаше. Миг по-късно някъде по-отдалеч се чу приглушена експлозия. В небето се издигна огнен вихър.

ЦИЗВО.

Лорна затвори очи. Беше твърде вцепенена, за да крещи. Представи си Кайл и колегите си. Молеше се да са успели да се измъкнат — но дори тази надежда бе заличена от дрезгавия глас на шофьора.

— Конър, нареди на Дотъри да направи последно претърсване на района, преди да се изтегли. Да убият всички оцелели.

36.

Оглушен и замаян, Джак лежеше по гръб в бодливите храсти. Светът около него ту се размазваше, ту отново ставаше ясен.

Наблизо бушуваха пламъци. Над него се носеше пушек, миришеше на бензин. Той обърна глава и видя горящите останки на служебния си автомобил.

Спомни си войника с гранатомета.

Беше реагирал съвсем инстинктивно. Мисъл нямаше, всичко бе само действие. Беше отворил вратата и се бе хвърлил навън. Ударната вълна го подхвана и го запрати като парцалена кукла към трънаците.

„Май за момент съм изгубил съзнание.“

Полежа още малко, страхуваше се да се раздвижи. Дори дишането му причиняваше болка. Най-малкото беше пукнал ребро.

После чу тежък тропот на кубинки, приближаваше се.

Заопипва наоколо за пистолета, но го беше изгубил. Надигна се въпреки протестите на очуканото си тяло. Не искаше да умре по гръб.

Войникът се изправи пред него. Бе сменил гранатомета с карабина. Дулото ѝ беше насочено в лицето му.

— Трудно умираш, кучи сине — изръмжа той.

Джак вдигна ръце. Знаеше, че няма да има милост, че молбите са напразни. Не че щеше да се моли. Вместо това, с вдигнати ръце, му показа средни пръсти.

Това предизвика смях, в който се четеше уважение. Въпреки това войникът не отмести карабината си.

Джак остана с отворени очи, готов за онова, което предстоеше.

Чу се силно прасване и стрелецът залитна напред и се свлече до него.

Зад войника стоеше мокър до кости мъж.

— Ранди?!

Брат му метна настрани дебелия клон, който бе използвал като сопа, огледа се, прокара длан по мократа си коса и едва тогава се обърна към Джак.

— Е, къде е Бърт?

След половин час Джак и брат му все още претърсваха гората около горящата сграда. Трябваше да се движат предпазливо. Запалителните заряди бяха превърнали изследователския център в пламтяща факла. Оживели от пламъците сенки танцуваха из гората и правеха търсенето още по-трудно и изнервящо.

Ранди му беше разказал за нападението на пътя и как бил принуден да излети с колата си в реката. Един кейджън обаче трудно се дави. Ранди беше отплувал надолу по течението и се бе върнал, когато чул стрелбата.

Докато се мотаеха из гората, Джак си помисли, че не би могъл да мечтае за по-добър партньор. Двамата не бяха ловували заедно от години, но бързо влязоха в някогашния добре познат ритъм — единият водеше, после другият, даваха си сигнали с ръце, придържаха се към по-плътните сенки. През изминалите години помежду им се беше издигнала стена, изградена от отчуждаването на Джак, отчуждаване, което сам си беше наложил. Сега Джак осъзна колко много му е липсвало простото другарство на семейството и колко бързо може да събори стената, стига да поиска.

Но в момента имаха работа. Не търсеха само Бърт. Оглеждаха се и за изостанали нападатели.

Джак беше взел карабината на наемника, който беше опитал клона на Ранди. За съжаление брат му беше ударил мъжа с цялата си сила и му бе смачкал черепа.

— Бях бесен — обясни Ранди. След това разказа на Джак за засадата край пътя и полета в Мисисипи. — Шибаните кучи синове едва не ме удавиха.

Смъртта на войника беше лош късмет. Джак искаше да го разпита, да разбере къде са откарали Лорна. Сега се надяваше да намери в гората някой друг. Но слънцето вече изгряваше и търсенето не доведе до нищо. Нападателите явно се бяха изтеглили веднага след като бяха задействали запалителните заряди.

— Сега какво? — попита Ранди.

— Намираме Бърт и се пръждосваме оттук.

Районът бе проверен и Джак рязко изсвири. Ранди направи същото и повика Бърт и по име. Ревът на пожара се мъчеше да ги

заглуши. Джак отново обиколи сградата, като свиреше и викаше, вече по-силно.

От гората се чу шумолене и пукане на счупени клони. Джак се напрегна и насочи карабината нагам.

Вместо кучето излязоха четирима души — братът на Лорна и колегите ѝ. Бяха измъчени и раздърпани, но се радваха да го видят.

Всички с изключение на един.

Кайл тръгна към Джак, сякаш щеше да се нахвърли върху него. Погледът му затърси наоколо, после се насочи към пожара.

— Лорна...? — изграчи той, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Не — успокой го Джак, но не скри истината. — Успяла е да излезе, но са я заловили.

— Заловили са я? — повтори Кайл.

Преди Джак да успее да отговори, от гората на запад се чу протяжен вой.

Лицето на Ранди грейна.

— Mon Dieu! Това е Бърт!

И забърза към гората. Джак го последва заедно с останалите. Нямахше намерение да остави кучето тук. Ставаше все по-светло и скоро някой щеше да забележи стълба дим в небето. Пожарникари, полиция и Бърза помощ щяха да полетят насам с включени сирени. Дотогава Джак искаше всички да се съберат заедно — и да нямат разногласия.

Кайл го настигна, придържаше счупената си китка.

— Защо са отвлекли сестра ми?

— За да я разпитат — направо му отговори Джак. — За да прикрият следите си. Ще искат да разберат какво е било научено за тези животни.

Кайл пребледня.

— А после?

Джак го погледна. Не беше нужно да му отговаря. И двамата знаеха какво ще се случи след това. Вместо това отговори на другия въпрос, скрит в първия.

— Ще я задържат жива поне още един ден.

Карлтън се присъедини към тях.

— Откъде знаете това, агент Менард?

— Защото операцията тук е била замислена като хирургичен удар. Идеята е била да влязат и да излязат бързо. Само че нещата не се развиха по този начин. При толкова много жертви и цялата каша тук ще им се наложи да се оттеглят колкото се може по-далеч, преди да я разпитат. Най-вероятно в базата си, където и да се намира тя.

— Предполагам, че е някъде извън територията на страната — заяви Карлтън.

— Защо мислите така? — попита Джак. Той самият подозираше същото, но искаше да чуе мнението на доктора.

— Заради онова, което са направили с тези животни. Заради начина, по който са се отнасяли с тях. На никоя лаборатория на американска земя не би се позволило да извършва такива извращения. За да заобиколят правилата и законите, американските компании и корпорации често създават тайни лаборатории до самата граница. Мексико, Карибите, Южна Америка. Всъщност по света има хиляди подобни нелегитимни лаборатории.

Джак обмисли чутото. Беше стигнал до същото заключение предимно от факта, че траулерът се беше опитал да влезе в страната през Делтата. Това определено приличаше на нелегално пресичане на границата.

— И какво ще правим? — попита Кайл.

Джак се обърна към останалите. Трябваше му съдействието им.

— Ако сме прави, най-добрият шанс на Лорна да оцелее зависи от убеждението на похитителите ѝ, че всички ние сме мъртви. Ще се чувстват по-сигурни и в безопасност, ако си мислят, че единственият свидетел е в ръцете им. Можете ли да го направите?

Всички закимаха, дори Зои. Очите ѝ бяха подпухнали и червени, но в тях се четеше и ярост. Мъката ѝ се беше превърнала в лют гняв.

— Насам! — извика Ранди. Беше изтичал пред останалите, воден от воя на Бърт.

Джак забърза напред. Откри Бърт да обикаля около един висок кипарис с изплезен език и гордо вирната опашка.

Ранди стоеше с ръце на кръста и се взираше в клоните.

— Какво е подгонил дъртакът, по дяволите?

Джак също погледна нагоре.

Там нещо се размърда, после извика рязко и заплашително:

— Игор!

Джак стреснато отстъпи назад.

Друго движение привлече вниманието му. Две малки кафяви личица се взираха в него през игличките на кипариса. От съседен клон се чу съскане на котка.

Джак гледаше зяпнал животните и се мъчеше да проумее значението на находката. Мислеше си, че всички са били убити при пожара.

— Лорна... — промълви Зои и се ококори. — Явно ги е пуснала, преди да я заловят.

Карлтън гледаше нагоре, едновременно изумен и заинтригуван.

— Вероятно поради връзката помежду им са останали заедно. — Свали си очилата и разтърка носа си. — Чудя се дали ужасът и бягството не са засилили странната им връзка. Може би притокът на адреналин в невроните е довел до ново ниво на синхронизация.

Бърт се бутна в крака на Джак, очакваше похвала. Джак вече разбираше какво е привлякло хрътката в гората. Спомни си, че Лорна бе използвала Бърт, за да открие другото ягуарче. А ако Джак знаеше нещо за хрътките, то бе, че никога не пропускат добра миризма.

Потупа кучето по врата.

— Браво, Бърт. Добро куче.

Кайл не беше впечатлен.

— Ами Лорна? Не ни каза какъв е планът ти да я открием.

— Защото нямах план.

Кайл го изглежда неразбиращо.

— Но вече имам — увери го Джак.

За първи път след спирането на тока в ЦИЗВО Джак изпита увереност. Не стигаше да прогони дълбокия му страх за Лорна, но все пак беше достатъчна.

— Какво искаш да кажеш? — настоя Кайл. — Как ще я намерим?

Джак посочи към клоните.

— С тяхна помощ.

III. ЗВЕРОВЕТЕ НА РАЯ

37.

За първи път в живота си Лорна не изпитваше страх от летене. Взираше се в озарените от слънцето сини водни простори под малкия самолет. Морето се простираше до хоризонта във всички посоки, само на юг се виждаха разпръснати острови. Не изпитваше безпокойство, докато самолетът летеше на юг — нямаше изпотени длани, нито разтуптяно сърце.

Чувстваше се вцепенена.

Отново и отново, като в непрекъснатото повтарящи се кадри от филм, тя си представяше как колата на Джек експлодира, а миг по-късно ЦИЗВО изчезва в адска огнена топка.

„Всички са мъртви...“

И макар че в момента трябваше да се страхува за собствения си живот, Лорна не изпитваше нищо, чувстваше се куха и празна. Дори туптенето в главата ѝ изглеждаше като нещо далечно. Под лявото ѝ око се бе появил оток с размерите на гъше яйце. От същата страна чуваше слабо пищене.

„Тинит от удара“ — постави си диагнозата тя.

Похитителите ѝ я бяха качили на хеликоптер, който ги беше откарал до кораб, хвърлил котва отгатък бариерните острови в Мексиканския залив. Последва прекачването в хидроплана. Намираха се във въздуха вече повече от три часа и доколкото можеше да определи, летяха над Западните Кариби, най-вероятно към Куба.

Салонът на самолета имаше шест луксозни седалки от кожа и махагон. Явно финансиращият операцията имаше дълбоки джобове.

Мъжът с белезите по лицето, който я бе заловил, излезе от пилотската кабина и дойде при нея и пазача ѝ. Беше взел душ на кораба и косата му бе мазна, пригладена с брилянтин. Лорна заразглежда белезите по лицето и врата му, сякаш четеше карта. Този човек бе нападател от някакво животно. Може би лъв, ако можеше да се съди по сериозните наранявания. Така и не се беше представил, но тя бе чула един от другите да го нарича Дънкан.

Без да ѝ обръща внимание, Дънкан седна до мускулестия мъж с жилаво лице и рижа коса, подстригана на войнишка прическа, който беше назначен да я пази. Не че тя можеше да направи нещо. Ръцете ѝ бяха в белезници, но поне вече бяха закопчани отпред. Не беше оказала никаква съпротива. Изцяло зависеше от милостта им и засега не се бяха отнасяли с нея прекалено грубо.

Реши, че ще научи повече, ако се подчинява, отколкото ако крещи и негодува. Въпреки това, когато Дънкан седна при тях, празнотата в нея започна да се изпълва с пареща жлъч. Докосна като изгаряща киселина сърцето ѝ и започна да се разпространява из цялото ѝ тяло.

Кучият син седна, без да ѝ обръща внимание, и се обърна към червенокосия командос.

— Още няма вести от Дотъри. Досега трябваше да е докладвал.

— Какво ще наредите?

— Щом стигнем на острова, размърдай малко очи и уши в Ню Орлиънс. Искам да знам какво се е случило след като се изтеглихме от онова място.

— Слушам, сър. Но знаете какъв е Дотъри. Винаги си е бил малко непредвидим. Може да се е замъкнал в някоя кръчма. Сигурно се е напил на Бърбън стрийт и в момента спи с някоя курва.

— Ако е така, ще му отрежа лявата топка.

— Може да не подейства. За да го укротите, ще трябва да му ги клъцнете и двете.

В отговор Дънкан повдигна вежда, сякаш сериозно обмисляше предложението. Накрая се облегна назад, но не изглеждаше особено удовлетворен. Тежкия му поглед се взираше някъде отвъд салона на самолета.

Лорна продължи да го държи под око. Този тип не ѝ вдъхваше никакво доверие.

Той явно усети вниманието ѝ, защото бавно извъртя глава и я погледна.

Лорна забеляза отпуснатата лява страна на лицето му, вероятно резултат на повреден нерв. Дънкан бръкна в джоба си, извади бонбони за смучене с тропически аромати и ѝ предложи.

Тя поклати глава.

Той сви рамене, лапна един и въздъхна.

— Впечатлявате ме, доктор Полк.

Тя се опита да не трепне. Откъде знаеше коя е? Той явно забеляза реакцията ѝ. Устните му се разтеглиха в бледо подобие на доволна усмивка. Нарочно беше използвал името ѝ, за да я смути.

Беше подействало.

— Доколкото мога да преценя, сама ликвидирахте най-малко трима от хората ми — продължи той.

В гласа му нямаше гняв, само заплаха за отмъщение.

— Впечатляващо — отбеляза Дънкан. — И умно. Надявам се, че ще се покажете също толкова умна и когато стигнем острова. С шефовете ми ще имаме някои въпроси към вас. Сътрудничеството ви ще бъде възнаградено.

В очите му много ясно се четеше какво ще последва, ако откаже да „сътрудничи“.

Вместо да я смути още повече, заплахата само ѝ помогна да се съсредоточи и Лорна заговори за първи път, откакто я бяха заловили. Нямаше смисъл да моли за живота си. Знаеше, че подобно нещо ще е загуба на време. Вместо това искаше отговори за кръвопролитията и смъртта.

— Какво се крие зад всичко това? — попита тя. Помъчи се да говори уверено, но трябваше да положи усилия, за да потисне треперенето на гласа си. — Генетичните изменения в животните, всичко, което направихте, за да скриете следите... с какво се занимавате всъщност?

Дънкан посрещна въпроса ѝ спокойно. Част от нея се надяваше, че ще откаже да ѝ отговори, но той не показва никакво нежелание. Това я изнерви много повече от заплахата преди малко. Дори и да имаше някаква надежда, че ще преживее това изпитание, тя бе направена на пух и прах от прямотата му.

— Наричаме го проект „Вавилон“.

„Вавилон?“

Той прочете объркването в погледа ѝ.

— На името на мястото, където започна всичко. С две думи, занимаваме се с биологични оръжия. Или, ако трябва да съм по-точен, с биологични бойни системи. Както скоро ще видите, онова, на което се натъкнахте, е просто дребен детайл на фона на по-големите ни

амбиции. Когато приключим, начинът, по който се водят войните, ще бъде променен завинаги.

Едва сега я обзе истински страх. Това не беше просто някаква контрабандна операция, свързана с таен изследователски проект. А нещо далеч по-голямо.

Преди да попита още нещо, пилотът се обади по интеркома:

— Кацаме след пет минути. Всички да затегнат коланите.

Лорна отново се обърна към прозореца. Хидропланът се спускаше към поредицата острови, които бе забелязала преди малко. Повечето бяха само пясъчни ивици, върху които растяха по едно-две дървета. Групата образуваше лека дъга, в чийто център имаше по-голям горист остров с формата на гира. Сякаш бяха два острова, свързани преди много време от пясъчен мост и мангрова гора.

Хидропланът се спускаше към западната половина на острова, към дълбок залив с бял пясък. Зад плажа се виждаше бяла варосана вила, издигаща се на няколко етажа по стръмен, обрасъл с дървета хълм. Сини басейни преливаха от едното ниво на другото. Когато самолетът зави и се приготи за кацане в залива, пред Лорна се разкри изглед към източната половина. Тя изглеждаше запусната и неподдържана.

В Карибско море имаше хиляди подобни острови и островчета. Много от тях бяха частна собственост или сменяха владеещите ги страни със същата лекота, с която жена сменя прическата си. Ако някой искаше да организира частен изследователски център, който да е изолиран и неподвластен на правилата на съвременното общество, това бе идеалното място за подобно начинание.

Хидропланът кацна във водата и се плъзна към каменния кей. Белият пясък блестеше на фона на синьото море. Палмите и мангровите дървета скриваха вътрешността. Над гъстата гора се вдигнаха гълъби, подплашени от шума на двигателите.

Приличаше на истински рай — но тя знаеше, че той таи мрачна тайна, черно сърце, скрито от погледа на любопитните.

Изпусна затаения си дъх.

Извърна се от прозореца и видя, че Дънкан я наблюдава.

Посочи към острова. В очите му играеха весели пламъчета. Иронията в думите му бе явна.

— Добре дошли в Рая, доктор Полк.

38.

Джак бе довел всички на работното си място и ги беше изолирал в компютърната лаборатория на участъка на Граничен патрул в Ню Орлиънс.

Тухлената сграда имаше дълга история, започваща от двайсетте години на миналия век, когато основната цел на службата била да залавя дезертирали моряци и контрабандисти, внасящи ром от Карибите по време на Сухия закон. Времената обаче се бяха променили. Като част от Вътрешна сигурност участъкът разполагаше с най-модерните средства за наблюдение и обработка на информация, използвани за защита на границите от терористи и техните оръжия.

Джак крачеше из помещението и разтриваше слепоочията си. Главата му се пръскаше, явно вдигаше температура, а дълбоко в костите му тлееше болка, готова да се разрасне в пожар. Вече беше изгълтал три аспирина и сега чакаше да подействат. Нямаше време да се разболява — а това напрежение не помагаше на състоянието му.

— Колко дълго ще трябва да останем тук? — попита Зои.

Джак свали ръце от главата си.

— Не повече от ден.

Дотогава съдбата на Лорна щеше да бъде решена и нямаше да е необходимо да се поддържа заблудението, че всички в ЦИЗВО са загинали. Първият хеликоптер беше пристигнал на място четвърт час след като бяха намерили Бърт в гората. Джак изпита облекчение, когато видя инициалите МГО. Но пък хеликоптерите на управлението обикновено реагираха първи на подобни бедствия.

Джак познаваше добре пилота и бързо обясни необходимостта съдбата им да се запази в тайна. След това координира потушването и с правозащитните органи. В сутрешните новини вече се съобщаваше за трагедията без оцелели. Малко след това местният филиал на Ен Би Си получи имейл, в който се твърдеше, че атаката е дело на нова терористична група за защита на правата на животните.

Съобщението със сигурност беше изфабрикувано, най-вероятно от онези, които стояха зад нападението. Въпреки това то свърши доста

добра работа на Джак. Терористичният момент накара журналистите да подгонят собствените си опашки. Никой не повдигна въпроса за липсата на свидетели или оцелели.

След това Джак премести всички тук.

В това число Бърт и животните от траулера.

Ранди се плъосна в един стол и затвори очи, а Бърт се сви на кълбо в краката му. На другите животни бе дадено слабо успокоително. Д-р Гриър бе махнал проследяващите им устройства с местна упойка и сега чиповете се намираха на съседната маса в медна Фарадеева клетка, която не позволяваше да бъдат засечени. Всички с изключение на един, който беше анализиран от компютърен специалист, повикан от местния отдел на ФБР. С помощта на увеличителни лупи специалистът деактивира чипа.

Думите му потвърдиха подозренията на Джак.

— Това не е търговско изделие. Бих казал, че е военно или паравоенно. Така или иначе, на някой с доста пари.

Сега, докато чакаха подробности, Карлтън дойде при Джак с чаша кафе в ръка.

— Ако вашият човек е прав, това потвърждава едно мое подозрение.

— За какво по-точно? — попита Джак. Беше доволен, че може да се разсее.

— За всичко случило се. Това далеч превишава някакво престъпване на правилата и законите за проучване на животни от страна на някаква корпорация. Тук има следи от нещо по-голямо. По всяка вероятност с правителствена подкрепа.

— На нашето правителство ли?

Карлтън го погледна, сякаш е наивно дете.

— Винаги е имало нелегални проекти, финансирани от американското правителство или от Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната, известна като АИОП. Но би трябвало да знаете, че през последните няколко години в научните среди се носят слухове за толкова секретни проекти, че някои хора изчезват и не се появяват никога повече.

— Да не мислите, че сме се натъкнали на някой от тях?

Карлтън въздъхна.

— Не зная. Но има и друг тревожен момент. Във връзка с частните контрактори на Министерството на отбраната. Предвид военния ви опит предполагам, че знаете за „Блекуотър“.

Джак кимна.

„Блекуотър“ беше частна корпоративна служба за сигурност, наета от американското правителство да служи в Ирак и Афганистан. Най-общо това бяха наемници. Джак беше работил с неколцина от „Блекуотър“ в Ирак. Не бе имал никакви проблеми, макар че американските войници изпитваха известно отвращение към тях. Двете армии се биеха на един и същи терен, но наемниците на „Блекуотър“ бяха по-добре екипирани и получаваха по-големи пари. Всъщност те бяха бивши войници, наети след изтичането на службата им. Дори Джак беше получил предложение и бе мислил дали да не го приеме.

След това започнаха скандалите — показания за секретни програми за убийства, за контрабанда на оръжие, за кланета на цивилни, дори за смъртта на федерални свидетели.

Накрая Джак беше предпочел да продължи кариерата си във Вътрешна сигурност.

— Защо точно „Блекуотър“? — попита той сега.

— Защото от двехилядната година досега корпорацията е спечелила повече от милиард по договори с правителството. А тя е само една от шестстотинте подобни фирми, действащи на двата военни театъра.

— Това ми е известно — изръмжа Джак, приканвайки директора да кара по същество.

— Но вероятно не ви е известно, че подобни договаряния вече не се ограничават само с паравоенни фирми — правят се предложения и на академичната общност. Стотици изследователски групи побързаха да се възползват от възможността. Както големи, така и малки. И доколкото съм чувал, конкуренцията е не само жестока, но и убийствена.

Джак не знаеше тази подробност. Представи си животните, нападението, бруталността на всичко случило се.

— Предвид огромните суми, които са замесени — продължи Карлтън, — скандалите около „Блекуотър“ се разпространяват подобно на вирус из тези научни общности. Непрекъснато ваят

обвинения в корпоративен шпионаж, вандализъм, износ на изследванията в страни от Третия свят за избягване на законите. Списъкът е доста дълъг.

Джак разбираше загрижеността на доктора. Подобно описание определено пасваше на всичко случило се.

Зад него се отвори врата — братът на Лорна се връщаше от лечебницата. Ръката му бе гипсирана от дланта до лакътя. Погледът му бе премрежен от болкоуспокоителните.

Ранди се размърда, отвори едно око и изсумтя:

— Страхотно. Значи единият Полк отново е при нас. Предполагам, това означава, че някой пак ще се опита да ми свети маслото.

Кайл го изгледа намръщено.

— Какви ги говориш?

Джак застана между двамата. Главата го болеше ужасно. Не искаше влошаване на отношенията, особено от страна на Ранди. Стената, която бе рухнала между двамата братя в гората, сега, в светлината на деня, се издигаше отново.

— Ранди, поне веднъж се опитай да си затваряш устата.

Брат му го изгледа кръвнишки и скръсти ръце на гърдите си.

— Просто казвам, че всеки път, когато пътищата на Менард и Полк се кръстосат, някой от семейството ни бива убит — или почти убит, както е в моя случай.

Лицето на Кайл стана тъмночервено.

— Ами сестра ми? Ти и брат ти седите тук, наливате се с кафе и се тъпчете с понички, докато тя продължава да е в опасност.

— Понички ли има? — попита Ранди и се поизправи в стола.

Кайл поклати глава и насочи гнева си към Джак. Повдигна ръката си.

— Оправиха ме. И какво ще правим сега? Каза, че имало начин да открием Лорна.

— Успокой се. Имам план... надявам се, че имам. — Джак погледна към компютърния специалист.

— Какъв? — настоя Кайл. Гневът в гласа му понамаля и в него вече се долавяха умолителни нотки.

Джак взе Фарадеевата клетка, в която се пазеха извадените чипове.

— Ще я открием. С това.

Когато токът в ЦИЗВО спря, Джак тъкмо разглеждаше едно от устройствата. Щом лампите угаснаха, го прибра в джоба си с намерението по-късно да го проучи по-подробно. Но когато остави Лорна в кабинета ѝ с упойващата пушка, направи още нещо.

— Пуснах един от преподавателите в джоба на Лорна.

Напрегнатото лице на Кайл се отпусна и в очите му се прокрадна надежда.

— Боже мой — промълви Зои. — Мислиш ли, че можем да я проследим по този начин?

— На това се надявам.

Компютърният експерт явно слушаше разговора им, защото се обади:

— Мисля, че мога да направя нещо. Определено става въпрос за някаква джипиес технология. Ако всички преподаватели работят на един и същи принцип, би трябвало да мога да я открия. Макар че сигурно ще отнеме известно време. Ще трябва да проверявам сателит по сателит. — Обърна се към тях. — Ще стане по-бързо, ако имам някаква най-обща представа откъде да започна да търся.

Джак обмисли собствените си подозрения, както и онова, което бе научил от Карлтън.

— Мексико, или някъде покрай брега — предположи той. — Може би Карибите. Едва ли са отишли прекалено далеч. Във всеки случай, южно от границата.

Карлтън кимна, че е съгласен.

Кайл отново помръкна.

— Това е голяма територия. Знам го от личен опит. Петролната компания, за която работя, има платформи по целия Мексикански залив.

— Добра новина — рече Джак. — Защото ако съм прав, някоя от тях може да ни послужи като база.

Кайл го изгледа. Погледът му донякъде престана да е така отнесен — младежът черпеше сила от факта, че може да бъде полезен по някакъв начин. Въпреки това основната му грижа си оставаше и той я изрече на глас.

— Дали е все още жива?

39.

Лорна вървеше по кея към вилата. Зад нея Конър беше извадил пистолета си, но изобщо не си бе направил труда да го насочи към гърба ѝ.

Какъв смисъл имаше да го прави? Къде можеше да избяга?

Дори ѝ бяха свалили белезниците.

Вървеше след Дънкан и разтриваше китките си. Мъжът с белезите крачеше към покритата пътека в края на кея. Въздухът бе наситен с миризмата на морска сол и канела от мангровата гора. Лорна забеляза няколко шезлонга на плажа и редица жълти каяци. Мястото изглеждаше като обикновен островен курорт.

Докато не се вгледаш по-внимателно.

В края на плажа, под сянката на палмите, стояха мъже в камуфлажно облекло и с карабини на рамо. Малко по-нагоре на покрива на вилата се виждаше сложен набор антени и чинии, много повече от необходимите за телефон и сателитна телевизия. Освен това цареше зловеща тишина. Не звучеше реге, единственият шум бе тихият плясък на вълните.

Атмосферата бе заредена с напрежение, сякаш всеки момент щеше да се разрази буря.

Може би това се дължеше на напрегнатото лице на стража, който ги посрещна при покритата пътека. Лорна забеляза страха, който се мярна в очите му, докато дърпаше Дънкан настрана, за да поговорят насаме.

Лорна остана да чака на кея под палещото обедно слънце. Пищенето в ухото ѝ бе изчезнало, но когато завъртеше глава да се огледа, я пронизваше режеща болка. Въпреки това, ако не беше спряла, можеше и да го пропусне.

На плажа беше проснато синьо импрегнирано платнище.

Изглеждаше така, сякаш покриваше дъска на сърф или нещо подобно, само че тя забеляза, че Дънкан също поглежда натам. Едва тогава видя черното петно, стичащо се изпод платнището към водата. Приличаше на разлят петрол. Но Лорна знаеше, че не е петрол.

Съсредоточи се и забеляза изпод платнището да се подава нещо бледо.

Човешка ръка.

Дънкан се върна при тях и се обърна към Конър.

— Нощес е имало ново проникване. Доплувало е, убило е Поласки и е ранило Гарсия, преди да го застрелят.

— Как може да ги е заварило неподготвени? Ами проследяващите устройства?

— Не знам. Отивам да говоря с Малик. Иска да се срещнем в лабораторията.

— Ами тя? — Конър посочи с палец към Лорна.

Дънкан сви рамене.

— Вземи я. Затвори я долу, докато намеря време за нея.

Тръгнаха по покритата пътека и излязоха в просторен вътрешен двор. Шезлонгите и масите от тиково дърво бяха празни, ако не се брояха двама тъмнокожи мъже с лабораторни комбинезони. Единият пушеше апатично, другият седеше, отпуснал глава в ръцете си.

Основният етаж на вилата бе целият в прозорци с изглед към залива. Тежките капаци против ураганите бяха спуснати и мястото изглеждаше като барикадирано. През високи френски врати влязоха в сумрачно, но определено луксозно помещение — завеси от дамска с цвят на слонова кост, ръчно изработени мебели от махагон и палисандър, варовикови плочки по пода. Всички тонове бяха приглушени, разнообразявани тук-там от възглавници с изображения на животни и картини по стените.

Дънкан ги поведе през него и после по дълъг коридор. Когато вратите и прозорците бяха отворени, коридорът вероятно служеше като продължение на покритата пътека и морският бриз проникваше по него навътре в къщата. От двете страни на коридора имаше различни помещения, сред които и кухня, в която шетаха трима готвачи.

Миризмата на печен хляб и къкреща яхния с чесън събуди стомаха на Лорна и ѝ напомни, че е минало доста време, откакто за последен път е слагала нещо в устата си. Но не спряха да похапнат, а продължиха напред. Коридорът завършваше с кабинет-библиотека.

Помещението приличаше на извадено от Британския музей — смайваща сбирка от подвързани в кожа книги и колекция от артефакти — раковини, стари мореплавателни уреди, сред които секстант и

брашпил от платноход. На едната стена имаше масивни плочи фосили, снимки от древен свят, населяван от трилобити, праисторически риби и морски ветрила.

Грамаден като мечка мъж, който гледаше през отворения прозорец, се надигна от креслото си до студената камина, за да посрещне Дънкан. Беше облечен с широка камуфлажна куртка и туристически панталони и обувки. Изглеждаше на около шейсет, но беше мускулист, с прошарена коса и бронзово лице, сякаш полирано от слънцето и вятъра. Приличаше на бивш военен, вероятно от флота, ако можеше да се съди по моряшкото кепе на облегалката на креслото. В същото време в държането му имаше нещо самоуверено, лъхащо на богатство.

Лорна предположи, че това е собственикът на вилата. Всъщност той приличаше едва ли не на част от тази стая, подобно на предметите в нея.

Мъжът се ръкува с Дънкан, чиято длан изчезна в огромното му ръчище.

— Сър — каза Дънкан малко изненадано. — Не очаквах да ви открия тук. Мислех, че все още сте на презентацията на „Айрънкрийк“ във Вашингтон.

— След загубата на товара ни нямаше особени причини да оставам.

И мъжът хвърли бърз поглед към Лорна. Единствената му реакция бе, че вертикалните бръчки между веждите му станаха по-дълбоки. После престана да ѝ обръща внимание. Лорна усети, че е от онези, които не обръщат особено внимание на жените. И друг път беше попадала на такива като него.

— Долетях тази сутрин — обясни едрият мъж. — Точно навреме за бъркотията.

— Тъкмо отивах да говоря с доктор Малик за инцидента.

— Той ви очаква. — Мъжът вдигна ръка към стената от книги и артефакти. — След това ще поговорим.

— Да, сър.

Част от рафтовете се плъзнаха настрани и се оказа, че коридорът продължава и след библиотеката, в недрата на планината.

Сърцето на Лорна заби по-бързо. Конър я побутна към отвора и тя нямаше друг избор, освен да последва Дънкан в подземната част на

комплекса.

Вратата се затвори зад нея с ужасяваща категоричност.

„Ще видя ли отново слънцето?“

— Какво прави Брайс Бенет тук? — заговорнически попита Конър.

— Малик сигурно държи шефа в течение на проблемите — мрачно изръмжа Дънкан. — Казах му да не го притеснява, но това просто е поредното доказателство, че на него не може да се разчита. Дори и да е на наша страна.

Продължиха по къс страничен проход, който свършваше в голямо кръгло работно помещение, разделено на части, с допълнителни стаи и проходи, водещи още по-дълбоко под земята. Облечени в бяло лаборанти седяха на работните си места. Някои поглеждаха Лорна и бързо извъръцаха очи. Изглежда, вилата беше фасада за подземния комплекс, идеален параван за онова, което се криеше под нея.

Лорна се огледа. Голяма част от основното помещение бе почти копие на генетичната лаборатория на д-р Метойър, само че десетократно по-голяма и по-добре оборудвана. Виждаха се термоциклери, утайници, пещи за хибридизиране, инкубатори, дори ДНК анализатор LI-COR 4300. Имаше също ниша с чисти лабораторни пещи, различни смесители и центрофуги, а в дъното — електронен микроскоп с всичките му допълнения.

Тази лаборатория разполагаше с всичко — и можеше да направи всичко.

Ученият в нея изпита завист, докато друга част се изуми на средствата, пръснати за това помещение. И какво означаваше то. Някой бе похарчил огромно състояние, за да скрие тази лаборатория от юрисдикцията и контрола на Съединените щати.

Дънкан я поведе през помещението към друг коридор, отвори една странична врата и нареди на Конър:

— Отведи доктор Полк в някоя от клетките в дъното. Трябва да поговоря с доктор Малик.

Конър я побутна да продължи напред. По-нататък от лявата страна имаше прозорец, през който се виждаше операционна стая. Беше обзаведена оскъдно, с метална маса и халогенни лампи на двойно въртящо се рамо.

В помещението стоеше мъж на средна възраст с хирургическо облекло. По мургавата му кожа и гъстата черна коса можеше да се съди, че е арабин или може би египтянин.

Дънкан влезе в стаята от друга врата. По мрачното му изражение ясно личеше, че не е особено щастлив.

Лорна забави крачка, най-вече заради онова, което лежеше на операционната маса.

Конър не я принуди да продължи. Той също се зазяпа.

— Как този образец е успял да стигне дотук чак от другата страна на острова? — попита Дънкан още от вратата. — Нали ги наблюдавате непрекъснато.

— Наблюдавахме ги — със също толкова раздражен тон отвърна мъжът.

Явно това беше д-р Малик. Лорна предположи, че той е научният ръководител на комплекса, а Дънкан командва охраната. Двамата явно не се погаждаха.

Малик посочи масата.

— Другите образци явно са изрязали устройството от този. С нещо остро. Може би кремъчно оръдие. Елате да ви покажа.

Докторът отстъпи настрани и Лорна чак сега ясно видя какво лежи на масата. Гледката така я потресе, че тя закри уста с длан. Досега беше успяла да види само крака и долната част от торс. Заради козината и дребното тяло бе предположила, че е орангутан или някаква друга човекоподобна маймуна.

Но когато Малик се дръпна, Лорна разбра, че греша.

По ръцете имаше по-малко козина, в гърдите ясно личаха дупките от куршуми. Онова, което я накара да ахне, беше лицето и главата. Сплъстена груба коса обрамчваше голо лице с изпъкнала горна и долна челюст, но не така издадена като при човекоподобните маймуни. Лицето бе по-плоско. Очите също бяха по-големи, по-кръгли, челото — по-високо и отвесно.

Лорна беше виждала изображения на ранните хора, наричани хоминиди, от сорта на *Australopithecus* или *Homo habilis*. Приликата бе очевидна. Нещото на масата не беше маймуна.

Спомни си атавизмите, които бе видяла у животните в траулера, връщането на еволюционния часовник назад. Причерня ѝ пред очите,

когато разбра какво става тук. На това място не се правеха просто проучвания върху животни.

Обърна се към Конър, без да може да скрие отвращението и ужаса в гласа си.

— Експериментирате върху хора!

40.

Джак стоеше в кабинета на секторния началник Бърнард Пакстън. Именно Пакстън го беше избрал за водач на Специалната група за реагиране преди година — макар че в момента като че ли съжеляваше за решението си.

Пакстън стоеше от другата страна на бюрото. Беше с парадна униформа, тъй като цяла сутрин бе давал изявления пред пресата — тъмносини панталони с черни кантове и риза в същия цвят. Беше пригладил черната си коса с брилянтин и дори си бе сложил официалната куртка „Айк“, макар да я беше оставил разкопчана.

Върху бюрото беше разстлана подробна карта на Мексиканския залив.

Пакстън я потупа с пръст.

— Оттук ли прихвана сигнала на доктор Полк? От проследяващото устройство, което си й пробутал?

Джак кимна.

— Това са координатите. Острови Изгубения рай. Някъде сред тях.

Пакстън долови колебанието в гласа му.

— Но не можеш да си напълно сигурен.

— Прихванахме сигнала само за няколко секунди, после го изгубихме.

Джак стисна юмруци. Стоеше напълно изправен и неподвижен като истукан. Консултантът от ФБР най-сетне бе прихванал сигнала от военния джипис сателит 2R-9, намиращ се в орбита на деветнайсет хиляди километра над Залива. Сигналят беше достатъчно силен, за да определят местоположението на около сто и шейсет километра от кубинския бряг. След това просто беше изчезнал.

— Изгубили сте сигнала и така и не сте го прихванали отново?
— попита шефът.

— Похитителите й може да са я прибрали в някакво затворено помещение, което да блокира сигнала. А специалистът от ФБР

предполага, че може би използват някакво заглушаващо оборудване, за да скрият острова от наблюдение.

Премълча третата възможност. Представи си как изхвърлят тялото на Лорна в океана. Това също би блокирало сигнала.

Пакстън въздъхна прекалено шумно.

— В такъв случай нямаме късмет. Тези острови са територия на Никарагуа. Не можем да нахлуем на плажа им само заради един призрачен сигнал, който не можем да засечем отново.

— Сър...

Пакстън вдигна ръка.

— Това е извън юрисдикцията ни. Мога да задействам дипломатически канали, да започна диалог, но това ще отнеме най-малкото цял ден.

„Ден, с който не разполагаме“ — помисли си Джак и изруга наум. Едва успяваше да се сдържа. Искаше му се да заобиколи бюрото, да се разкреши на шефа си, да настоява за незабавна реакция, но подобно избухване щеше да донесе повече неприятности, отколкото ползи. Не искаше да бъде изритан от този случай.

— Така че ме остави да си направя магиите — продължи шефът му. — Дай ми няколко часа да звънна тук-там. Междувременно човекът от ФБР да продължава да се ослушва за сигнала. Ако можем да потвърдим откъде идва, това ще ни е от полза. А дотогава, Джак, няма да е зле да си починеш. Изглеждаш отвратително.

Джак и се чувстваше отвратително, но премълча. Главата му пулсираше. Гърлото му пареше, а температурата му не спадаше. Нямаше време да си отглежда грип или настинка. Аспиринът и антихистаминът трябваше да го държат във форма поне още един ден.

След това нямаше да има значение.

— Скачай в някое походно легло отзад и дремни — каза Пакстън. — Това е заповед.

— Слушам, сър — каза той и унило тръгна към вратата.

— Джак — обади се шефът му. — Ще направя всичко по силите си.

Джак кимна. Знаеше, че ще направи. Тръгна към компютърния център, за да съобщи лошата новина на останалите. Когато стигна до подземното помещение, спря за момент, за да се овладее, след което влезе. Всички се обърнаха с надежда към него.

Кайл стана от стола си.

— Кога тръгват да намерят Лорна?

Джак не отговори.

Ранди разчете изражението му и разбра.

— Скапани копелета... Няма да заминем.

Кайл погледна Ранди, после отново Джак. Пребледня, отпусна се на стола и си погледна часовника. Бяха минали пет часа и двадесет и две минути, откакто спасителният хеликоптер ги бе открил в гората. Всички знаеха, че времето на Лорна изтича — ако вече не беше изтекло.

В Джак гореше огън, подхранван колкото от треската, толкова и от безсилието му. Ясно виждаше отчаянието на другите, но самият той категорично отказваше да му се поддаде.

„Майната му!“

Обърна се към брат си.

— Ранди, размърдай си задника и се обади на братята Тибодо. Кажи им, че излизаме на лов.

Ранди стана и го погледна въпросително.

Преди да успее да зададе въпрос, Джак посочи брата на Лорна.

— Кайл, каза, че можеш да ни закараш до някоя от нефтените платформи, ако искаме.

Кайл кимна и отново се изправи.

— Няма проблем. Кога?

— Веднага.

Джак бързо премисли логистиката с пламналата си глава. Познаваше един пилот и най-малко двама от екипа му, които щяха да си държат устата затворени и да направят всичко, което поиска от тях. Това би трябвало да е достатъчно. Всъщност колкото по-малобройна бе ударната група, толкова по-добре. Трябваше да стигнат дотам незабелязано и да се доберат до Лорна, преди някой да разбере.

Карлтън се изправи до Зои и Гриър. Беше наясно с онова, което не се каза на глас.

— Животните ще бъдат транспортирани във ветеринарната лечебница на градския зоопарк. Ще идем с тях и ще се покрием. Освен това там ще можем да продължим изследванията си.

Зои кимна.

— Пол... — Гласът ѝ трепна, когато изрече името на съпруга си.
— Пол успя да прехвърли получените данни на един външен сървър.
Ще можем да продължим оттам, докъдето бяхме стигнали.

Карлтън постави ръка на рамото ѝ, за да я утеши, и заяви твърдо:
— Ще ви държим в течение, ако научим нещо, което може да ви
е от полза.

Джак погледна изпълнените с очакване лица, до едно обърнати
към него.

— Тогава да действаме.

41.

Лорна вече знаеше как се чувства добиче в кланица.

Огледа осветяваната от ярки голи крушки килия. Останалата част от подземната лаборатория беше лъскава и стерилизирана като болница.

Но не и килията. Клетката всъщност. Защото си беше точно това — клетка.

Подът беше изсечен в скалата и по него имаше улеи, които да отвеждат урината и изпражненията. Стените представляваха влажни циментови блокове, вратата се затваряше с верига.

Нямаше дори стол за сядане и Лорна започна да крачи из затвореното пространство с размери три метра на метър и двайсет. Десетина подобни клетки бяха разположени по дължината на ниското помещение. Всички бяха празни, но тя можеше да си представи обичайните им обитатели. Прокара длан по стената и усети драскотините в цимента. Спомни си трупа на операционната маса. По високото чело и плоското лице си личеше, че някога е било човек, но някакъв генетичен атавизъм го беше върнал назад в някаква праисторическа форма, подобно на животните от траулера.

Но с каква цел?

Спомни си думите на Дънкан — биологични бойни системи.

Нямаше представа какво означава това, но вече със смразяваща сигурност знаеше, че това начинание е преминало от изследванията върху животни в експерименти с хора. И както изолирано бе това място, кой изобщо можеше да научи и да повдигне въпрос за ставащото? Дори набавянето на опитни образци едва ли беше чак толкова трудно. Карибският район бе прословут с трафика си на хора. В бедните страни като Хаити хората редовно биваха продавани в робство, понякога от собствените си роднини. Властите знаеха за това, но предпочитаха да си затварят очите, особено ако им се предложи добра цена.

Чу да се отваря врата. Разнесоха се гласове.

— Оставих я ето там.

— Изкарай я. — Лорна позна Дънкан по резкия дрезгав глас. — Малик иска да присъства на разпита. Май докторчето се заинтригува, че сме му довели ветеринар.

Лорна потръпна.

Пред вратата на клетката застанаха двама мъже.

Пазачът отключи. Дънкан стоеше зад него със скръстени ръце.

— Тръгвай — нареди Конър. Дори не си направи труда да извади пистолета си от кобура.

Лорна пое треперливо дъх. Нужна ѝ бе цялата ѝ сила, за да се подчини. Не искаше да я измъкват от килията насила, така че не ѝ оставаше друго, освен да изпълнява заповедите им.

Дънкан я фиксира с мъртвешкия си поглед. Лицето му представляваше замръзнала маска от белези и едва потискан гняв. Без да каже нито дума, той се обърна и ги поведе към основната лаборатория.

Този път кръглото помещение бе празно. Вътре беше само д-р Малик: стоеше до една от генетичните работни станции и се обърна, когато се приближиха.

Лорна се поколеба и Конър грубо я бутна напред. Тя се препъна и едва не падна. Малик се намръщи и попита укорително:

— Нужно ли беше това, по дяволите? — В думите му се долавяше британска мелодия, но акцентът несъмнено беше от Близкия изток. Махна с ръка на Лорна. — Елате, доктор Полк.

Дънкан тръгна с нея. Конър остана при вратата.

Отблизо Малик изглеждаше по-стар, отколкото ѝ се бе сторило отначало. Макар мургавата му кожа да бе гладка и гъстата коса да бе прошарена само тук-там, би трябвало да наближава шейсетте. Все още беше с хирургическите дрехи, но върху тях бе надянал бяла престилка, която стигаше до средата на бедрата му.

Направи ѝ знак да седне.

— Трябва да се извиня, че бяхте замесена във всичко това.

Лорна остана права. Дънкан я сграбчи за рамото, отведе я до стола и я бутна да седне.

Малик се намръщи още повече, но премълча.

— Задавайте си въпросите — каза Дънкан. — И да приключваме.

Малик въздъхна.

— С оглед запазването на интелектуалната ни собственост трябва да попитам какво сте научили вие и колегите ви от Ню Орлиънс от образците, които попаднаха у вас.

Лорна не можеше да го погледне в очите. Погледът ѝ се спря върху апаратурата около нея. Прочете табелите — геномен усвояващ буфер „Пюър Линк“, комплекти за зимограма „Новекс“, хибридизатор „Спотлайт“. Зад Малик имаше два инкубатора и микроскоп с микроманипулатори за наблюдение и манипулиране на зародишни образци.

Това около нея бе лаборатория за оплождане *in vitro*.

Вдигна глава и в същия миг някой я зашлеви с опако на дланта си през устата. От устните ѝ потече кръв. Ухото ѝ отново писна от удара.

Очите ѝ се напълниха със сълзи — не толкова от болка, колкото от ярост.

— Достатъчно! — рязко каза Малик.

Дънкан не му обърна внимание и се надвеси над нея.

— Отговаряй или ще стане по-лошо.

От погледа му ясно личеше, че това не е празна заплаха.

Малик започна отново, но Лорна го прекъсна и избърса кръвта от устните си. Вече беше решила да не крие нищо. Какъв беше смисълът да го прави?

— Открихме идентични хромозоми във всички животни — започна тя. — А също и структурни промени в мозъците им. Мрежа от магнетитни кристали.

— Впечатляващо — рече Малик. — Особено като се има предвид малкото време, през което сте разполагали с образците.

— Какво друго? — заплашително попита Дънкан.

Лорна не премълча.

— Освен това разбрахме, че животните са способни по някакъв начин да се свързват неврологично. Стигнахме също до заключението, че въпросната мрежа засилва интелектуалните им способности.

Малик кимна.

— Повече не успяхме да направим — каза Лорна.

— Кой друг знае какво сте научили? — натисна я Дънкан.

Лорна се досещаше какво предстои. Това беше единствената причина да я домъкнат тук, единствената причина все още да е жива.

Целта им бе да открият дали информацията не е изтекла от ЦИЗВО. Единствената ѝ надежда да запази живота си бе да прикрие истината.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна тя. — Но редовно архивираме данните си на външен сървър. Процедурата е автоматична.

Малик погледна Дънкан.

Устните на командоса се изкривиха — само наполовина всъщност.

— Не би трябвало да има значение. Поне не веднага. Всички останали са мъртви и това би трябвало да ни даде време да се погрижим.

— Въпреки това трябва да изтрием данните колкото се може по-скоро — каза Малик. — Господин Бенет ще настоява.

— Къде се пази архивът? — попита Дънкан.

— Не зная — искрено отвърна Лорна. — ЦИЗВО има договор с някаква фирма в Батън Руж.

Дънкан отново вдигна ръка, готов да провери истинността на думите ѝ.

Лорна се сви и закри лицето си. Трябваше да е убедителна.

— Зная само името. „Саутърн Компю-Сейф“. Но те имат сървъри из цяла Луизиана.

Не знаеше дали последното е вярно, но ако кучият син повярваше, че данните са на някое конкретно място, просто щеше да заповяда то да бъде взривено. В този случай от нея нямаше да има повече нужда. За да остане жива, трябваше да бъде полезна.

Дънкан свали ръка. За момента ѝ повярва. Изглежда я, докато преценяваше възможностите.

Лорна трябваше да насочи тези възможности колкото се може по-добре. Продължи да говори бързо, като позволи на стаения дълбоко в нея ужас да се прояви:

— Единственият достъп до архивираните данни е чрез серия проверки. Парола на служител, следвана от серия въпроси, които са уникални за всеки потребител. Само че нямам представа как да се свържа отдалечено със сървъра.

Това последното беше истина.

Дънкан като че ли не я чу. Погледът му продължаваше да е отнесен.

— Колко време ще е нужно за осигуряване на сигурна сателитна връзка с тези „Компю-Сейф“ — попита Малик. — Такава, която да не може да бъде проследена обратно до нас.

— Най-малко четири часа — монотонно отвърна Дънкан. Изглежда кръвнишки Лорна. — Но ще ни трябват само няколко обаждания, за да проверим дали доктор Полк ни казва истината.

На Лорна ѝ се искаше да се смали пред погледа му, но запази присъствие на духа.

— В такъв случай изглежда, че ще се радваме на компанията ѝ още известно време — рече Малик. — Кое е идеално. Бих искал да използвам мозъка ѝ във връзка с неприятностите, които имаме напоследък.

— Не е нужно да научава за това — възрази Дънкан.

— Никога не е зле да подходиш към някой проблем от различна гледна точка. Пък и какво ще ни навреди? — Малик повдигна вежда към командоса. — Разбира се, освен ако не сте обезпокоен относно сигурността тук. Ако не се боите, че може да избяга.

Лицето на Дънкан потъмня.

Лорна откри, че докторът ѝ е станал мъничко по-симпатичен.

Докато не чу следващите му думи.

— Освен това двамата с доктор Полк ще имаме много време за разговори, докато я подготвям.

Нещо в чутото накара кръвта ѝ да се смрази. Дори Дънкан за момент изглеждаше отвратен.

— За какво да ме подготвяте? — попита Лорна.

Малик пристъпи към нея и я потупа окуражаващо по рамото.

— Незначителна процедура. Докато сте при мен, ще е жалко да пропусна възможността да опресня генетичния ни материал.

— Какво искате да кажете? — Стомахът на Лорна се сви на топка. Погледът ѝ се стрелна към тялото на операционната маса.

Малик отново я потупа по рамото и се отдръпна.

— Не се бойте. Просто ще вземем няколко от яйцеклетките ви.

42.

Когато лаборантът се отдалечи с кръвните ѝ проби, поставени в кодирани с различни цветове епруветки, Лорна преглътна сълзите си. От нерви тялото ѝ бе плувнало в пот. Прокара пръст по лепенката върху вената от вътрешната страна на лакътя си.

Медицинското отделение приличаше на гинекологичен кабинет от ада. Беше заобиколена от всевъзможни ултразвукови апарати и хирургични инструменти. Масата за прегледи се накланяше и беше със скоби, но нямаше тапицерия, никой не бе и помислил за удобство. Беше изцяло от студена неръждаема стомана. Най-много обаче я разтревожиха дебелите кожени ремъци, които трябваше да обездвижват пациента.

Обстановката потвърждаваше подозренията ѝ, че повечето човешки образци най-вероятно попадат тук чрез съвременните търговци на роби — този бизнес процъфтяваше в Карибите. Лорна потръпна и се запита колко ли жени са били връзвани тук и са били принудени да изтърпяват невъобразими мъчения.

— Да тръгваме — каза Конър.

Лорна се подчини и той я поведе към изхода. Ходенето беше болезнено. Освен кръвната проба лаборантът бе взел костен мозък за биопсия от бедрото ѝ. Лорна изпитваше болка при всяка крачка, но знаеше, че най-лошото тепърва предстои. Тези предоперативни тестове трябваше да определят нивото на хормоните ѝ, както и да послужат за материал за генетичен анализ.

След резултатите я очакваше масата с ремъците.

Конър я заведе в съседния кабинет. Д-р Малик седеше зад бюрото си и попълваше някаква таблица. Зад него имаше лавици, претрупани с различни книги и списания. От опърпаните им корици личеше, че не са сложени за красота. Малик я погледна над очилата си за четене и каза:

— Моля, седнете. — Махна към един стол и се обърна към пазача ѝ. — Сержант Рийд, засега това е всичко. Ще ви извикам, когато приключим.

Конър не помръдна. Изглеждаше готов да не отстъпва за нищо на света.

— Командир Кент каза да не се отделям от затворничката.

Дънкан бе дал тази заповед, преди да отиде да провери твърденията ѝ за архивното копие на изследванията им в „Компю-Сейф“.

Малик въздъхна.

— Няма да е нужно, но ако това ще ви направи щастлив, можете да застанете на стража до вратата.

Конър се намръщи и понечи да възрази. Пръстите му се стегнаха около лакътя ѝ.

Малик му махна пренебрежително с ръка.

— От другата страна на вратата, ако нямате нищо против. Намираме се под земята и тук няма прозорци. Гостенката ни няма къде да отиде. Кабинетът ми по нищо не се отличава от затворническа килия.

Конър се намръщи още повече, но накрая я пусна. Лорна подозираше, че хватката му ще ѝ остави синини.

— Ще съм до вратата.

Малик сякаш вече го беше забравил. Обърна се към Лорна.

— Доктор Полк, моля, седнете. Имаме много неща за обсъждане. Предполагам, че някои от тях ще ви бъдат полезни и интересни.

Лорна с радост прие предложението му. След всичките изпитания и с болката в бедрото не се доверяваше на краката си. Отпусна се в стола и огледа помещението. Стената отляво беше покрита с плоски монитори, подредени около по-голям петдесетинчов плазмен екран. Повечето бяха тъмни; четири показваха различни места от подземната лаборатория, в това число и гинекологичния кабинет.

Малик несъмнено бе гледал всичко.

Отвратена, Лорна се извърна.

На другата стена бяха окачени дипломи, грамоти и награди. Лорна ги разгледа, като се мъчеше да намери нещо, което да ѝ помогне да разбере мъжа зад бюрото. Много от дипломите бяха на чужди езици, в това число и няколко на арабски. Имаше и една на френски — от Université Pierre et Marie Curie, под нея имаше документ от Centre National de la Recherche Scientifique, най-голямата научна организация във Франция.

Какъвто и да беше моралът му, д-р Малик определено не беше никакъв чудак.

— Тестовете би трябвало да са готови след час — каза той и се наведе напред. — Позволете да ви обясня какво ще последва. Просто за да не се безпокоите.

Лорна не можеше да определи дали Малик нарочно се прави, че не разбира положението ѝ, или е особено жесток.

Той продължи:

— След излизането на резултатите ще направим специфична генетична комбинация от лупрон и менопур, както и експериментален хормон за стимулиране на фоликула. Обикновено са необходими дни преди яйчниците да бъдат готови за отделяне на яйцеклетки, но с разработената от мен техника това става само за два часа. Така че имаме време да поговорим.

Лорна най-сетне си възвърна дар слово.

— Какво смятате да правите с яйцеклетките ми?

— Повярвайте ми, ще свършат добра работа. Ще ги използваме в нов проект за хибридизация на ембриони, който ще започнем скоро.

— Какви ембриони? — Лорна си представи тялото на операционната маса.

— Труден въпрос ми задавате. И преди да стигнем до това, трябва да бъда честен с вас. Прегледах досието ви.

„Досието ми?“

— Предвид образованието и опита ви в генетиката и размножаването бих се радвал да работите в лабораторията ми. Би било истинско пражосничество да пропиляваме такъв ценен изследовател просто така. Ако продължите да ни съдействате, няма причина да не останете на този остров.

— Като пленничка.

— Лично аз бих предпочел думата колега — каза Малик. — И това е много по-добре от алтернативата. Може би ако се запознаете по-добре с методологиите и целите ни, скрупулите ви няма да са толкова много.

Лорна не беше особено сигурна в това, но не виждаше причина да не го изслуша. Колкото по-дълго разговаряха, толкова по-дълго оставаше жива.

— Продължавайте — каза тя. Така или иначе искаше да научи. — С какво по-точно се занимавате тук?

Малик се облегна назад, сякаш доволен от решението ѝ — или може би просто искаше да поговори с някого.

— С какво се занимаваме? Преди да започна с отговора на този въпрос, ще трябва да се върнем до самото начало. Запозната ли сте с книгата Битие?

Лорна се обърка от странния обрат.

— Имате предвид Библията ли?

Малик кимна.

— Да. И Новия завет също. „В начало беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото“.

Лорна не знаеше какво да отговори на този цитат.

В очите на Малик заиграха пламъчета.

— Простете високомерието ми. Сигурно прекалено съм се повлиял от върховния ни благодетел Брайс Бенет. Той е много религиозен човек. Това е един от стиховете, които често цитира във връзка с работата ни тук — и една от причините да изберем тъкмо този остров за лабораторията. Изгубеният рай. — Малик се усмихна замислено и поклати глава. — Всъщност как бихме могли да изберем друго място?

— Не разбирам. Какво общо има всичко това с генетичните ви експерименти?

— Всяко нещо с времето си. Първо, да започнем с моята дефиниция на великото начало. Научната основа на цялото творение. Бенет има своето Слово Божие. Аз пък имам нещо, коренящо се изцяло в научния метод.

— И какво е то?

— Запозната ли сте с фракталите?

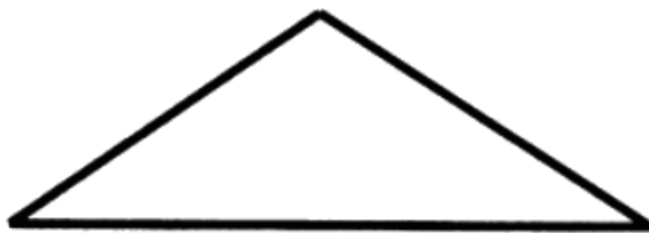
Лорна отново се обърка от нелогичния въпрос. „Какви ги говори този?“ В същото време обаче си спомни, че е чувала тази дума. Брат ѝ я беше използвал във връзка с кристалите магнетит, открити в мозъка на ягуарчето. Знаеше нещо за фракталите, но само най-общите неща — и определено нямаше представа какво общо имат те с всичко ставащо тук.

Поклати глава и зачака да чуе какво ще каже ученият.

— О, ясно. Ами, по дефиниция фракталите са неправилни геометрични фигури, получени от повтарящи се схеми на въпросните фигури. Или с други думи, фракталите са големи фигури, които могат да се разделят на по-малки и по-малки версии на самите себе си.

Лорна се намръщи. Спомни си описанието на Джон Гриър на магнетитните възли в мозъците на животните и как матрицата е съставена от все по-малки и по-малки фрактали.

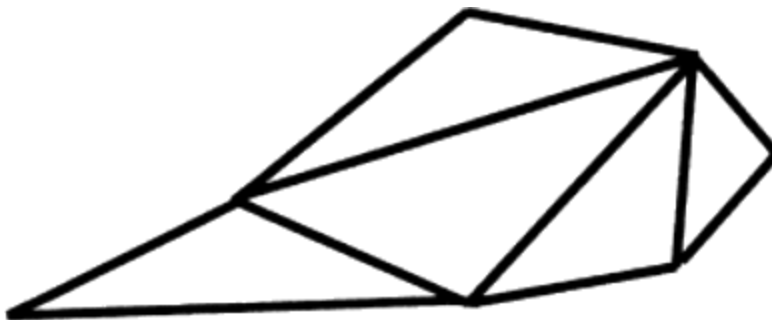
— Виждам, че сте объркана. Нека ви покажа какво имам предвид — каза Малик и чукна клавиатурата на компютъра си. Един от мониторите отляво на Лорна оживя. — Всички геометрични фигури могат да се дефинират от един-единствен алгоритъм или математическо уравнение. Ето една съвсем проста фигура.

Беше си най-обикновен триъгълник.

Малик отново чукна клавиатурата.

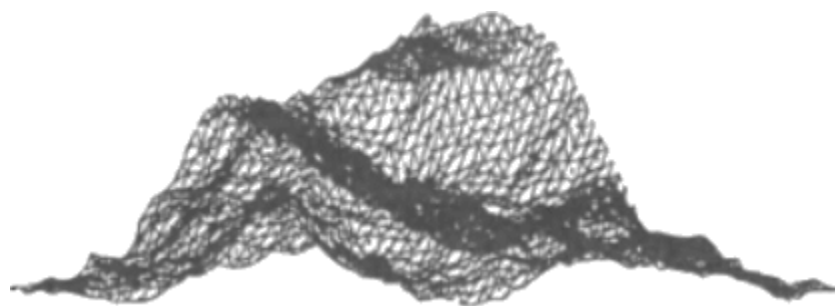
— Но ако накарате компютъра да я умножи няколко пъти, като долепя фигурите една за друга, ще получим това.

На екрана няколко еднакви триъгълника, разположени под различни ъгли и в различни равнини, вече образуваха сложен многоъгълник. Лорна сви рамене. Не беше особено впечатлена.

— Зная — призна Малик. — Няма много за гледане, но да оставим компютъра да вземе същия този триъгълник и да го повтори сто хиляди пъти. Може да намалява едни, да увеличава други, да

променя наклона, но в общи линии да повтаря един и същи триъгълник отново и отново. Ето какво ще получите.

Очите на Лорна се разшириха.

— Получава се планинска верига.

— Именно. Пейзаж, съставен от милиони повтаряния на една и съща форма. В този случай, на триъгълници. Точно по този начин съвременните компютри генерират толкова подробни изображения във филми и игри. Просто безкрайно повтаряне на един и същи основен алгоритъм или фрактал за получаване на по-сложна форма.

— Но какво общо има всичко това с...

Малик я прекъсна.

— Този феномен не се наблюдава само в планините и бреговете очертания. Той може да се открие и в живата природа. Например вземете едно дърво. Ако погледнете разклоненията му, ще откриете, че то е само повтаряне на една и съща основна схема, уникална за конкретния вид.

На екрана се появи проста форма — линия с две разклонения, образуващи буквата Y. След това от нея започнаха да се разклоняват все повече и повече подобни форми, докато не се получи истинско дърво.

— Същата тази фрактална основа може да се открие навсякъде в природата. От галактиките до най-малката снежинка, от океанските течения до формата на облаците в небето. Фракталите са навсякъде около нас и в нас.

— В нас?

— Телата ни са изградени от фрактали. Те могат да се открият в кръвоносните съдове, в алвеолите в белите ни дробове, във формата на бъбреците ни, дори в разклоняването на дендритите в мозъка. Но това далеч не е всичко. Ако се вгледате по-внимателно, ще откриете, че тях ги има дори в начина, по който функционират телата ни. Доказано е, че фракталите определят движението ни, сърдечния ни ритъм, дишането ни. Днес учените използват науката за фракталите, за да разкрият мозъчната функция, като изучават фракталните модели в електроенцефалограмите ни. И постигат успех.

Явно забеляза учудването ѝ и се усмихна.

— Точно така. Някои невробиолози дори смятат, че еволюцията на разума се е развила от фрактали. Разумът е резултат от повтаряне на една и съща по-малка константа. С други думи, би трябвало да има някакъв фундаментален фрактал на разума, първично семе, което е дало началото му. Също като разклоняващото се дърво, което ви показах. Представяте ли си какво би било, ако можехме да овладеем този фрактал, да се научим да контролираме силата му?

Лорна отново си помисли за животните в траулера и странната им интелигентност.

— Значи експериментирате върху това? Търсите въпросния фрактал?

— Точно така. И сме близо до голямото откритие.

Лорна долови страстта в гласа му.

Преди Малик да успее да продължи, някой почука на вратата и влезе лаборантът, който ѝ бе взел пробите. Приличаше на насекомо с дългите си ръце и крака, имаше оредяваща коса и лицето му изглеждаше смачкано под високото чело.

Появата му я изпълни с ненавист, а също и със страх.

„Нима вече са приключили с тестовете?“

— Какво има, Едуард?

— Доктор Малик, исках да ви уведомя, че приключих с прегледа на субекта. — Мъничките му очи се стрелнаха към нея, после се

отместиха. — На кръвта и на костния мозък. Не открих данни за замърсяване.

— Много добре. Кога ще са готови резултатите за нивата на хормоните?

— След половин час.

— Благодаря.

Мъжът се поклони и излезе.

Малик сплете пръсти върху бюрото.

— Добра новина. Не би трябвало да има причина яйцеклетките ви да не са идеални за следващата фаза от експериментите ни.

Лорна се опита да избяга от темата и зададе въпроса, който я измъчваше след доклада на лаборанта.

— За какво замърсяване в кръвта ми ставаше въпрос?

— А, да. Ами, предвид контакта ви с опитните образци, трябваше да проверим дали не сте се заразили с един неприятен белтък, произвеждан от тях и пренасян от кръвта. Боя се, че е страничен ефект от промените. Все още не го разбираме напълно. Самовъзпроизвеждащ се протеин, който се произвежда в кръвта им, но е токсичен за нас.

— Токсичен?

— Точно така. Изглежда съвсем нормален за променените ни образци, но когато се предаде на други организми, предизвиква подобни на грип симптоми. Разпространява се в кръвта като горски пожар и прониква в мозъка. Там превъзбужда невроните до краен предел. Отначало тази възбуда води до изумително, но временно изостряне на сетивата. Наистина невероятно, между другото. По-добро зрение, обоняние, вкус, допир. Отначало започнахме да търсим начин да използваме този ефект, за да подобрим показателите на войниците. Но в крайна сметка се наложи да се откажем.

— Защо?

Малик сви рамене.

— За съжаление, превъзбудата на невроните бързо изтощава мозъка на субекта. Няма начин това да се избегне или излекува. Всеки инфектиран умираше в рамките на четиридесет и осем часа след приемането на протеина.

43.

Главата на Джак пулсираше в такт с бумтенето на перките на хеликоптера. Слънчевите зайчета, играещи по вълничките на Мексиканския залив, само влошаваха положението. Дори слънчевите очила не успяваха да притъпят пронизващата ярка светлина.

Джак — седеше до пилота — затвори очи. Гадеше му се. Обикновено не страдаше от световъртеж или въздушна болест, но сега стомахът му сякаш повтаряше всяко спускане и повдигане на машината. Притисна потните си длани в коленете си и преглътна надигналата се в гърлото му жлъчка.

— Почти стигнахме — съобщи пилотът в слушалките.

Джак отвори очи и видя нефтената платформа. Приличаше на ръждив черен динозавър, мъчещ се да се измъкне от пълна с катран яма. Площадката за кацане беше очертана като мишена. Работниците долу щъкаха като мравки.

Братът на Лорна пъкна глава между пилота и Джак и се загледа надолу. Джак се извъртя към него. Хлапето делеше задните седалки с Ранди и двама от хората на Джак — Мак Хигинс и Брус Ким.

Мак приличаше на марката камиони със същото име — беше едър, с бръсната глава и изпъкнало чело, приличащо на капака на двигателя. В момента дъвчеше угасена угарка от пура и изучаваше платформата.

Партньорът му бе жилав мъж от корейски произход с права черна коса, която скриваше тъмните му очи. С мургавата си кожа и момчешки вид приличаше на по-малък брат на Брус Лий — и беше не по-лош боец от него.

Джак ги беше подбрал лично и бе оставил помощник-командира си Скот Нестър да покрива задниците им в Ню Орлиънс. Освен това Скот трябваше да го държи в течение за евентуална официална реакция от страна на Пакстън. Но като се изключи това, бяха оставени сами на себе си.

Почти.

— Ранди току-що се чу с приятелите си — каза Кайл. — Катерът им вече пътува на юг.

Джак кимна. Ставаше дума за братята Тибодо. Двамата бяха заели катера на един свой братовчед, който обикновено го използваше за организиране на риболовни излети навътре в Залива. Щом стигнеха платформата, екипът от хеликоптера щеше да се раздели. Джак и хората му щяха да продължат с хидроплан, а Ранди и Кайл трябваше да продължат с хеликоптера и да посрещнат катера на братята.

Планираната акция на остров Изгубения рай трябваше да представлява координирана двупосочна атака привечер. Джак беше проучил морските и сателитните карти на веригата. Сега картите бяха сгънати под бедрото му. Смяташе да ги проучи отново по пътя към платформата, но силното главоболие и кипналият стомах го отказаха.

Планът не беше от сложните — пристигат, откриват Лорна, изтеглят се.

Според сателитните карти основната постройка се намираше в западната половина на острова. По залез-слънце Джак и хората му щяха да предприемат десант в другата половина, където щеше да е потъмно и имаше по-малка вероятност да се натъкнат на охрана. На километър и половина от брега екипът му щеше да скочи в морето с акваланги и херметични калъфи за оръжието. Щяха да използват персонални скутери, които да ги изведат под вода до източния бряг на острова, откъдето щяха да продължат по суша.

За да прикрият следите им, Ранди и останалите трябваше да вкарат катера в залива при вилата, за да отвлекат вниманието от екипа на Джак. Братята Тибодо разполагаха със солиден запас оръжия на борда, в това число и гранатомети.

Джак не си направи труда да попита как Тибодо са се сдобили с такъв арсенал. Подобни въпроси бяха неуместни. Семейство Тибодо можеше да проследи произхода си до карибските пирати от осемнадесети век, които върлували из островите. Според някои истории кланът все още пазел някои традиции от онова славно минало.

Затова Джак не го беше грижа как точно братята са се сдобили с оръжията, но беше доволен, че ги имат. Катерът трябваше да спре в залива под предлог, че двигателят му е гръмнал, от машинното отделение щеше да се вдига дим, а мъжете на борда щяха да са готови да използват оръжието, в случай че Джак се нуждае от помощта им.

Една подробност обаче оставаше неизвестна.

Жива ли беше Лорна?

Покрай цялата суматоха на подготовката Джак беше забравил страховете си за нея. Но по време на полета нищо не можеше да отклони вниманието му и вътре в него се разгаряше огън. От срещата им на траулера беше изминал само един ден, но тя вече бе намерила място в сърцето му. Може би се дължеше на общото им минало, но му се струваше, че е нещо повече от това.

Представи си морскосините ѝ очи, пясъчнорусата коса, почти побеляла по върховете от слънцето. Спомни си начина, по който дъвчеше долната си устна, когато беше съсредоточена. Рядката усмивка, която разчупваше сериозната ѝ физиономия подобно на слънчев лъч в облачен ден. Тези и други спомени замигаха като лампички в главата му. Спомняше си я обаче и от един друг живот — на тъмния паркинг, по гръб, с надвесилите се над нея сенки, които се смееха грубо.

Тогава я беше спасил — но и в същото време се бе провалил.

Внезапната ярост от спомена го задави, заслепи го и прогони гаденето. Никога досега не бе изпитвал такава свирепост. Беше участвал в жестоки престрелки и кървави засади в Ирак, но когато си представяше Лорна, в него се надигаше някаква друга, по-дълбока, първобитна диващина. Искеше да разкъсва неща със зъби, да гризе кост, да раздира плът с голи ръце.

И всичко това, за да я защити — само че този път не като момче, а като мъж.

Сляп за всичко останало, Джак се сепна, когато хеликоптерът докосна площадката за кацане. Дори не беше забелязал спускането. Вратите на машината се отвориха и останалите започнаха да слизат.

Джак остана за момент на мястото си. Остави чувствата да минат през него, усети ги как се надигат и се оттеглят. Накрая отвори вратата и слезе при другите.

Не беше загърбил чувствата си, но и не биваше да си позволява да го владеят. Имаше работа за вършене. В същото време част от него се страхуваше да погледне право в източника на тази ярост, към понежното чувство, заровено дълбоко в него.

Сега не беше времето за това.

Не и докато Лорна не бъдеше в безопасност.

44.

Лорна стоеше с д-р Малик пред един от мониторите на стената. На екрана се въртеше триизмерно изображение на мозък. Картината ѝ напомняше на скенера, направен на мозъка на Игор. След всички кръвопролития и огън имаше чувството, че я е виждала преди цяла вечност. Опита се да се съсредоточи върху обясненията на Малик, но мъката и чувството за провал тежаха отгоре ѝ. Думите на доктора ѝ се струваха кухи и далечни.

— Това е най-доброто изображение на мозъчната аномалия в опитните образци, което можем да получим.

Малик посочи с пръст петте възела на екрана, оцветени в синьо, за да изпъкват на фона на сивата церебрална тъкан около тях. Броят и разположението им бяха също като при възлите, открити при ядрено-магнитния резонанс на Игор в нейната лаборатория. Скенерът на Малик обаче имаше много по-добра разделителна способност. Ясно се виждаха не само възлите, но и фините нишки от кристали, които ги свързваха.

Въртящият се модел сякаш имаше кристалната структура и форма на снежинка.

— Запознати ли сте с фракталните антени? — попита Малик.

Лорна трябваше да потисне отчаянието си, за да отговори. Нужна ѝ бе цяла секунда, за да изграчи:

— Не.

— Имате ли мобилен телефон?

Странният въпрос разпръсна мъглата в главата ѝ. Любопитството я накара да се съсредоточи.

— Разбира се.

— Значи вече притежавате фрактална антена. През последното десетилетие учените откриха, че система от антени, подредени като фрактали, има изумителната способност да предава в по-широк спектър честоти и с по-голяма сила. Това откритие позволи на производителите да намалят антените до микроскопични размери, но въпреки това те да работят ефективно като стократно по-големите от

тях. Настъпи истинска революция в индустрията. Това е силата на фракталите.

Малик посочи екрана.

— И точно такава неща наблюдаваме тук. Фрактална антена, изградена от естествените кристали магнетит в мозъка.

Лорна загледа подобната на снежинка форма и си спомни собствената си груба аналогия със сателитна антена. Спомни си също и странната синхронизация на мозъчните вълни.

— И тази фрактална антена позволява на животните да се свържат неврологично.

— Именно. Моделът на кристализацията, който виждаме тук, е определено фрактален. Цялата невронна матрица е съставена от повтаряне на една и съща основна кристална форма.

— Подобно на триъгълника, образуващ планина.

Малик кимна.

— Но това е само върхът на планината. Първоначално това изображение беше най-доброто, което можехме да постигнем чрез стандартните методи. Подобни техники ни позволяват да гледаме само дотук. Дори използването на електронен микроскоп разкрива само кристал, съставен от стотици още по-малки кристали. Също като при руските матрьошки. Всеки път, когато си помислиш, че си намерил най-малкия кристал, той се отваря и разкрива още по-малки версии на самия себе си. И това продължава все така, достигайки отвъд възможностите на апаратурата ни.

Гласът на Малик трепна от разочарование и чувство за безсилие. Лорна си спомни неприкритата страст в очите му, докато описваше търсенето на фундаменталния фрактал, намиращ се в основата на разума.

— Независимо какви усилия полагахме, първичният кристал си оставаше недосегаем, ставаше все по-малък и по-малък и накрая изчезваше отвъд възможностите на микроскопите, в онази плашеща дупка, в която никой не смее да продължи.

Лорна си представи белия заек от „Алиса в Страната на чудесата“, спускащ се надолу в дупката си.

— И макар да не сме способни да влезем в дупката, мисля, че зная какво има там долу.

Интересът на Лорна се изостри още повече.

— И какво е то?

— Странният свят на квантовата физика. Ако следваме все по-малките и по-малки фрактали, в крайна сметка ще стигнем до света на субатомните частици. Всъщност някои физици смятат, че науката за фракталите може да обясни някои от шантавите проблеми на квантовата теория. Неща като неопределеност и свързаност — как една частица може да бъде на две места едновременно, как светлината има свойствата едновременно на вълна и на частица. Когато се стигне до такива малки размери, нещата стават странни. Фракталите обаче може би съдържат отговор, който обяснява всичко това.

Лорна не разбираше накъде води разговорът.

— Така че нека ви покажа какво научих аз самият от това изследване — продължи Малик. — Нещо напълно практично, но в същото време изумително. Сканирах отново същия този мозък, но този път не търсех кристали, а енергията, създавана от тях. Въпреки че не съм в състояние да видя самите кристали, можех да измеря тяхната електромагнитна сигнатура.

— Също като светлината от далечните звезди — каза Лорна.

Очите на Малик се разшириха от изненада.

— Да, идеална аналогия. Макар да не можем да видим някое слънце или планета, можем да уловим светлината, която стига до нас.

— Значи сте повторили сканирането, като този път вместо кристали сте търсили енергия.

— Да. И ето какво открих.

Малик насочи дистанционното към екрана и натисна един бутон. Синята снежинка внезапно разцъфна и се превърна в небесносиня буря в черепа на образеца.

Лорна ахна.

— Навсякъде е...

Малик се усмихна. Гордееше се с откритието си.

— Всеки възел е като семе на фрактално дърво. Кристалите се разпространяват навън на разклонения, после на по-малки разклонения и така нататък.

Лорна си представи фракталното дърво, което ѝ беше показал — как от едно-единствено Y се образува триизмерно дърво. Кристалите правеха същото в мозъка, разпространяваха се навън, като в същото време ставаха все по-малки и по-малки. Накрая бяха невидими за

инструментите, но въпреки това можеха да се засекат по електромагнитното лъчение от скритите кристали, от енергията, идваща от света на елементарните частици.

Малик ѝ направи знак да седне на стола си до бюрото.

— И тъй, показах ви колко надълбоко стига загадката с фракталите. Как корените ѝ отиват в квантовия свят. А сега да разгледаме обратното — как тези фрактални дървета се разпространяват навън. Вече знаете, че тези образци са способни да се свързват и да действат заедно.

Лорна кимна. Разбираше накъде бие ученият.

— Смятате, че чрез свързването фракталното дърво се разклонява още повече в света.

— Точно така. Фракталното дърво продължава да расте извън границите на даден череп. И става по-силно.

Лорна си спомни как Игор рецитираше константата пи.

— Кое то води до въпроса къде е краят му? Щом то може да се простира едва ли не безкрайно в света на субатомните частици, дали същото важи и за обратната посока? И ако е така, какъв ще бъде резултатът? Какво ниво висш разум може да бъде постигнато?

Лорна си представи корените на това фрактално дърво, изчезващи в квантовия свят, черпещи от този безкраен източник на енергия. И в същото време си представи как клоните му се разпростират безкрайно навън. Може би библейският цитат, с който бе започнала дискусиата, стана причина за още едно сравнение от нейна страна.

— Това е почти като Дървото на познанието. От Битие.

Малик изсумтя пренебрежително.

— Започвате да говорите като господин Бенет.

Гласът ѝ стана по-твърд, почерпил сила от увереността що за разум може да се роди от този експеримент. От тази мисъл кръвта ѝ се смрази.

— Трябва да спрете тези опити — каза тя.

Малик въздъхна и се отпусна в креслото си зад бюрото. Разочарованието му бе очевидно.

— Надявах се, че като колега и учен ще сте по-либерална.

Почукването на вратата я спаси от допълнителни укури. Лаборантът отново влезе в стаята с метален поднос, на който имаше

три големи спринцовки.

Лицето на Малик отново грейна.

— А, Едуард, хормоналните тестове готови ли са?

— Да, докторе. Освен това приготвих коктейла за пациентката.

Погледът на Малик отново се премести върху нея.

— В такъв случай ще се наложи да продължим дискусията си малко по-късно, доктор Полк. Да видим дали няма да успее да ви убеди да гледате на това по-рационално, вместо да се упоавате на Библията. Но пък едва ли може да се очаква друго, когато работиш на остров на име Рай.

Лорна постави длан на корема си, уплашена от онова, което предстоеше. Зад лаборанта се появи познатата грамада на бодигарда. Конър явно видя изписаната на лицето ѝ паника и сложи ръка върху дръжката на пистолета си, за да я накара да се откаже от всякакви опити за съпротива.

— След инжекциите ще поискате да полегнете поне за половин час — каза Малик. — Боя се, че онова, което предстои, няма да е приятно. Ускоряването на фоликулната стимулация на яйчниците ви може да бъде малко... — той внимателно затърси подходящата дума — натоварващо.

Страхът на Лорна се превърна в остър нож в корема ѝ.

— След това ще поговорим отново. Ще имаме няколко часа, преди яйчниците ви да станат готови за събирането на яйцеклетките. Преди това ще ви покажа какво смятаме да правим с тях.

И ѝ даде знак да си върви. Лорна нямаше друг избор и стана. Внезапно ѝ причерня.

Конър пристъпи към нея и я сграбчи за лакътя.

Докато я мъкнеха навън, тя погледна за последен път мониторите на стената. Изображението на мозъка продължаваше да се върти на екрана и да показва бушуващата в черепа магнитна буря.

Въпреки ужаса от онова, което я очакваше, част от нея мислеше сякаш самостоятелно.

Бог бе прогонил човека от Райската градина, защото се осмелил да опита плода от Дървото на познанието.

Ами ако човекът се научеше да отглежда свое собствено дърво?

Докъде щеше да доведе това?

Не знаеше отговора. Само едно бе сигурно.

Някой трябваше да спре тези хора.

45.

— Не изглеждаш много добре, братле.

Джак не можеше да възрази на констатацията на Ранди. Чувстваше се така, сякаш някой беше излял разтопено олово в ставите му и в същото време бе оставил кожата му да гори или да се облива в студена пот. Беше се натъпкал с някаква слаба ваксина за грип и се надяваше, че тя ще е достатъчна, за да го задържи на крака през следващите двайсет и четири часа.

— Ще се оправя — каза той колкото на Ранди, толкова и на себе си.

Стояха на няколко метра от малкия хеликоптер, който трябваше да откара Ранди и Кайл до катера на Тибодо, вече на път към Изгубения рай.

Кайл чакаше отстрани със скръстени ръце, но явно изгаряше от нетърпение да потеглят. Нокътят му нервно чоплеше гипса на ръката му като куче, търсещо закопан кокал. Беше изразил желание да участва в групата на Джак и да помогне за спасяването на сестра си, но счупената му китка не му позволяваше. Не че самият Джак беше готов да го вземе. Трябваша му хора, на които да може да разчита, мъже с опит в тайни операции.

Въпреки това Кайл изглеждаше готов да си издере гипса и да тръгне с хората на Джак. Мак Хигинс и Брус Ким чакаха две палуби по-долу при отвора за сондата с екипажа на платформата. Под тях беше хидропланът, който се поклащаше на вълните в основата на платформата и беше готов да закара щурмовата група до острова и да ги пусне в морето заедно с екипировката им на километър и половина от брега.

Джак се обърна към Ранди.

— Графикът у теб ли е?

Брат му почука главата си с пръст.

— Mais oui. Всичко е тук.

Отговорът не се хареса особено на Джак. Току-що бе посветил половин час в повтаряне на плана за нападение в кабинета на геолога

на платформата. За да могат да разчитат на успех, двете групи трябваше да действат в идеална синхронизация.

Кайл пристъпи напред и изгледа намръщено Ранди.

— Не се безпокой. Записах всичко. Ще чакаме сигнала ти, преди да приближим острова.

Джак кимна. Беше доволен, че в катера на Тибодо ще има поне един, който е добър с числата. Когато се стигнеше до някое гадно кръчмарско сбиване, той имаше пълно доверие в Ранди и приятелите му, но стигнеше ли се до спазване на графици... е, кейджъните рядко носеха часовници.

Ранди просто сви рамене.

— Както и да е. Ще бъдем там, където трябва.

— Ще се погрижа да е така — добави Кайл.

Сега беше ред на Ранди да го погледне кръвнишки.

Отношенията между тези двамата определено не бяха любовни. Джак се надяваше, че старият гняв, заровен дълбоко между двете фамилии, няма да изригне и да се превърне в проблем за мисията.

— Хайде, качвайте се в хеликоптера — каза той. — Ще се свържа с базата по радиото, когато излетим.

Двамата се обърнаха и тръгнаха към хеликоптера, като внимателно поддържаха дистанция един от друг.

Джак ги разкара от главата си и тръгна към стълбището надолу. Искеше да е по-далеч, когато хеликоптерът излети. Главата му пулсираше в такт със засилващия се рев на двигателя. Когато обаче най-сетне се скри от вятъра на перките, го връхлетя миризмата на петрол и грес от платформата. Колкото по-надолу слизаше, толкова по-лоша ставаше; накрая беше готов да се закълне, че усеща на езика си вкуса на грес.

Като се бореше с гаденето, Джак спря на площадката, която гледаше към вътрешността на Залива. Свежият вятър задуха в лицето му. Вдиша дълбоко няколко пъти, за да дойде на себе си. Докато чакаше главата му да се проясни, хеликоптерът се издигна от платформата, зави на юг и полетя над водата.

Мобилният телефон завибрира в джоба му. „Сега пък какво?“ Извади го и погледна номера на обаждания се. Беше му непознат, но кодът бе на Ню Орлиънс. Не знаеше кой го търси и отговори малко грубо.

Чу познат глас, така спокоен и любезен, сякаш го канеха на чай в изискана компания.

— Агент Менард... Радвам се, че все още мога да се свържа с вас.

— Доктор Метойър? — Джак не успя да скрие нито изненадата, нито нетърпението си.

— Зная, че сигурно бързате — каза Карлтън Метойър, — но мисля, че разполагам с информация, която може да се окаже от значение за мисията ви.

Джак пристъпи напред под освежаващия бриз.

— За какво става въпрос?

— За онова, което е било направено с животните. Покрай всичко, което стана в лабораторията, така и не намерихме време да прегледаме резултатите от ДНК анализа на онази допълнителна хромозома, която открихме в тях.

Джак си спомни, че Лорна бе споменала нещо за допълнителна хромозома. Според нея именно тя бе причината за странната мутация у животните.

— След като се установихме в зоопарка „Одубон“, двамата със Зои имахме възможност да се заемем с резултатите. Оказа се, че хромозомата има някои шокиращи характеристики. Нещо, което трябва да знаете.

— Слушам ви. Само че времето ми е ограничено.

— Разбира се, агент Менард. Ще говоря направо по същество. Доколко сте запознат с генетичния код и по-точно с така наречената отпадъчна ДНК?

Джак въздъхна и това му донесе нов рязък пристъп на главоболие.

— Биологията не беше от любимите ми предмети, докторе.

— Няма проблем. Това е едно от основните неща в биологията. Сигурен съм, че вече знаете, че ДНК представлява огромен склад за генетична информация. Човешкият геном е дълъг три милиарда букви. Същественото обаче е, че само много малък процент от ДНК — по-точно три процента — е наистина функциониращата. Останалите деветдесет и седем процента са генетичен боклук, най-общо — багажът, който сме натрупали и пренесли със себе си през хилядолетията.

— Че защо го влачим със себе си?

— Добър въпрос. Неотдавнашните проучвания показват, че не цялата отпадъчна ДНК е чист боклук. Изследователите откриха, че определени части от нея съответстват точно на един стар вирусен код.

Джак си погледна часовника. Не разбираше накъде бие Метойър.

— Има две теории защо носим със себе си генетичния код на древния вирус — продължи Карлтън. — Според единия лагер целта му е да ни защити от нова вирусна атака — или с други думи, това е генетична памет, която просто очаква да се активира отново, ако се появи нужда от нея. Другата група твърди, че това е просто вирус, който е бил погълнат от нашата ДНК през хилядолетията. Иначе казано, багаж на еволюцията. Аз лично смятам, че може би е и двете едновременно. Особено като се има предвид, че тези части от вирусния код могат да се открият в ДНК и на животните, като се започне от най-примитивните къртици и се стигне до нас, хората. Изглежда, че носим в себе си тези идентични късчета информация от някакъв древен източник и по някаква причина ги пазим за в бъдеще.

Джак долови вълнението в гласа на учения.

— Какво общо има това с настоящата ситуация, докторе?

— Да, извинете. Разбърбих се. Изучавахме генетичния код на чуждата хромозома и на Зои й хрумна блестящата идея да сравни поредицата с различни бази данни, в това число и с проекта „Човешки геном“. За по-малко от час получихме съответствие.

— Какво имате предвид?

— Генетичния код на допълнителната хромозома. Открихме абсолютно същата поредица в отпадъчната ДНК — при това не само в нашата, но и в тази на повечето животни.

— И какво?

— Допълнителната хромозома в опитните образци съвпада с набор стари вирусни кодове, съдържащи се в ДНК на всички животни, в това число и в нашата.

— Добре, но какво означава всичко това?

— Означава, че животинският свят — или най-малко гръбначните — може би са били изложени някога на този допълнителен код. В някакъв момент от еволюционното ни минало. Справили сме се с вируса и той е станал инертна част от генома ни. Само че сега отново се сблъскваме с него. В активна форма.

— Активна?

— Ще ви дам Зои да обясни. Тя разбира по-добре тези неща.

Преди Джак да успее да възрази, телефонът бе предаден от ръка на ръка и се чу нов глас.

— Здравсти, Джак. Съжалявам, че ти досаждаме.

— Как си, Зои?

— Ще се оправя. Просто трябва да се намирам на работа, да бъда полезна.

Джак долови напрежението и сълзите, скрити зад думите ѝ. Това отново събуди болките и страха му за Лорна.

— Кажи ми какво сте научили, Зои.

Гласът ѝ стана по-твърд и тя сякаш изплува от това море от мъка.

— Преди да напуснем ЦИЗВО, съпругът ми изучаваше ДНК пробите и отбелязваше определени секвенции от кода, които наричаме генетични маркери. Ясно беше какво подозираше. Маркерите бяха характерни.

— Характерни за какво? — попита Джак.

— Маркерите ясно показват, че чуждата хромозома има вирусен произход.

— Вирусен? Момент. Да не искаш да кажеш, че хромозомата е вирус?

— Така смятаме. Повечето вируси атакуват клетъчното ядро и проникват по един или друг начин в ДНК на приемника. Именно това е причината в отпадъчната ДНК да има толкова много части от вирусни кодове. Само че този вирус не само отвлеча ДНК на приемника, а се превръща в негова хромозома.

Джак отново го побиха ледени тръпки. Започна да се досеща защо се е обадил Карлтън.

— Предположихме, че някой е променил генома на тези животни, като е взел чужд генетичен материал и изкуствено го е внесъл в тях — продължи Зои. — По същия начин, по който можем да вкараме светещия геном на медуза в яйцеклетката на мишка и да получим светещи мишки. Оказа се обаче, че предположението ни е прибързано. След излизането на резултатите стана ясно, че може би животните просто са били изложени на вируса, били са заразени от него. След това са предали генетичния код на потомството си, което се е родило с тези странни промени.

Джак вече разбираше защо са му се обадили. Загледа се към пустите води на Мексиканския залив. Нищо чудно, че похитителите бяха избрали изолиран остров за експериментите си.

— Вирусът — каза той. — Мислиш ли, че е заразен?

— Възможно е. Не знаем. Вече поставихме животните под строга карантина. Но решихме, че трябва да го знаете, преди да стигнете до острова. И да вземете предпазни мерки.

— Благодаря. Ще вземем. — Джак изведнъж започна много осезаемо да си дава сметка за грипните си симптоми, но нямаше време да се безпокои за тях. Имаше работа за вършене.

Тропотът на обувки по стоманените стъпала го накара да загърби морето. Мак Хигинс се изкачи на площадката. Все още продължаваше да дъвче студената угарка от пура. Опули се, когато видя Джак.

— Момент, Зои. — Джак свали телефона и кимна на Мак. — Какво има?

— Пилотът каза, че самолетът е зареден.

Джак отново кимна и вдигна телефона.

— Това ли е всичко, Зои?

— Само още едно нещо. — Последва дълга пауза. Когато заговори отново, гласът ѝ трепереше от гняв и болка. — Намери Лорна. Върни я у дома. И накарай копелетата, които убиха Пол, да си платят.

— Обещавам, Зои. И за двете неща. — Джак прекъсна връзката, прибра телефона и се обърна към Мак. — Готови ли сме за тръгване?

— На пилота му трябва десетина минути да направи последни проверки, след това можем да излитаме. Но трябва да ти кажа нещо. Току-що се чух с Джими от управлението. Пакстън здравата се е разсмърдял. Знае, че сме се изнизали и сме извън системата.

Джак се намръщи. Лоша новина, но очаквана. Пакстън не беше глупак. Авантюрата на Джак заплашваше всички със сериозно наказание, можеше дори да се окажат зад решетките.

— Не е късно двамата с Брус да се върнете.

Мак се ухили пакостливо, без да вади угарката от устата си.

— Че тогава какво ще стане с веселбата?

Джак го тупна по рамото в знак на благодарност и го поведе към стълбите.

— А има ли вести от агента на ФБР? Някакви новини за джипиес сигнала на доктор Полк?

— Съвсем го е хванала липсата, шефе.

Джак изруга наум. Само да имаше доказателства, че Лорна е някъде там... не само заради Пакстън, но и за себе си. Докато слизаше по стъпалата, съмнението отново започна да се прокрадва по краищата на решимостта му. Ами ако Лорна изобщо не беше на онзи остров? Или ако вече бе мъртва? Потисна опасенията си. От тях нямаше да дойде нищо добро.

Лорна трябваше да е жива — и по някакъв начин Джак знаеше, че е така. Но това не означаваше, че не се намира в сериозна беда. Страхът му растеше с всяка минута.

— Е, в десет ли отлитаме? — попита Мак.

Джак поклати глава.

— Не. Тръгваме още сега.

46.

Лорна сигурно беше изгубила съзнание. В един момент повръщаше в легена до масата за манипулации, а в следващия лежеше по гръб на същата тази маса. Някой поднесе към носа ѝ амонячна сол. Миризмата беше като ритник в лицето. Лорна избута ръката на лаборанта настрани.

„Какво ми правят?“

Препаратите за стимулиране на яйчниците ѝ бяха вкарани венозно. Гаденето започна още преди да извадят последната игла. Тя се бори с него цели десет минути, но накрая стомахът ѝ се предаде. Явно бяха очаквали страничния ефект и бяха приготвили легена до масата. Напълни го три пъти, докато накрая не се напъваше на сухо.

Когато отново поднесоха солта към носа ѝ, тя се опита да седне. Стаята се завъртя.

— На ваше място бил останал да лежа — каза нечий глас до нея.

Лорна се обърна и позна широкоплещестия господин от кабинета във вилата. Седеше до нея, все още със същите туристически панталони и камуфлажната куртка. Брайс Бенет, човекът зад всичко, което ставаше тук. Отблизо изглеждаше още по-едър. Загорялото му от слънцето лице приличаше на фино полирана кожа, сините му очи бяха като лед.

Брайс махна на лаборанта да излезе.

— Преди десет години ми правиха химиотерапия заради рак на лимфните възли — каза той и се наведе напред. — Получих го от излагане на радиация в годините ми като подводничар. По онова време войниците още наблюдаваха атомните тестове, така да се каже, на живо. Така че имам представа как се чувствате в момента. Но след десетина минути ще можете да станете. Поне останалите жени успяха.

Лорна се огледа. Беше сама с този мъж. Не че можеше да направи кой знае какво. Чувстваше се слаба като новородено с пневмония. Но с всяко вдишване усещаше как главата ѝ се прояснява.

— Какво правите тук? — попита тя. Тоест, искаше да попита защо едрият мъж си е направил труда да слезе тук. Но този въпрос

обхващаше и много повече неща. Защо я подлагаха на това? Каква беше целта на начинанията им?

Брайс възприе въпроса й буквално.

— Дойдох, след като разговарях с доктор Малик. Заинтригува ме нещо, което сте казали. Помислих си, че можем да поговорим няколко минути, преди да продължат процедурата.

— За какво?

— За Рая.

Лорна не знаеше как да разбира това и премълча.

Бенет въздъхна и се облегна в стола си. Лорна забеляза сребърното разпятие на ревера на куртката му — проблесна, когато той се размърда.

— Но нека да започнем от самото начало. Дадох началото на този проект след една статия, написана от главните научни съветници на Пентагона. Група, известна като ЯЗОН.

Погледна я с повдигната вежда, сякаш питаше дали е чувала за тях.

Лицето на Лорна остана безизразно.

— Преди десет години ЯЗОН яростно защитаваха идеята военните да инвестират по-сериозно в така нареченото модифициране на човешката ефективност. Тогава се страхуваха, че враговете ни започват да вземат връх. Чуждите сили вече правеха фармацевтични изследвания в областта на повишаване на ефективността. Подобни лекарства можеха да създадат войници, които са по-умни, по-силни и по-способни да се справят със суровите условия на войната. Можете да си представите тревогата, която се надигна сред важните клечки в Пентагона.

Бенет се засмя презрително.

— Съветниците предупредиха командващите, че Щатите изостават в това направление, и в името на националната сигурност предложиха две неща — увеличаване на финансирането за изследвания и наблюдаване на чуждестранните разработки. Повярвайте, след този доклад парите потекоха — при това във всички посоки. Един от конкурентите ми вече активно провежда опити с лекарства като начин за подобряване на паметта и когнитивните способности на войниците.

Лорна започна да разбира накъде води разговорът. Представи си изображението на мозъка в кабинета на Малик. Спомни си също и думите, крито бе използвал Дънкан в описанието си на проекта — биологични бойни системи.

— Покрай тези насоки се намериха и много пари за наблюдение на проектите в чужбина. По време на един такъв координиран опит за привличане на чужди изследователи като наши къртици се свързахме с доктор Малик.

Вратата зад Бенет се отвори. Сякаш чул, че споменават името му, в манипулационната влезе Малик. Шефът на охраната го следваше по петите. Лицето на Дънкан беше зачервено, от което белезите изпъкваха още повече.

От държането и на двамата беше ясно, че са имали разпрavia.

Бенет се обърна към тях.

— Какво е станало?

Дънкан заговори пръв:

— Изгубихме една от камерите в лагера.

— Може пък да е просто някаква повреда — побърза да добави Малик.

— Или някое от създанията я е повредило. Щом са толкова умни, че да си изрежат проследяващите устройства, за да се промъкнат тук и да убият един от хората ми, значи ще се досетят и да елиминират една скрита камера.

— А останалите камери? — попита Бенет. — Какво показват?

— Нищо необичайно — настоятелно каза Малик. — Действията им изглеждат напълно рутинни. Няма никаква следа от повишена агресивност. Все още смятам, че подобни изблици са изолирани отклонения и можем да се справим с тях.

— Аз пък казвам да идем с оръжия и да затрием онова място.

Бенет вдигна ръка.

— Това ще ни върне години назад. Дънкан, удвоете охраната при портала между двата острова и пратете въоръжен екип да провери онази камера. След това ще решим какво да правим.

Лорна слушаше мълчаливо. Още във ветеринарното училище беше научила, че е по-добре да си мълчиш и да оставиш клиента да се занимава с говоренето. Така получаваш повече информация.

Дънкан обаче не беше забравил, че тя е тук. Изглежда я кръвнишки, сякаш вината бе изцяло нейна.

— Сър, освен това имам новина от компютърния ни експерт. Изглежда, че Центърът в Ню Орлиънс наистина е имал договор с „Компю-Сейф“. Много е вероятно данните им да са били записани на някой външен сървър. Все още се опитваме да научим къде точно се намира той.

— Продължавайте да търсите — изръмжа Бенет. — Не мога да рискувам да изгубя технологично предимство.

— Да, сър. — И Дънкан тръгна към изхода.

Лорна изпита облекчение, че шефът на охраната си отива.

Бенет насочи вниманието си към Малик.

— Докторе, идвате в подходящо време. Тъкмо разказвах как започна проект „Вавилон“, как усетихте промяната на вятъра и решихте да заложите на нашата страна.

— Да. Промяната също така ми позволи да продължа проучванията си, само че този път с достатъчно финансиране.

— В такъв случай и двете страни печелят — рече Бенет.

— Съвсем точно.

Бенет се обърна към Лорна.

— Знаете ли защо наричаме работата си тук проект „Вавилон“?

Тя поклати глава.

— Защото е започнал в библейския район на Вавилон. Доктор Малик работеше върху проекта си вече двадесет години — секретно военно начинание, скрито под зоопарка на Багдад. Занимавал се с изследвания върху един вирус, случайно открит в едно малко кюрдско село в планините при границата с Турция. Сигурно сте чували, че през осемдесет и осма Саддам унищожил няколко кюрдски села. По време на атаката бомбардирал това селище наред с останалите, като използвал и иприт и зарин. Отровил и кладенците. И всичко това, за да се потули онова, което открили там.

— И какво са открили? — дрезгаво попита Лорна. Гърлото ѝ беше като възпалено.

Отговори ѝ Малик:

— Всички деца в селото, родени предишната година, имали странни регресии.

Лорна си представи хоминидите. Можеше да се досети какво има предвид под регресии докторът.

— Суеверните селяни криели децата, защото смятали, че земите им са прокълнати. Тази увереност се засилила, след като подобни аномалии започнали да се проявяват и при козите и камилите в селото. Накрая мълвата плъзнала, особено след като възрастните започнали да се разболяват от странна треска, която ги правела свръхчувствителни към светлина и шум.

Лорна си спомни описанието на токсичния белтък, което бе направил Малик.

— Обърнаха се към мен да проуча случая. Направих ДНК тестове и открих, че всички деца имат хромозомен дефект.

— Допълнителна хромозома.

— Точно така. Но това не е хромозома. А нашественикът. Вирусът, който инжектира собствената си ДНК в ядрото на клетката и се установява там.

Лорна най-сетне се надигна и седна. Този път стаята се завъртя съвсем малко. Гаденето също бързо отслабваше, макар че в кръста ѝ запулсира болка, най-вероятно от яйчниците.

— Вирус? — повтори тя.

— Да. И доколкото можем да съдим по произхода му, вече сме се сблъскали с него в миналото.

За доказателство Малик започна да описва как останките от генома на вируса все още съществували в нашата ДНК, погребани и спящи, просто пореден фрагмент от отпадъчния генетичен материал.

— Всъщност може би именно поради това заразяване в миналото всички животински видове съдържат някакво количество магнетит в мозъка. От онази среща преди хилядолетия носим останки, подобно на парчета от огледало, пръснало се в главата ни.

Малик продължи:

— Но селяните и добитъкът им се заразили отново, когато изкопали нов кладенец, много по-дълбок от обичайното поради продължилата цяло десетилетие суша. Когато водата избила, вирусът бързо попаднал в тях и в животните им.

Лорна разбра.

— И този вирус е вкарал своята ДНК в тях и се е разпространил в клетките им.

— Изглежда, че той се концентрира в много активните клетки. В лимфните, в коремните, в костния мозък. А също така в яйчниците и тестисите.

— И съответно е предал своята ДНК на потомството им.

— Точно така. В клетките на възрастните животни обаче си останал спящ, неактивен. Вирусът се включва единствено в оплодено яйце. Започва да се изразява при растежа на зародиша, като променя устройството на мозъка, за да постигне целта си. В ранните етапи от ембрионалното развитие той кара мозъка да формира тези магнетитни струпвания, след което расте като фрактал заедно с мозъка.

Лорна отново си представи фракталното дърво, простиращо се безкрайно навън.

— Освен това вирусната ДНК продължава да образува белтъци с растежа на потомството. Смятаме, че белтъкът действа като невростимулатор и поддържа невроните във възбудено състояние, като генерира допълнителна енергия за храненето и поддържането на тази фрактална антена. Но същият този белтък убива онези, които нямат неврологичния капацитет да се справят с него, които не притежават тези магнетитни струпвания в мозъците си. Наистина коварно, като се замисли човек.

— Какво имате предвид? — попита Лорна.

— Може би тази смъртоносна характеристика служи и като еволюционно предимство. Начин новото поколение да унищожи старото.

Кръвта на Лорна се смрази.

— Така или иначе, ние познаваме и един друг ефект от тези протеини. Проучихме останалата ДНК на приемника с електронен микроскоп, като се съсредоточихме върху отпадъчната ДНК, съответстваща на генетичния код на вируса. Този район се оказа надут и оплетен, което предполага активна транскрипция и трансляция.

— Какво означава това? — попита Бенет и се почеса по челото.

Лорна знаеше отговора. Стомахът ѝ се преобърна, но този път не от инжектираните ѝ препарати.

— Подобни прояви предполагат, че старият регион от ДНК отново се е активизирал — обясни Малик. — С други думи, отпадъците вече не са отпадъци.

— Как е възможно да стане това? — попита Лорна.

— Бих могъл да се впусна в детайли за информационната РНК и реверсивните транскрипции, но е достатъчно да кажа, че въпросните белтъци са стимулирали и събудили древната ДНК. Смятам, че събуждането на стария код е една от причините тези животни да имат генетични атавизми. И че включването на ДНК, носена в генома в продължение на хилядолетия, по някакъв начин е извадило наяве генетичното минало на всяко животно, събуждайки еволюционни черти, останали дълго време заключени в отпадъчната ДНК.

— Нещо като генетична размяна — каза Лорна.

Малик я погледна въпросително. Не беше разбрал думите ѝ.

Тя обясни:

— Вирусът предизвиква неврологичен скок напред, но за да има баланс, налице е и еволюционен скок назад.

Веждите на Малик се повдигнаха.

— Изобщо не се бях замислял за това.

Бенет кимна.

— Хасан, може би сте прав за доктор Полк. Може би ще е в състояние да предложи свеж подход към проблема.

— Съгласен съм.

Двамата се обърнаха към нея.

— Ако се чувствате достатъчно добре, за да вървите — рече Бенет, — време е наистина да се запознаете с Рая. И със змията, която се крие в него.

Лорна последва Малик до кабинета му. Краката ѝ се огъваха на всяка крачка и едва не падна, когато слезе от масата. Бенет я подхвана и ѝ предложи да се опре на ръката му. Никак не ѝ се искаше да се възползва от помощта му, но алтернативата бе някой да я носи.

Ходенето поне ѝ помагаше да дойде на себе си.

Когато стигна стола пред бюрото му, вече се чувстваше достатъчно силна, за да се пусне от ръката на Бенет и да седне сама. Горещата болка в кръста също бе утихнала до глухо туптене. Лорна се отпусна в стола, а Малик взе дистанционното и го насочи към екраните на стената.

— Това е пряко предаване с висока разделителна способност от хабитата, който създадохме на съседния остров. Животинският резерват е свързан с нашия остров със сухопътен мост, но между нас и него има електрическа ограда и денонощна охрана. Другият остров е идеално опитно поле, на което можем да преценим как тази нова интелигентност се проявява в реални условия.

Централният плазмен монитор оживя. Картината бе толкова чиста, че приличаше на прозорец към друг свят — и може би онзи остров бе точно такъв. На екрана се виждаше поляна в девствена гора. По края ѝ имаше груби колиби с покриви от палмови листа, а в центъра — голяма яма, в която тлееха въглени.

Край ямата клечаха две голи фигури. Бяха с размерите на големи деца, без дрехи, но почти изцяло покрити с козина. Мъжкият се изправи, сякаш усети, че ги наблюдават. Огледа се. Носът му бе широк и сплескан, високото изпъкнало чело скриваше очите му. Долната му челюст бе издадена, сякаш бе грубо оформена някъде по средата между маймунска и човешка.

Въпреки слабостта си Лорна отново се изправи, преодоляла личното си отвращение към провежданите тук изследвания. Разпозна създаването. Това бе жива версия на трупа, който бе видяла. Хоминидна версия на ранен човек. Сякаш разтревожен от нещо, мъжкият помогна

на женската да се изправи. Гърдите ѝ бяха тежки и увиснали. Тя постави длан на силно издутия си корем.

— Тя е бременна — изненадано възкликна Лорна.

— Трябва да роди всеки момент — обясни Малик. — Имаме късмет, че успяваме да видим женската. Обикновено се крие и излиза само през нощта.

— Нарекох я Ева — обади се Бенет с нещо като бащинска гордост.

Малик завъртя очи, донякъде раздражен от самодоволния му избор на имена.

— Тя е първата от тях, която зачена в природата. Обикновено ръководим размножаването им, като ги осеменяваме в лабораторията. Много сме любопитни що за потомство ще роди.

— На каква възраст е?

— Мъжкият е на осем, женската — на седем.

Шокът явно се изписа ясно на лицето на Лорна.

— Образците съзряват много бързо — обясни Малик.

От притъмнялата гора се измъкна голяма тъмна фигура. Движеше се прилепена до земята, пристъпваше на широките си лапи, с изпъната опашка и прилепнали уши. Дебнешком приближи нищо неподозиращите хоминиди. Бе абаносова версия на саблезъбия хищник, убит в Делтата. Доколкото можеше да се съди по външния му вид, беше съвсем млад, но въпреки това тежеше поне петдесет килограма, повечето от които мускули. Очите му се присвиха към двете цели — и изведнъж звярът се хвърли към тях.

Лорна отстъпи крачка назад, обзета от ужас.

Мъжкият внезапно се завъртя. Котката се изпързала по тревата и се обърна по гръб, като оголи гърлото си и се загърчи радостно на земята. Женската се наведе, опряла ръка на кръста си, и я почеса под брадичката. На лицето ѝ се появи нежна усмивка. Чертите ѝ бяха помекотена версия на лицето на мъжкия. Опашката на котката се замята доволно.

Бенет застана до Лорна и изрецитира:

— „Тогавя вълк ще живее заедно с агне, и леопард ще лежи заедно с козле...“^[1]

Обяснението на Малик не бе така философско.

— Всички те са свързани — каза той. — Хабитатът беше създаден преди година. Отначало имаше няколко смъртни случая, но с времето образците намериха равновесие помежду си и живеят в нещо като взаимосвързани семейства. Предполагаме, че връзката им се основава на някакъв ментален афинитет и че споделят на ниво, което не можем да проумеем.

Лорна чу копнежа в гласа му — но не желание да изпита това споделяне, а по-скоро да го разбере и да го овладее.

На поляната се появиха още три хоминида. Единият носеше грубо копие, а другите мъкнеха малко прасе.

— Доставяме на острова сърни и прасета, за да могат да се хранят — каза Бенет.

— Освен това имат кокосови орехи, манго и чист извор — добави Малик. — Но като се изключи това и импровизираните навеси, сме ги оставили да се оправят сами. За да видим как се адаптират, как съжителстват, как използват странната си интелигентност за разрешаване на проблеми. Устройваме ежеседмични предизвикателства и тестове, за да преценим представянето им.

Глутница от десетина кучета изскочи от гората след тримата ловци. Слаби, с пухкави опашки и остри уши, животните приличаха на миниатюрни вълци. В движенията им имаше странна координация: те направиха пълна обиколка на поляната, след което изведнъж замръзнаха и седнаха едновременно, подобно на ято птици, кацащи на клон. В поведението им имаше нещо зловещо.

От колибите излязоха още неколцина хоминиди, привлечени от суматохата. Лорна ги преброи.

„Най-малко десет са.“

— В много отношения това място е истински рай — рече Бенет. — Всички Божии творения, големи и малки, живеят в хармония.

Малик отново подходи не така библейски към въпроса.

— Тук виждаме демонстрация на фрактален разум, при който цялото е по-голямо от сумата на отделните части. Смятаме, че групата е развила нещо като кошерен разум, при който отделните индивиди в хабитата действат като едно живо същество. Може би именно затова не са развили способността да говорят. Защото знаят мислите на другите.

— И може би светът някога е бил точно такъв — каза Бенет. — Преди да бъдем прогонени от Рая.

Този път Малик кимна, вместо да подмине с пренебрежение библейската аналогия.

— Господин Бенет вероятно е прав. Може би наистина наблюдаваме източника на митологията за ранния земен рай, пословичната Райска градина. В културите по целия свят се срещат различни версии на историята. Защо? Може би тя произлиза от някаква расова памет за подобно единство в миналото. Възможно е да си спомняме този земен рай, също както все още носим кристалите магнетит в мозъците си — останките от онази стара невронна мрежа.

— И може би това е нещо повече от спомен — обади се Лорна, неволно завладяна от чудото, което виждаше.

Малик се обърна и я погледна в очакване да обясни.

Тя кимна към екрана.

— През изминалото десетилетие изследователите на животни и физиолозите проучват връзката между човек и животно, онзи странен и дълбок афинитет, който хората проявяват към животни. Никой не знае какъв всъщност е източникът му. Ясно е, че той е нещо много повече от проста привързаност или нужда от компания. Новите проучвания показват, че човешкото тяло физически реагира положително на присъствието на животни.

— Какво имате предвид под „положително“? — попита Бенет.

Лорна предложи няколко примера:

— Хората, които гледат животно, имат по-нисък холестерол и са по-малко изложени на риск от сърдечни заболявания. Галенето на котка е достатъчно за незабавно падане на кръвното налягане. Довеждането на животни в болници и приюти ускорява възстановяването и засилва имунната система на пациентите. И в същото време си остава загадка защо тялото ни реагира по такъв начин.

Тя посочи екрана.

— Може би това е отговорът. Може би в нас се крие нещо повече от расова памет за Рая. Може би телата ни също го помнят, чисто физически. Памет, заключена както в ума, така и в тялото.

— Интригуващо мнение, доктор Полк. И може би сте права. Може би наистина е останала някаква слаба връзка, някаква остатъчна вибрация от фрагментите от магнетитните кристали, която продължава да съществува и да ни свързва. — Малик въздъхна и се намръщи към

фигурите на екрана. — Въпреки това, онова, което ни тормози в случая, е тялото.

Лорна го разбра. Вече събираше детайлите в една обща картина.

— Генетичните атавизми — каза тя на Малик, после се обърна към Бенет. — Споменахте, че Пентагонът проявява интерес към подобряване на ефективността у хората. Все още не сте постигнали желания резултат. При такива мутации и атавизми не можете да демонстрирате резултатите от работата си.

Бенет кимна.

— Точно така.

— Това е Светият Граал на нашето изследване — каза Малик. — Раждането на човек с такива способности, но без връщането на еволюционния часовник назад.

— Пентагонът има ли представа, че правите тези изследвания с хора?

Бенет сви рамене.

— Дават си сметка, че не е разумно да се вглеждат много-много. Именно затова на траулера имаше само животни — за да демонстрираме постиженията си и да си осигурим продължаване на финансирането. Намираме се много близко до осъществяването на целта си. Можете ли да си представите какво би било, ако успеем да овладеем този ресурс? Ще получим войници, които са не само помни, но и ще действат като една бойна единица, нямаща паралел в която и да било армия.

— Но това не е единствената ни пречка — обади се Малик, докато гледаше навъсено как ловците мятат прасето върху горещите въглени в ямата. — Изглежда, нашият Рай си има и своята змия.

— Какво имате предвид?

— Ще ви покажа.

Малик насочи дистанционното към мониторите около плазмения екран. Започнаха да се появяват картина след картина. На повечето се виждаха кървави рани по различни мъже и жени, някои в бели лабораторни престилки, други с работни комбинезони или маскировъчни униформи. Един от екраните обаче показва видео, заснето през нощта, със сребристи отенъци. Някаква фигура — на хоминид — се понесе по тъмен плаж и се нахвърли върху страж, пушещ цигара. Разкъса му гръкляна със зъби и нокти. Дивацината бе

шокираща. Дори след като стражът падна, създаването продължи да дере лицето му и откъсна парче от бузата му.

— Това се случи нощес — каза Бенет.

— Изблик на свръхагресивност — обясни Малик. — Избухва неочаквано, без предупреждение, без провокация, без обяснима причина. Един ден някой от тях може да изглежда миролюбив, а на следващия да нападне лаборант. Това е една от причините да изолираме колонията на другия остров. Започнаха да стават прекалено опасни, за да ги държим тук. Шефът на охраната ни предлага да ги унищожим, но все още можем да научим много за тях, като ги изучаваме. От безопасно разстояние.

Лорна си представи белезите на Дънкан.

— Това ли е причина лицето му да е такова? И той ли е бил нападнат?

— Дънкан ли? — Бенет поклати глава. — Той беше ранен много по-рано, когато прибирахме първите образци. Пострада много лошо. Една седмица беше в кома и прекара безброй часове под скалпелите на хирурзите, само за да се сдобие с някакво подобие на лице.

„Нищо чудно, че ги мрази толкова много“ — помисли тя.

— Но такава е природата на звяра — продължи Бенет. — Лично аз смятам, че проблемът с агресията в Рая се дължи на факта, че опитните образци имат неестествена връзка с дивите животни. Подобен контакт осквернява Божествения план. Покварява малката останала човечност у тях. Ако можем да премахнем това, по-добре да го направим.

— Не мога да не се съглася с това — обади се Малик. — В тях остава нещо диво, което не можем да опитомим. Може би то наистина се дължи на това смесване между животно и човек. За целта ограничихме следващата фаза от изследването си само върху хората. Именно затова се нуждаем от свеж генетичен материал.

Чутото не се хареса на Лорна. Болката в яйчниците ѝ напомни откъде щяха да съберат новия генетичен материал.

— Но ще сме ви благодарни да чуем евентуалното ви мнение относно змията в нашия рай — каза Малик. — С господин Бенет вече обсъдихме възможността да използваме таланта ви.

Лорна изведнъж усети, че всичко това е някакъв тест, практически изпит, целящ да проверят дали може да им бъде полезна.

За да оцелее, тя трябваше да се докаже. Провалеше ли се на който и да било етап, животът ѝ беше обречен.

— Може би няма да е зле да ви покажем върху какво работим в момента — каза Бенет.

С други думи, предстоеше втората част от изпита.

Лорна погледна централния монитор. Жителите на селото покриваха прасето с листа и камъни. Видя една версия на Игор на едно дърво — късаше палмови листа с клюна си. Папагалът без пера ѝ напомни за всичко, което беше изгубила, за безнадеждността на положението ѝ.

Нещо в гората явно беше вдигнало шум. Внезапно всички — кучета, котка, птица, хора — се обърнаха в една и съща посока, сякаш бяха един организъм. Целият хабитат замръзна на място. Всички сякаш гледаха право към камерата и сезираха в нея.

Кръвта ѝ се смрази.

Малик постави ръка на рамото ѝ, за да я успокои. Допирът сякаш развали магията и създанията изведнъж изгубиха интерес към нея и продължиха координираните си действия. Лорна обаче не можеше да се отърси от заплахата, която бе усетила във вниманието им.

— Не се безпокойте — рече Малик. — Няма да имате никакво вземане-даване с тях. Онова място е недостъпно. Изолирани в своя хабитат, те се отчуждават все повече от всичко останало и са опасни за всеки извън взаимосвързаното им семейство. Отиването там е равно на самоубийство.

Въпреки заплахата Лорна не можеше да откъсне очи от екрана. В същото време разбираше проблема със сигурността. Имаше вземане-даване със зоопарка на Ню Орлиънс и познаваше трудностите и предизвикателствата, когато станеше дума за безопасното настаняване на диви животни, особено на хищници.

Беше благодарна, че някой държи под зорко око това място.

[1] Исаия 11:6. — Б.пр. ↑

48.

Дънкан стоеше на ивицата пясък, която свързваше двата острова. Смучеше бонбон с вкус на череша, но дори неговата сладост не можеше да премахне горчивия привкус дълбоко в гърлото му. Мразеше да излага хората си на ненужни опасности, особено след като Малик не можеше да разпознае провала, който направо го хапеше по задника.

В отсрещния край на ивицата трима командоси приближаваха гората на другия остров. Бяха въоръжени с олекотени карабини ХИ8 с монтирани гранатомети.

Дънкан нямаше намерение да рискува.

Никога не рискуваше.

Малик го беше сметнал за параноик, когато разработи мерките за изолиране на другия остров. Шестметрова електрическа ограда разделяше сухопътния мост на две. Върху портата имаше намотки бодлива тел, които се спускаха до водата. Морското дъно от двете страни на оградата бе минирано с противопехотни мини, които при експлозията си пръскаха остри като бръснач флешети. Наред с това беше сложил проследяващи устройства на всички зверове и наблюдаваше движението им денонощно. Не би трябвало да има никакви инциденти, никакви изненади и определено никакви смъртни случаи.

Беше видял трупа на плажа. Лицето на мъжа беше изчезнало, оголено до кост. Загледан в обезобразеното тяло, той се сети за нападението в Багдад и това само разпали гнева му като пожар. Дори собствените му хора го заобикаляха отдалеч, тъй като виждаха в лицето му нещо наистина плашещо.

И той нямаше нищо против това. Искаше хората му да са нащрек.

Тримата оттатък оградата изчезнаха в гората. Дънкан се заслуша в разговора им. Не беше нужно да слиза на плажа, но смяташе, че това е негов дълг. Искаше да е тук, в случай че изникне нещо непредвидено. Никога не пращаше хората си там, където самият той не беше готов да отиде. Тъкмо затова те го уважаваха и му бяха верни.

Слушаше приказките им по радиото. Тримата бяха свели разговора до минимум, но Дънкан не беше доволен. Докосна микрофона на гърлото си.

— По-тихо там. Общувайте само с жестове. Обаждайте се само ако има неприятности.

Тримата потвърдиха.

Дънкан продължи да крачи напред-назад. Минутите се точеха като часове. Челюстните мускули започнаха да го болят.

Накрая в слушалката прозвуча друг глас:

— Командир Кент, екипът всеки момент ще навлезе в затъмнената зона. — Говорещият се намираще в командния център на охраната във вилата и следеше всички камери. — Ще ги изгубя, но ще продължа да ги следя по предавателните устройства.

— Разбрано. Дръж ме в течение.

Дънкан не свалеше очи от залесеното възвишение от другата страна. При планирането на лагера беше взел допълнителни предпазни мерки за непредвидени ситуации. Навсякъде беше разположил напалмови бомби. Само с едно натискане на бутон можеше да изгори другия остров до пясъка. И в този момент се изкушаваше да го направи.

„Да изпържа цялото онова място. И да приключваме с него.“

Дежурният заговори отново:

— Екипът стигна дървото, на което беше поставена счупената камера.

Дънкан нетърпеливо докосна микрофона, за да се свърже с хората си.

— Докладвайте. Какво става? Какво намерихте?

Отговорът бе предпазлив шепот.

— Камерата е счупена. Сякаш някой е хвърлил камък по нея. Разбита е на парчета.

Значи беше прав от самото начало.

„Просто повреда, как ли пък не!“

Смяташе здравата да натрие носа на Малик, след като се прибере във вилата. Това обаче можеше да почака. Не искаше хората му да остават на онова място повече от необходимото.

— Сменете я — нареди той. — И си довличайте задниците обратно колкото се може по-скоро.

— Разбрано.

Преди да успее да се изключи, дежурният се обади отново:

— Командир Кент, получавам сигнал за бедствие от някакъв катер. Съобщават за пожар на двигателя.

Дънкан затвори очи и въздъхна тежко.

„Само това ми трябваше...“

— Къде се намират?

— Патрулът на плажа твърди, че катерът е на половин километър от залива и от него се издига черен пушек. Как да отговоря?

Това никак не се хареса на Дънкан. В главата му зазвучаха сигнали за тревога. Реши лично да провери какво става.

— Изчакай с отговора. Сега идвам.

— Слушам, сър.

Дънкан се загледа в тъмната гора оттатък портата. Тримата вече сигурно се връщаха. Командният пост можеше да продължи да ги следи.

Обърна гръб на другия остров и тръгна по каменните стъпала към вилата. Искаше лично да види онзи катер. Според морските закони нямаха право да откажат на бедстващ съд. Подобно нещо само би привлякло нежелано внимание към острова.

Но това в никакъв случай не означаваше, че трябва да им постилат килими за добре дошли.

Отново докосна микрофона си.

— Кажете на патрула да не изпуска от поглед катера, докато не стигна там. И стрелецът в гнездото да ги държи под прицел.

По време на строежа на вилата се беше погрижил на най-високото ниво да бъде построен бункер, в който бе инсталирана тежка картечница В242 „Бушмастър“. Тя изстрелваше двеста куршума в минута с достатъчна скорост, за да пробият дебела броня. Може би изглеждаше прекалено, но мярката бе разумна — особено като се имаше предвид, че в района продължаваха да върлуват модерни пирати, които атакуваха малки острови, грабеха имения и избиваха или отвличаха всеки, изкарал лошия късмет да се изпречи на пътя им.

Дънкан не позволяваше да го изненадват. Ако някой искаше да му създава неприятности, щеше горчиво да съжалява.

49.

На пет метра под водата Джак се понесе над рифовете и се озова в плитчините на острова. Пръстите му се бяха вкопчили в дръжките на персоналния подводен скутер „Мако“, който го караше към брега. Бе нагласил наклона на перката така, че да остава на около две педи над дъното.

Мак и Брус цепеха плитката вода от двете му страни. И тримата бяха облечени с черни неопренови водолазни костюми. Всеки мъкнеше херметичен сак с дрехи и оръжия. Карабини Д4 и полуавтоматични пистолети „Хеклер и Кох“. Джак бе взел и своя „Ремингтън 870“.

Нямаше никакви илюзии, че огневата им мощ е достатъчна за фронтална атака. Оръжията трябваше да се използват в краен случай. Успехът или провалът на мисията зависеше не толкова от тях, колкото от невидимостта. Именно затова бяха координирали действията си с катера на Тибодо. Другите би трябвало вече да са подали сигнала за бедствие и да привлекат вниманието към другия край на острова, докато екипът на Джак се промъкне през задната врата. За по-сигурно той бе проучил сателитните карти и бе избрал да излязат на суша на северния залесен остров. Вилата се намираще на южния, така че това по-малко парче земя най-вероятно нямаше да бъде наблюдавано внимателно.

Поне така се надяваше.

Дъното започна да се надига под него и той намали скоростта. На двайсет метра от брега спря двигателя и остави устройството да легне на пясъка. Предпазливо се издигна до повърхността и подаде маската си над нея, за да огледа сушата. Тънка ивица пясък отделяше морето от тъмната стена на гората, състояща се предимно от палми и мангрови дървета при водата и карибски борове и орехи в по-високите части. Слънцето залязваше от другата страна на острова и всичко тънеше в плътни сенки.

Изчака цяла минута, оглеждаше се за някакво движение.

Всичко изглеждаше спокойно.

Мак и Брус изплуваха от двете му страни. Джак свали кислородните си бутилки, колана с тежестите и плавниците. Задържа дъх, хвана сака си и направи знак на хората си да го последват. Изрита с крака и се понесе към брега, като се стараеше да остане под водата колкото се може по-дълго. Накрая, когато пясъкът застърга по корема му, рязко се изправи и се хвърли към плажа.

Само със седем крачки излезе от водата и се озова в сенките на дърветата. Брус пристигна втори, стройната му фигура се движеше във водата напълно безшумно. Метна се над пясъка и се претърколи в сенките от дясната страна на Джак, без да остави нито един отпечатък. Мак пък щурмува плажа като десантна амфибия — надигна се от водата и се затича приведен по пясъка към дърветата отляво.

Запазиха пълно мълчание. Недалеч вълните бавно отмиваха най-видимите следи от десанта им.

Джак чакаше и трепереше. Вече не се движеше и главата отново започна да го боли. Миризмите на гората го изпълниха — гниещи листа, мокър пясък, някакво цвете с остър аромат. Трескавите му очи горяха и дори сенките му се струваха прекалено светли. Всичките му сетива се простираха навън и търсеха някакъв сигнал дали не са били забелязани.

Но не прозвучаха никакви аларми. Нямахше тревожни викове.

Удовлетворен, Джак направи знак на другите да се приготвят. Свалиха водолазните костюми и ги смениха с груби работни униформи в зелено и черно. Извадиха оръжията от саковете и прикрепиха микрофоните и слушалките по местата им.

Джак вдигна ръка и я спусна като брадва в посока на сухопътния мост, който свързваше двата острова. Ивицата пясък се намираще недалеч от вилата. Под прикритието на гората можеха да се промъкнат почти до прага ѝ.

По-нататък трябваше да се сдобият с допълнителна информация. Джак смяташе да устроят засада на някой от стражите и да го разпитат под заплахата от сериозно осакатяване — заплаха, която щеше да се изпълни, ако онзи откаже да сътрудничи. Нямахше време за любезности. Смяташе да разбере дали Лорна е във вилата и ако е така, къде я държат.

Отново изпита онази дълбока до мозъка на костите ярост. Зрителното му поле се стесни, докато навлизаше в шарената сянка на

гората. Хората му се движеха безшумно от двете му страни.

Където и да се намираше Лорна, щеше да я открие.

Спряха пред затворена врата, на която пишеше САМО ЗА ОТОРИЗИРАН ПЕРСОНАЛ, и Малик я отключи с картата си. Бенет и Лорна влязоха след него. Червенокосият Конър, надянал обичайната си намръщена физиономия, остана в коридора.

Към следващата стая водеше втора врата, но тя не можеше да се отвори, докато не бъде затворена първата.

Точно като въздушен шлюз.

Малик се обърна към Лорна.

— Онова, което ще видите, може отначало да ви се стори жестоко, но е необходимо.

— За запазване на чистотата им — добави Бенет.

Малик сви рамене.

— Или иначе казано, за да се изолират променливите. Да се премахне всяка вероятност контактът с животинските умове да доведе до психотичните сривове, наблюдавани при първото поколение образци. И тъй, нека ви покажа втория етап от изследванията ни.

Лорна изведнъж изпита страх да прекрачи прага. Боеше се да разбере какви ужаси се крият от другата страна. Малик отвори вратата — и Лорна с изумление чу детски смях, съпроводен от плясък на малки длани. Носеше се и тиха музика. Песничката от „Улица Сезам“.

Несъответствието между смеха и този дом на болката я изправи на нокти. Страхът ѝ се засили още повече.

— Елате — каза Малик и ѝ направи знак да го последва.

Лорна нямаше друг избор освен да се подчини. Бенет вървеше зад нея.

Малик продължи да говори. Изглеждаше мъничко нервен, може би дори смутен.

— Макар да сме ги изолирали тук, се отнасяме с тях добре.

Лорна се озова в помещение, което можеше да мине за стая за игри в която и да било детска градина. На едната стена имаше училищна дъска. Навсякъде имаше ниски разноцветни възглавници-столчета. На друга на дъска от корк бяха закрепени пастелни рисунки,

а в ъгъла бе разположен плазмен телевизор, на който някакво кученце си говореше с Голямата птица.

Вниманието на Лорна обаче бе грабнато изцяло от децата. Десетки деца седяха на възглавниците или лежаха на килимчета и жадно гледаха екрана. На височина едва достигаха до кръста ѝ, но съвсем не бяха малчугани. Напълно развитите им черти загатваха за зрелост. А от мекия пух по бузите и крайниците им беше ясно, че са роднини с обитателите на другия остров. Но вместо да са голи, децата носеха еднакви сини пижами.

— На каква възраст са? — прошепна смаяната Лорна.

— От година и четири месеца до две години — отвърна Малик.

Докато пристъпваше в стаята, едно от децата се обърна към нея, след това всички останали направиха същото. Това напомняше за синхронизацията, която бе уловила камерата в гората. Реагираха подобно на стреснато ято птици или рибки, обръщащи се едновременно в една и съща посока.

Спомни си термина, използван от Малик — кошерен разум.

Той ли беше причината за това поведение? Лорна знаеше, че поведението на ятото все още си остава неразгадано от учените. Някои се питаха дали между птиците или рибите не съществува някаква електромагнитна връзка, която ги кара да действат в съвършен синхрон. Напоследък обаче се беше стигнало до консенсус, според който всеки индивид реагира на микросигнал от съседите си — и то по предварително зададен начин.

Загледана в поведението тук, Лорна се запита дали не става въпрос за комбинация от двете.

От телевизора прозвуча нова песен и децата отново се обърнаха към него.

— Те са съвсем невинни — рече Бенет. — Изолирани тук, далеч от всякаква поквара, свързани само със себеподобните си.

Малик кимна.

— Наблюдаваме коефициента им на интелигентност с тестове и следим за някакви признаци на агресивност. Засега интелигентността им нараства с всяка седмица. И няма никаква агресия. Но може би все още е твърде рано за заключения. Агресията всъщност се проявява едва по време на и след пубертета. Въпреки това сме изпълнени с надежда.

— Какво ще правите с тях? — попита Лорна, макар да се страхуваше от отговора.

— Тъй като се развиват бързо, ще можем да събираме яйцеклетки от най-възрастните женски след още шест месеца. Дотогава ще са достигнали полова зрялост.

При мисълта за подобно насилие върху тези деца Лорна изстина.

— След това ще опитаме да унищожим онези активни части от отпадъчната ДНК на яйцеклетките, които по всяка вероятност задействат атавизмите, и ще се опитаме да ги премахнем от следващото поколение. — Малик потърка длани, сякаш нямаше търпение да чака. — Съвсем близко сме до откритие, което може да промени света.

Бенет кимна и каза:

— И затова бихме могли да се възползваме от помощта ви.

Малик беше напълно съгласен.

— Вашият опит в размножаването на екзотични животни и работа с генетичен материал може много да ни помогне в последните етапи на работата ни.

Подтекстът бе съвсем ясен — това бе предложение, на което не можеше да откаже. Не и ако искаше да остане жива. Но как можеше да се съгласи? Това не бяха застрашени от изчезване екзотични животни. Всъщност изобщо не бяха животни.

Едно малко момиченце стана от възглавницата си и вдигна ръце в универсалния жест. Лорна се наведе и го взе на ръце. Детето бе потекло, отколкото очакваше, с по-едри кости, но мъничката му ръка се вдигна и то започна да си смуче палеца. Малката главица се отпусна на рамото на Лорна, а блесналите очички продължаваха да следят урока по азбука от телевизора.

(... и ето че стигаш до буквата У...)

Лорна усети как детето се отпусна. Лекото потръпване на малкото му телце отслабваше с всяко вдишване. Лорна долавяше лишението у тези деца, липсата на топло общуване. Това повдигна въпрос.

Тя погледна Малик.

— Какво е станало с майката на това дете? С всичките им родители?

Малик се опита да я успокои.

— Видяхте ги. Те са настанени в хабитата. Когато заселихме другия остров, отделихме младите образци тук. Построихме детското отделение с медни проводници в стените, за да ограничим невронната мрежа на групата само в рамките на тези помещения и да ги изолираме от замърсяване, докато мозъците им са все още податливи.

Лорна си представи заснетото от камерата насилие, когато хоминидът нападна стража. Според признанието на самия Малик това не бяха тъпи животни. Макар да не можеха да разговарят, те несъмнено бяха много интелигентни и общуваха помежду си по начин, който никой не разбираше напълно.

Започна да подозира каква е причината за това нападение и жестокост.

Носеше я в ръцете си.

Майчинският инстинкт е много силен при повечето животни. В условията на съжителство този инстинкт би трябвало да се засили. Загубата на всяко дете несъмнено е била усетена от цялото племе. Да, подобно нещо би могло да ги доведе до това състояние. В съчетание с високата интелигентност — растяща всяка седмица, според думите на Малик — заплахата от страна на обитателите на хабитата щеше да става все по-голяма.

Нищо чудно, че мерките за сигурност бяха толкова сериозни.

„Бог да е на помощ на всеки, който стъпи там.“

Пет минути след дебаркирането на плажа Джак поведе екипа си през боровете. Бързо стигнаха до по-високата земя, но продължиха да се движат успоредно на брега в посока към сухопътния мост. Джак мислено определяше местоположението на групата по слънцето, ъгъла и посоката на сенките.

Въпреки това му се искаше да огледа сушата по-добре.

Забеляза една варовикова скала, която можеше да му послужи за наблюдателница, и вдигна юмрук.

Мак и Брус моментално изчезнаха в сенките от двете страни с готови за стрелба карабини, а Джак се покатери по канарата. Слънцето още къпеше върха ѝ. За първи път пред него се разкри добър изглед към острова, чак до залива от западната страна. В него забеляза бяло петънце. Издигачият се от него черен дим ясно изпъкваше на фона на

заязващото слънце. Джак се надяваше Ранди и двамата Тибодо да имат достатъчно димки, за да поддържат измамата по-дълго.

Насочи вниманието си към територията около тях. Видя ивица пясък, свързваща двата острова. Забеляза метален отблясък, който го разтревожи. Мостът като че ли беше разделен на две от нещо като барикада. Съоръжението го нямаше на сателитните карти, но пък те бяха стари, а и подробностите се губеха.

Намръщи се на преградата, но разбираше, че няма друг избор. Щеше да се заеме с предизвикателството, когато стигнеха до него. Въпреки това наличието му не му даваше покой.

„Защо им е било да издигат преграда между двата острова?“

Обезсърчен, Джак отстъпи към ръба на канарата, за да скочи долу... и в същия миг проехтя автоматична стрелба, необичайно силна. От наблюдателницата си Джак видя как ято гълъби внезапно излетя от гората между него и моста.

Приклекна. Очакваше куршумите да започнат да разкъсват листата около него — сигурен бе, че са го забелязали. Но в следващия момент стрелбата се смени с ужасни писъци, които отекнаха пронизително във въздуха.

После писъците престанаха, някак категорично и окончателно. Настъпи тишина, сякаш цялата гора бе затаила дъх.

Джак се спусна от скалата в сенките, като се мъчеше да се движи колкото се може по-тихо. Обхвана го смразяваща увереност. Представи си барикадата. Нещо друго делеше този малък остров с групата му.

Не знаеше какво е то, но едно нещо бе сигурно.

Намираха се от погрешната страна на оградата.

50.

Дънкан опря юмруци върху бюрото на наблюдателната станция. Командният център на охраната се намираше в бункер в склона на хълма. От него имаше пряк достъп до вилата и подземната лаборатория. През прозорците с бронирани стъкла зад Дънкан се откриваше изглед към залива и бедстващия риболовен катер, който навлизаше в кълбо дим в техни води. Съдът не беше непосредствената му грижа. Стрелковото гнездо на вилата го държеше непрекъснато под прицел.

Вниманието на Дънкан бе съсредоточено върху тъмния екран.

Вслушваше се в шума в слушалката, като се мъчеше да улови някакъв сигнал от разузнавателната група. Ужасяващите писъци по радиото все още отекваха в ушите му. Не можеше да определи колко гърла ги бяха издавали.

Дали някой от хората му бе все още жив?

— Пусни записа пак — каза той.

Дежурният зад бюрото започна да натиска разни копчета и по тъмния екран пробягаха размазани ярки образи, след което показва кристалночиста картина на пресноводния извор, бълбукащ сред гората по залесения склон на хълма. Камера 4А — една от дванадесетте, разположени на ключови места, предлагащи най-добри условия за наблюдение на ежедневието на опитните образци — се намираше до единствения водоизточник на острова.

Екипът на Дънкан беше успял да монтира новото устройство. Образът се движеше, докато поставяха и закрепваха камерата. Нечия ръка помахаше пред обектива, за да проведи дали работи.

След това ръката рязко се спусна и един от хората му спринтира пред камерата. Карабината му беше опряна на рамото, бузата бе притисната в приклада. Камерата не предаваше звук, но карабината стреляше — от дулото ѝ излизаше дим и огън. После мъжът излезе от кадър.

Миг по-късно образът трепна и изчезна.

Дънкан рязко пое дъх. Безпокоеше го не само участието на хората му. Погледна мониторите, предаващи картини от останалите единадесет камери. Те показваха различни изгледи към острова — грубо отходно място, скален корниз, плитка пещера. Три камери гледаха към селището. Всичко изглеждаше тихо и спокойно, само че от обитателите му нямаше и следа. Подозрителното им отсъствие можеше да означава само едно.

— Те знаят за камерите — промълви Дънкан.

„За всички.“

Значението на това беше много тревожно.

„Тогава защо са повредили само една?“

Отговорът беше съвсем прост. Копелетата бяха заложили капан, за да примамят хора. Но защо? За да си отмъстят? Надали. Действията им бяха прекалено пресметливи, прекалено целенасочени. Отново си припомни стрелбата на карабината. Появи се друга възможност, която започваше да му се струва все по-сигурна и сигурна. Счупената камера не трябваше да примамва хора — а оръжия.

Погледна компютърния монитор. На екрана имаше карта на острова. Малки червени точки се движеха по нея в реално време. Това бяха проследяващите устройства на четиринадесетте маймуночовеци и двадесет и трите други образца. Никоя от светлинките обаче не се намираще в близост до извора по време на нападението. Забеляза, че някои от точките си остават неподвижни — някои в колибите на селото, две в пещерата, останалите — в джунглата.

Започна да брой неподвижните светлини.

„... дванайсет, тринайсет, четиринайсет.“

Точно толкова, колкото бяха маймуночовеците. Това не можеше да е съвпадение. Обяснението можеше да е само едно.

— Махнали са предавателните си устройства — каза на глас той.

— Сър! — Дежурният скочи и посочи картината, предавана от една от камерите. — Вижте това!

Дънкан застана до него пред монитора. На екрана се виждаше поляна в джунглата. Отначало не забеляза нищо. После някакво движение в сенките привлече погледа му. Някакви фигури се промъкваха в гората.

Две, може би три.

Присви очи.

„Да не би да са липсващите обитатели?“

После една от сенките излезе на осветено от слънцето място. Мъж с панталони, камуфлажно яке — и карабина. Отначало Дънкан си помисли, че е някой от хората му, все още останал жив. Но екипировката не беше същата. А и той познаваше тримата, които бяха прекосили сухопътния мост до онова адско място. Този не беше от тях. На острова имаше други.

Претегли възможностите. След земетресението в Хаити разбойниците в района бяха станали по-дръзки. Възможно ли бе да са някои от тях?

Загадъчната група изчезна в джунглата.

— Какво ще заповядате? — попита дежурният.

Дънкан се обърна към компютърния монитор. Хаотичното движение на червените точки бе спряло. Докато гледаше, те отново се задвижиха — всички, без изключение. Насочваха се към натрапниците, подобно на затагача се примка.

Устните му се разтеглиха в зловеща доволна усмивка. Глупаците бяха избрали неподходящо място за акостиране.

— Сър?

— Продължавай да наблюдаваш — каза Дънкан. — След малко проблемът би трябвало да се разреши сам.

Това обаче не се отнасяше за една друга грижа. Как изобщо тази група се беше озовала на острова? Дънкан се обърна към прозорците, които гледаха към морето. Пушецият катер продължаваше да крета към залива.

Явно това беше отговорът.

Беше чувал, че някои птици се преструват, че крилото им е счупено, за да подмамят котките по-надалеч от гнездата им. Същото ставаше и тук. Бедстващият катер целеше да отвлече вниманието им и да свалят гарда.

Гневът пламна дълбоко в гърдите му.

„Време е да я стъпчем тази птичка.“

— Обади се на стрелеца в бункера — нареди Дънкан, без да откъсва очи от залива. — Да открие огън по катера.

51.

Джак ги усети, преди да ги е видял.

Вдигна юмрук, за да спре другарите си. По време на прехода се беше настроил към гората — към приглушения шепот на морския бриз в игличките на боровете, към свежия аромат на глина и сол, редуващите се сенки и слънчева светлина. После настъпи внезапна промяна. От гората навсякъде около тях се чу тихо пукане, сякаш към тях се движеше някакъв пожар. Полъхът на вятъра донесе до него ясно изразена мускусна миризма. Някакви дребни сенки се раздвижиха бързо в клоните отляво.

В гората имаше нещо — и се приближаваше.

Джак предпазливо приклепна и свали ремингтъна. Предпочиташе да ловува с пушка помпа в гората. При ограничено пространство разпръскващите се сачми вършеха по-добра работа от точността на карабината.

Мак и Брус заеха позиции от двете му страни. Тримата бяха с гръб един към друг и с насочени напред оръжия.

Джак се взря в сенките. Шумоленето моментално престана, сякаш някой бе натиснал прекъсвач. Зачака. Лесно можеше да припише звуците на развинтеното си въображение, само че острата миризма на мускус си оставаше.

Настръхна. Усещаше очи върху себе си — много очи, които го изучаваха също така напрегнато, както той наблюдаваше гората. Докато напругаше всичките си сетива, главоболието се върна с пълна сила и периферното му зрение се сви. За момент главата му се изпълни със странен шум, сякаш тялото му се беше превърнало в радиоантена, опитваща се да улови сигнал.

Отдясно внезапно запращяха клони. Поради някаква причина Джак погледна нагоре. Над тях премина сянка и полетя тежко надолу към него и хората му. Наложиха се да се пръснат. Нещото падна на земята в центъра на групата им.

Кръв блисна във всички посоки.

Джак зяпна, отвратен и потресен.

На земята лежеше обезглавен труп. Ръцете бяха изтръгнати от ставите и бяха останали само тялото и краката. Кръвта продължаваше да се процежда от раните.

„Какво, по дяволите...“

Забеляза черната камуфлажна униформа. Екипировката бе същата като на групата, атакувала ЦИЗВО. Отново насочи вниманието си към потъналата в сенки гора. Тя си оставаше мъртвешки тиха — толкова тиха, че можеше да чуе плясъка на вълните в далечината. Шумът в главата му отслабна до ниско бръмчене, но докато напругаше сетивата си, то бавно започна да се усилва.

— Ето ги и тях — прошепна Джак на хората си.

Лорна продължаваше да държи момиченцето. По телевизията продължаваше „Улица Сезам“.

— Значи смятате, че снощното нападение е било опит да стигнат до децата? — попита Бенет.

Лорна сви рамене.

— За какво друго им е да атакуват този остров? Казахте, че имат предостатъчно храна, вода и подслон. Защо им е да преплуват дотук през нощта и да нападнат стража на плажа?

— Може и да сте права — каза Малик. — Но това не обяснява свръхагресията, показана преди да преместим възрастните на другия остров. Така че не всичко се дължи на децата.

Двамата се обърнаха към нея. Загледаха я някак прекалено напрегнато, сякаш очакваха от нея решение, някаква идея за обясняването на проблема. Лорна знаеше, че ако не успее да ги впечатли, не успее да докаже ползата от себе си, дните ѝ на това място бързо ще приключат.

— Изблиците на агресия — започна тя. — Казахте, че нападенията са започнали, без да бъдат провокирани.

Малик кимна.

— Точно така. Миналата година един възрастен екземпляр най-спокойно провеждаше теста си за интелигентност, когато изведнъж скочи и смаза лаборанта. Разбира се, образецът беше веднага убит, за да не се допуснат други инциденти.

— И нищо не е провокирало нападението?

— Доколкото можем да преценим, нищо.

— Ами процедурите, които провеждате в другите си лаборатории? И по-конкретно болезнените опити?

Малик потърка замислено брадичка.

— Правим изследвания през цялото време. Все още не разбирам какво искате да кажете.

Лорна отново си представи странното стадно поведение, което бе видяла.

— Казахте, че образците имат кошерен разум, нали така? Че мислите им се предават по електромагнитната мрежа, която ги обвързва. Защо тогава същото да не се отнася и за болката? С други думи, онова, което чувства един, може би чувстват и всички останали. Ако това е така, щом провокирате един екземпляр, някой друг може да реагира съвсем рефлексивно.

Бенет погледна Малик.

— Обмисляли ли сте тази възможност?

— Не, но тя е наистина интригуваща. — Ученият замислено присви очи, но не изглеждаше напълно убеден. — Ще трябва да прегледам записите.

— Трябва да престанете да мислите за тях като за инвалиди — каза Лорна. — Те имат само един разум, разпространен фрактално в групата. Те са една психика в много умове. И в продължение на години вие сте малтретирали тази психика и сте я измъчвали по множество начини.

Впери поглед в Малик, очакваше той да възрази срещу обвинението в жестокост. Мълчанието му бе повече от красноречиво.

Тя продължи:

— Нима има нещо чудно, че при такова продължително и непрекъснато малтретиране се проявяват психотични преломи? А вие подходите дори към тях неправилно. Опитвате се да изкорените проблема, като елиминирате само извършилите насилие. Тези сривове не се дължат на индивидите в групата, а на цялото, на кошерния разум, който сте измъчвали до точката на пречупване.

Бенет и Малик се спогледаха разтревожено.

— Значи предполагате, че целият кошерен разум може би е психотичен? — Гласът на Малик трепна разочаровано. — Докаран до лудост.

— Може би дори нещо по-лошо.

— В какъв смисъл по-лошо? — попита Бенет.

— Ако доктор Малик е прав за тяхната интелигентност, цялото, което сте създали, не е просто безумно — а блестящо безумно. Отвъд нашето разбиране, отвъд възможността да бъде излекувано. Чиста ярост и лудост, съчетани с коварство и хитрост. — Лорна поклати глава. — Създали сте чудовище.

Джак се взираше над цевта на пушката към гората. Имаше чувството, че в черепа му бушува пожар. Трупът зад него вонеше на кръв и чревно съдържание. Защо го бяха хвърлили по групата му? Като заплаха, като начин за отвличане на вниманието? Но защо просто не ги нападнаха?

Оглеждаше гората и ги усещаше от всички страни. Той и хората му бяха обкръжени, хванати в капан. Отново се замисли за трупа. Умът му работеше бързо.

„Защо го хвърлиха тук?“

И изведнъж разбра. Хвърли поглед към тялото и си спомни трясъка на автоматичната стрелба. Звучеше така, сякаш беше дошла не само от едно оръжие. Някой, който и да бе той, се беше справил с опитни войници със същата лекота, с която човек избива мухи. Ако искаха да ликвидират неговата група, досега вече да са го направили. А вместо това бяха хвърлили трупа тук.

И той знаеше защо.

„Като послание.“

Обърна се към Мак и Брус.

— Свалете оръжията.

И за да даде пример, самият той свали пушката от рамото си, задържа я в протегнатата си ръка, приклепна и я остави на земята.

— Да не си се побъркал, шефе? — попита Мак.

— Направи го. Ако искаш да живееш.

Мак измърмори нещо под нос, но се подчини.

Джак знаеше, че трупът е хвърлен като предупреждение. За да им покажат, че животът им е обречен, ако не се предадат. Усещаше също, че обитателите на острова, каквито и да са те, знаят, че екипът на Джак е различен от командосите.

След като оръжията се озоваха на земята, сенките се размърдаха и от гората се появи фигура. Намираше се много по-близо до тях, отколкото бе предполагал Джак. Само на няколко метра. Раздвижиха се и други. Някои по-големи, други — по-малки.

— Джак... — изсъска Мак.

— Не мърдай — предупреди го той.

Мак се подчини, но не изглеждаше щастлив.

Фигурата приближи още повече. Отначало Джак я взе за голямо шимпанзе или малка горила, но когато съществото излезе на слънчева светлина, видя, че върви изправено като човек. Нямаше влачене на крака и подпиране на юмруци. Наклони глава, докато приближаваше. Джак забеляза, че едното му ухо липсва и на мястото му е останал дълъг неравен белег. Това не беше хирургична намеса, а рана, получена в бой.

Съществото доближи още повече и ноздрите на плоския му нос се разшириха, за да подуши Джак. Беше голо, покрито с козина — и с кръв. Макар и по-ниско с шейсетина сантиметра, тялото му бе с едри кости и цялото в мускули. Джак предположи, че е в състояние да го разкъса с голи ръце.

Но за момента имаше крехко примирие.

Големи блестящи очи сезираха в него.

Джак забеляза интелигентността в погледа. Но в очите нямаше топлина, нямаше приветствие. Оставаха си студени като звезда през зимата.

Кръвта сякаш се събра в корема му, когато осъзна още нещо. Спомни си думите на Лорна за генетичните атавизми. Знаеше, че съществото, пред което е изправен, не е животно. Че някога е било човек.

Зад първото същество се появи друго, чието лице бе изкривено заплашително. Носеше олекотена карабина, най-вероятно отнета от трупа зад Джак.

Отляво от гората излезе тигър с черна козина. Устните му се дръпнаха и оголиха дълги като кинжали зъби.

Очите на всички бяха приковани в Джак.

От втренчените погледи главата започна да го боли отново, костите на черепа му сякаш завибрираха. Едва успя да се сдържи да не запуши ушите си с длани.

Първото същество пристъпи още напред, докато не застана директно пред Джак. Наведе се напред и подуши дрехите му. Протегна ръце и сграбчи ризата му. Пръстите му се свиха и ръцете рязко се дръпнаха настрани, разтваряйки ризата. Разлетяха се копчета. С оголени гърди и корем Джак се почувства слаб и уязвим. Превръзките на Лорна върху раните му изпъкваха рязко на голата му кожа.

Ръцете разкъсаха и тях заедно с косъмчета и коричка. Джак трепна, но не понечи да отгласне съществото. По корема му потече струйка свежа кръв.

Отляво Мак изруга под нос, без да сваля ръцете си.

Отдясно Брус беше останал приклепнал. Срещу двамата му другари стоеше глутница дребни вълци.

Джак видя как погледът на Брус се стрелка към оръжието на земята и го предупреди през зъби:

— Недей.

Брус се подчини, но погледът му не се откъсна от карабината. Беше готов да се хвърли към нея при най-малката провокация. Джак не можеше да позволи да се случи подобно нещо.

Човекът звяр пред Джак наклони глава, отново се наведе напред и подуши струйките кръв по гърдите му, вдишваше дълбоко и дълго. После дръпна назад малката си глава. Очите му бяха леко притворени, сякаш оценяваше миризмата дълбоко в себе си. Джак забеляза, че останалите правят същото. Дори очите на котката се притвориха.

За момент и неговите ноздри се изпълниха с миризмата на кръв — толкова силна, че почти го замая. После миризмата изчезна.

Лицето на оглеждащия го отново се надигна към неговото. Ръцете му сграбчиха раменете му и го смъкнаха надолу, докато Джак не се озова нос срещу нос с получовека. Долови миризмата на вонящото му тяло, забеляза всяка мигла, чу дрезгавото му дишане. Пръстите продължаваха да стискат раменете му. Джак усещаше грубата сила на хватката.

Но онова, което изцяло привличаше вниманието му, бяха очите.

Зениците се разшириха. Джак имаше чувството, че гледа в дълбок черен кладенец. Имаше чувството, че е бездънен — но това изобщо не означаваше, че е празен. Нещо странно и непознато се взираше в него.

Шумът в главата му стана толкова силен, че заплашваше да спуга черепа му. Сякаш мозъкът му се мъчеше да се измъкне през ушите му. Докато го заливаше вълната на агонията, зрителното му поле внезапно се стесни, докато не му се стори, че е увиснал над бездънна пропаст.

Остана уловен там за момент, след което съществото го бутна назад и Джак се блъсна в едно дърво. Налягането в черепа му отслабна до глухо пулсиране.

Създанието се обърна и се отдалечи. Другите зверове също се обърнаха като един и изчезнаха в гората.

Джак остана да стои, неподвижен и разтреперан.

Какво се бе случило, по дяволите?

Съществото, което беше стояло пред него, погледна назад, преди да изчезне. Студените очи го изгледаха, после погледнаха пушката в краката му. Посланието бе ясно.

Мак се запрепъва към Джак.

— Сега какво, шефе?

Джак се наведе и взе оръжието си.

— Отиваме с тях.

— Какво? — ужаси се Брус. — Ще ни разкъсат на парчета.

Джак знаеше, че в думите на другаря му има нещо вярно. За момента беше минал някакъв вид тежко изпитание. Не знаеше що за изпитание беше — и преминаването му бе колкото облекчаващо, толкова и плашещо.

Но в същото време изобщо не се заблуждаваше. Това не бе топло приемане. Просто имаха общ враг. Нищо повече. Спомни си студеното внимание и разбра, че това примирие ще продължи само колкото войната.

След това... щеше да свърши.

— Да вървим — каза Джак.

Успяха да направят само няколко крачки, когато от другия остров се чу трясък на автоматична стрелба. Джак се втурна към края на гората. Между клоните успя за пръв път да види вилата на другия остров.

От бетонния бункер на покрива ѝ стреляше картечница. Оръжието обаче не беше насочено към тях, а стреляше към залива, който все още беше скрит зад възвишението на другия остров.

Джак знаеше каква е мишената на свирепия бараж.

Катерът на братята Тибодо.

52.

Дънкан стоеше пред прозорците в управлението на охраната. Отгоре тежката картечница трещеше от бункера и бронираните стъкла на прозорците вибрираха. Далеч долу куршумите оставяха във водата бродерия, която приближаваше димящия катер в залива.

Още при първия знак за беда катерът беше дал газ и се бе насочил към брега. Носът му се вдигна високо, избутан от водата от някакви мощни двигатели, много по-мощни, отколкото можеше да се очаква от обикновен рибарски съд. Това наблюдение се потвърди, когато първите куршуми улучиха бордовете на катера и отскочиха, без да му причинят вреда.

Явно корпусът на съда бе подсилен с броня. Контрабандистите на оръжие и други стоки често маскираха бойните си съдове като обикновени рибарски катери. Тежката картечница на вилата можеше да разкъса лека броня и дори да свали бавно летящ самолет, но сега разстоянието и ъгълът на стрелба бяха неподходящи.

После се случи нещо странно.

От кърмата на катера във водата бе спуснат зодиак, който полетя като черна ракета напред.

Тежката картечница отново намери основната си мишена и куршумите улучиха носа. Бронираният съд рязко зави и тръгна странично, като оголи борда си, за да защити малкия зодиак. Куршумите рикошираха от корпуса, после откосът продължи нагоре към мостика. Стъклата на прозорците се пръснаха на парчета. Мъже се проснаха по корем на палубата.

Зодиакът летеше към северния край на залива и подскачаше на вълните. Охраната по плажа откри огън. От лодката отговориха със стрелба, последвана от димна опашка. Ракетата улучи плажа и експлодира, като вдигна висок фонтан пясък и направи на трески една палма.

Охраната се пръсна, а лодката продължи да лети по водата, сякаш се опитваше да заобиколи и да се насочи към пясъчната ивица, свързваща двата острова.

Преди Дънкан да успее да прецени заплахата, се появи по-сериозен проблем.

Някакъв мъж излезе на палубата на риболовния катер, опрял на рамото си някакво дълго оръжие. Коленичи и го насочи към вилата.

„Шибано копеле...“

Задната част на оръжието избълва дим и Дънкан се дръпна от прозореца. Ракетата полетя право към него — или по-скоро към картечницата над него. Така или иначе, той нямаше никакво желание да остава тук.

Хвърли се към вратата.

Лорна стоеше замръзнала с Малик и Бенет в детското отделение. Момиченцето в ръцете ѝ се бе вкопчило в яката на блузата ѝ и трепереше. Изведнъж стрелбата спря, но след секунди се чу взрив, който бе като ритник в корема. Макар и заглушена от скалата, експлозията разтърси стените.

Всички затаиха дъх, после едно дете заплака. За секунди плачът се подхвана от останалите. Детегледачката — закръглена жена с азиатски черти, най-вероятно китайка — напразно се опитваше да ги успокои. Момичето в ръцете на Лорна скри мъничкото си лице в рамото ѝ и продължи да трепери.

— Нападнати сме — каза Малик.

— Стойте тук. — Бенет тръгна към вратата, но не беше направил и две крачки, когато тя рязко се отвори и нахълта Конър.

— Сър, добре ли сте?

— Какво става?

— Командир Кент се обади по радиото. Катерът в залива откри огън по нас. Командир Кент смята, че са пирати.

„Пирати?“ — удиви се Лорна. Беше чувала от Кайл истории за скитащи банди мародери, които кръстосваха водите на Мексиканския залив и отвлечаха кораби или разграбваха селища по крайбрежието. Веднъж нападнали дори нефтена платформа.

Бенет тръгна към вратата.

— Заведете ме при Дънкан.

— Каза да ви задържа всички тук.

— Глупости. Не съм малко дете, че да се крия в някаква дупка.

Малик застана до шефа си.

— Ако има проблем, трябва да се върна в лабораторията си, за да прибера вирусните образци, в случай че ситуацията ескалира. Ако изгубим образците, губим всичко.

Бенет кимна.

— Да, направете го.

Малик махна на детегледачката.

— Ела с мен. Трябва ми помощ.

Конър направи вял опит да ги спре.

— Сър...

Бенет решително го избута настрани и нареди:

— Доктор Полк да остане тук. — Погледна я. — Ще продължим нашия разговор веднага щом сложим край на това.

Малик излезе след шефа си.

Конър се поколеба за миг, после изруга и ядосано ги последва. Дори не погледна назад, докато затваряше. Лорна остана сама с децата.

При затворена врата яростната стрелба се чуваше като глухо пукане. Въпреки това ясно личеше, че се засилва. Към какофонията се включиха и аларми, някъде отдалеч се чува писъци.

„Какво става?“

Не знаеше, но трескаво търсеше някакъв начин да използва настъпилия хаос в своя изгода. Ако можеше да излезе, да се добере до радиостанция, може би дори до лодка...

И после какво? Дори да можеше да избяга от острова, каква беше надеждата ѝ да се спаси в гъмжащите от пирати води?

Държеше детето, а останалите се присламчиха към нея подобно на привлечени от пламъка на свещ пеперуди. Имаха нужда от окуражаване, бяха се смълчали. Лорна трябваше да ги защити, но... но трябваше и да намери начин да се махне оттук!

С пулсираща глава забърза към отворената врата в дъното на детската. Надникна през нея с надеждата да намери някакъв път за бягство. От двете страни на дългото помещение бяха подредени високи детски креватчета. Само че бяха от метал и имаха капаци, които се заключваха.

Въпреки опасността, в гърдите ѝ пламна гняв. Как някой можеше да бъде така коравосърдечен към тези невинни деца? Големите влажни очи се взираха в нея и я следяха как претърсва помещенията.

Останала сама, Лорна вече нямаше нужда да крие емоциите си. Страхът ѝ се превърна в ярост. Тя я използва, остави я да плъзне като огън през корема ѝ. Беше се свила пред паниката веднъж в миналото — но това никога нямаше да се повтори.

Кучите синове ѝ бяха откраднали всичко — живота ѝ, брат ѝ, приятелите ѝ, дори Джак. Последната мисъл донякъде подкастри волята ѝ. Щом Джак не беше успял да ги спре, каква надежда имаше за нея?

Претърси останалата част от затвора си. От спалното помещение се влизаше само в малка тоалетна и баня, други изходи нямаше. Беше затворена тук. Заедно с децата.

Понеже не знаеше какво друго да направи, се върна при децата. Те се събраха около нея. Някои се вкопчиха в краката ѝ, други смучеха палци, едно-две тихо хлипаха. Тя се отпусна на пода сред тях.

Едно малко момче се качи в скута ѝ до момичето. Двете се притиснаха едно в друго. Напомняха ѝ за съединените майmunки капучини в лабораторията. Но Лорна знаеше, че тези две деца — всъщност цялата група — са едно цяло, свързано не просто с плът. Още деца се настаниха около нея. При всеки гърмеж и автоматичен откос групата трепереше като вода, в която са хвърлили камъче.

Тя направи всичко по силите си да им вдъхне кураж. Докосна с ръка всяко. Децата като че ли се отпуснаха от допира ѝ. Кафявите като карамел очи не се откъсваха от нея. Мъничките пръсти се вкопчваха в нея, в другарчето. От тях се носеше топлата миризма на бебешка пудра и вкиснало мляко.

Въпреки страха и физическия дискомфорт Лорна усети в себе си струйка покой. Не можеше да каже откъде идва — дали от самата нея, или от децата. Нямаше значение. Но този покой не беше чувство на лениво доволство, а на твърда решимост.

Паниката отстъпваше, за да се замени с увереност.

— Ще се махнем оттук — обеща тя колкото на децата, толкова и на себе си. — Всички ще се махнем.

„Но как?“

Главата на Дънкан още кънтеше от експлозията. Струйка кръв се стичаше от едното му ухо по врата.

Миг преди взрива беше изскочил от помещението и се бе хвърлил във варовиковия тунел, който свързваше командния бункер с вилата. Беше успял да затръшне вратата след себе си, когато ракетата улучи картечното гнездо горе. Ударната вълна обаче беше изкъртила вратата от пантите и го бе запратила навътре в тунела.

С насълзени от дима очи Дънкан се върна в помещението. Под краката му захрущя стъкло. Половината стъкла на прозорците, гледащи към залива, бяха пръснати. Откри дежурния на пода, в локва кръв. Провери дали има пулс, но не успя да го напипа.

Отиде до единия от разбитите прозорци. Автоматичните откоси отекваха, прекъсвани от взрив на гранати. Риболовният катер още беше в залива, наполовина скрит от дима. Свирепата престрелка между съда и брега продължаваше. Канонадата беше адска. Трасиращи куршуми раздираха сгъстяващия се пушек. Чуваха се писъци.

Въпреки това Дънкан имаше чувството, че целта на катера е да отклони вниманието им и да го задържи върху себе си, а не да предприеме фронтална атака.

Но защо?

Обърна се към мониторите. Повечето бяха тъмни, но няколко даваха картина. На един от тях зърна движение и пристъпи по-близо. Екранът показваше оградата между двата острова.

И още нещо.

Черния зодиак. Явно някой заблуден куршум бе спукал някой от понтоните му. Лодката вече нямаше къде да отиде. Пиратите бяха извадили късмет, че са се добрали до брега — и още по-голям, че не се бяха натъкнали на мините, поставени по морското дъно.

По-близо до камерата се виждаха петима мъже, приклепнали до оградата. До тях на пясъка лежаха два трупа в растяща локва кръв. Черните камуфлажни якета недвусмислено показваха, че са хора на Дънкан.

Пръстите му се свиха в гневни юмруци.

Кои бяха тези, по дяволите?

Един от нападателите се премести по-близо до скритата камера. За момент лицето му се оказа точно срещу обектива. Носеше бейзболен каскет. Дънкан замръзна.

„Този каскет...“

Беше го виждал. И собственика му също. На пътя в Делтата. Онзи кейджън в очукания шевролет. Помъчи се да проумее какво прави тук този човек. Беше абсолютно безсмислено. С очите си беше видял как пикапът му потъва в Мисисипи. Дори да беше оцелял в реката, защо беше тук? Как бе успял да го проследи до Изгубения рай?

Отговорите бавно си пробиха път през шока.

Кейджънът беше споменал, че брат му бил в ЦИЗВО. Именно затова се бе появил на пътя по никое време и беше спрял, за да попита къде се намира Центърът. И щом сега беше тук, това означаваше, че някой друг вероятно е оцелял при атаката срещу лабораторията.

Дънкан си даде сметка, че все още не е получил вест от войника, когото беше оставил да прочисти района. Дали не беше заловен и принуден да си развърже езика? Малко вероятно. Хората му никога не биха проговорили.

Но въпреки това тези копелета бяха открили острова.

Е, щяха да съжаляват.

След като първоначалният шок отшумя, Дънкан осмисли новата информация. Гледаше как кейджънът килва каскета си назад и се взира през оградата към другия остров, сякаш очакваше някого. Явно тази група се опитваше да се срещне с другата, за да могат заедно да нанесат удара, да се промъкнат през задната врата, докато престрелката отпред продължава.

Но каква бе крайната им цел?

Въпросът не беше от трудните.

Ставащото по всичко приличаше на спасителна операция.

Дънкан включи радиостанцията и се свърза с помощника си.

— Конър.

— Сър? — Помощникът му заговори бързо: — Бенет се качва горе. Не успях да го спра.

На Дънкан не му пукаше.

— Ами жената?

— Затворих я в детската. Няма къде да се дене.

„Не е достатъчно.“

— Иди там — нареди той. — И й пръсни главата.

53.

Лорна седеше с децата. Приглушената стрелба продължаваше. Беше затворена тук и не ѝ оставаше друго освен да чака. Не знаеше на коя от сражаващите се страни да застане — на страната на дявола, когото познаваше, или на атакуващите пирати.

Внезапно всички деца се напрегнаха и обърнаха погледи към входа, сякаш реагираха на някакъв недостъпен за сетивата ѝ сигнал. После изведнъж всички скочиха на крака, подобно на стреснато ято.

Поведението им я накара да настръхне. Напрежението на децата беше заразно.

Силен трясък привлече вниманието ѝ към изхода. Външната врата се беше затръшна.

Някой идваше.

Децата отстъпиха към дъното на помещението и тя ги последва. Или може би те я замъкнаха. Мънички ръце се бяха вкопчили в панталоните ѝ и я дърпаха.

Стигнаха тъмното помещение със заключващите се легла. Докато прекрачваха прага, Лорна видя как вратата към антрето се отваря, но така и нямаше време да разбере кой влиза.

От страха на децата сърцето ѝ продължаваше да тупти бясно, сетивата ѝ бяха изострени.

— Къде си, по дяволите? — извика някой.

Конър. Нещо в гласа му накара сърцето ѝ да се качи в гърлото. Наред с раздразнението ясно се долавяше и заплаха. Децата продължаваха да я теглят, сякаш бяха доловили същото по споделящата си връзка.

Лорна затаи дъх и продължи с тях. В спалнята обаче нямаше къде да се скрие, освен ако не се напъхаше в някое от леглата.

Накрая вълната от малки тела стигна средата на помещението и пръстите я пуснаха. Децата се пръснаха във всички посоки — движеха се с изненадваща бързина, сякаш се подчиняваха на недоловима заповед. Всички се скриха под тежките метални легла.

Лорна последва примера им и потърси убежище. Коленичи зад едно от леглата, но продължи да следи вратата. Две деца се скриха под същото легло. Малките телца се притиснаха в нея. Трепереха от страх.

Конър прекрачи прага и се насочи първо към банята. Лорна видя как ръката му посяга към пистолета на кръста му. Палецът откопча кобура.

— Не ме бави! — извика Конър. — Излез и всичко ще свърши бързо и безболезнено.

Лорна изтръпна. Нищо не можеше да направи. Нямаше къде да бяга.

Джак вървеше през гората към пясъчната ивица, която свързваше двата острова. Мак и Брус го следваха от двете му страни. От време на време отпред се мяркаха смътни фигури, някои големи, други малки — истинска жива маса, стичаща се по склона, набираща скорост и ставаща все по-голяма. Всички се носеха към сухопътния мост.

Накрая гората се смени от разпръснати палми и ивици пясък. Тук светлината бе по-силна и ослепителните лъчи на потъващото зад хоризонта слънце се отразяваха от водата.

От сенките пред тях се отдели някаква фигура. Бе създанието, което се беше изправило пред Джак — той го позна по липсващото ухо и покритото с белези лице. Посочи с ръка към открития плаж.

Джак забърза и го настигна. Моментално разбра причината за тревогата му.

Висока ограда с бодлива тел отгоре преграждаше пътя. От другата страна имаше генератор.

„Електрифицирана е“ — помисли Джак.

Някакво движение отгатак оградата привлече вниманието му. Едва сега забеляза изтеглената на брега лодка. В сенките се криеха някакви фигури — но дали бяха приятели, или врагове?

Имаше само един начин да разбере.

Докато излизаше на открито, забеляза алени петна по пясъка от другата страна, сякаш някой беше влачил трупове. Планът на атаката предвиждаше Ранди да го чака на сухопътния мост. Зодиакът приличаше на онзи от катера на Тибодо, но ясно се виждаше, че е бил улучен.

„Оцелял ли е някой?“

Джак излезе под лъчите на слънцето. Държеше пушката насочена напред и пристъпваше предпазливо, готов да отскочи назад.

— Джак! — извика някой.

Ранди се появи от другата страна, размахал пушка над главата си. Джак свали оръжието.

„Слава богу!“

Облекчението му не продължи дълго. Отдясно се чу рев. Малък двуместен скутер се появи зад близкия нос и се понесе към пясъчната ивица. Войникът до човека, който го караше, се изправи и опря карабината върху предното стъкло.

Дулото проблесна и куршумите се забиха в пясъка и продължиха към краката на Джак. Той се метна назад под прикритието на гората. От другата страна на оградата Ранди направи същото.

Втори скутер се появи с рев от другата страна на провлака. Двете лодки започнаха да обикалят покрай него. Преминаването на ивицата вече бе невъзможно.

Джак се взираше в двете кръжащи акули. Даде си сметка, че планът му се проваля. Някой беше разбрал за опита им да се промъкнат изотзад. И сега стоварваха брадвата, за да прережат достъпа и да разделят групите им. Елементът на изненада беше изгубен.

След миг една мисъл събуди друг страх у него.

Оцеляването на Лорна зависеше от бързото ѝ измъкване. Всяко забавяне означаваше смърт. Пръстите му се стегнаха около пушката.

„Дали вече не е твърде късно?“

Лорна клечеше зад леглото. Страхът стягаше гърдите ѝ. Чу как Конър тресна вратата на банята.

Още малко и щеше да дойде да провери спалното.

Докато се мъчеше да измисли нещо, от дневната се чу внезапен писък, изпълнен с ужас.

— Шибани маймуни... — изруга Конър.

Сърцето ѝ се сви. Кучият син явно беше открил някое от скрилите се там деца. Писъкът премина в изпълнено с болка стениание. Конър отново се появи при вратата. Беше вдигнал едно момченце за

врата. Детето се мяташе и задушаваше, риташе с крака, устата му беше отворена в безмълвен вик.

Лорна усети как притиснатите в нея деца се разтреперват още по-силно — споделяха страданията и ужаса на момчето.

Конър опря пистолета в корема на детето.

— Полк, веднага излизай или ще накарам тази маймуна да страда заради теб!

Лорна бе прекалено зашеметена от жестокостта му, за да реагира.

Конър изчезна от поглед — продължаваше да я търси.

„Сега или никога!“

Лорна не можеше да остави детето да умре заради нея. Трябваше да прекрати това, дори с цената на собствения си живот. Понечи да се надигне, но малките ръце я сграбчиха и я задържаха долу. В действията на децата имаше нещо повече от страх да не бъдат изоставени.

Преместиха ръката ѝ върху краката на леглото. Лорна пипнешком установи, че леглото е на колела. Всички легла бяха на колела, за да могат при необходимост да се пренареждат.

Нужна ѝ беше секунда, за да разбере.

Вдигна закопчалките на колелата и се премести зад леглото. Намери опора за краката си и натисна. Нужно беше известно усилие, за да го помръдне. Металното легло — или по-скоро клетката на колела — беше тежко и тромаво. Колелата изскърцаха, но това вече нямаше значение.

— Идвам! — извика тя. — Не стреляй!

С мъка избути леглото от редицата и го подкара по прохода в центъра към вратата. Напрегна се, за да набере скорост. Сякаш усетили нуждата ѝ, малките тела изпълзяха от скривалищата си и забързаха към леглото. Ръчички сграбчиха металните крака и забутаха с изненадваща сила.

Част от съзнанието ѝ се мъчеше да проумее какво става. Самата тя изобщо не си бе помисляла да използва леглото като таран. Но страхът е силен мотиватор, а нуждата — майка на всяко изобретение. Прекарано през съчетания разум на уплашените деца, всичко това се превръщаше в средство за защита.

Под общите им усилия леглото полетя още по-бързо.

Конър се появи отново, гледаше право към вратата на спалното.

Лорна излетя от помещението с тарана си, буташе с цялата си сила и се молеше наум. Очите на Конър се разшириха от изненада. Нямаше време да отскочи, така че хвърли момчето настрани и стреля напосоки към нея.

Тя се сниши и куршумите рикошираха от стоманената предна табла. В следващия миг таранът удари Конър право в гърдите и той отлетя назад, размахал ръце. Падна по гръб и пистолетът се плъзна по линолеума.

Лорна не спря, а като използва набраната инерция, блъсна леглото към Конър и щом предните колела удариха тялото му, повдигна задната част и преобърна леглото върху него.

Метна се настрани и грабна пистолета. Беше изненадващо тежък. Насочи го към Конър, но той не помръдваше. Само едната му ръка потръпна леко.

Лорна се огледа.

Нужно ѝ бе известно време, за да осъзнае, че е свободна — и въоръжена.

Децата се събраха наблизко, вперили погледи в нея. Лорна прочете надеждата в очите им, наред с остатъците от страх. Не можеше да ги изостави.

— Да вървим — каза тя и тръгна към вратата.

Децата я последваха. Доверяваха ѝ се напълно.

Лорна се молеше доверието им да не се окаже напразно.

54.

— Какъв е планът оттук нататък? — попита Бенет.

„Добър въпрос“ — помисли Дънкан. Поклати глава. Все още преценяваше, опитваше се да проумее странното естество на атаката. Усещаше как постепенно започва да губи контрол.

С Бенет стояха пред редицата монитори в командния център на охраната. Някой бе покрил мъртвия дежурен с одеяло. Друг компютърджия се опитваше да получи картина от останалите камери. Дънкан продължаваше да следи на екрана картината от камерата на сухопътния мост.

Двата скутера патрулираха от двете страни на пясъчната ивица. Дънкан ги беше изпратил веднага след като позна кейджъна от Делтата. И добре че го направи. Преди малко беше видял как от гората от другата страна на оградата излиза някакъв мъж.

Това бе толкова невъзможно, че още не можеше да дойде на себе си.

По облеклото и екипировката можеше да се съди, че е един от мъжете, които бе забелязал по-рано в гората. Групата по някакъв начин бе оцеляла и бе прекосила острова, за да стигне до моста. Но как беше възможно това?

Отговорът дойде, когато компютърджията се изправи зад конзолата и изтри длани в престилката си.

— Компютърът ще рестартира всеки момент проследяващия софтуер.

И наистина, един от съседните екрани светна в синьо, след което показва картата на другия остров.

— След малко ще започне да улавя сигнатурите — добави техникът.

Докато гледаха, на екрана започнаха да се появяват малки червени светлинни, отбелязващи местоположението на всяко животно. Броят им ставаше все по-голям и по-голям.

Дънкан изруга.

Бенет го погледна, после отново се обърна към екрана.

— Това не е на добро.

Вместо да са разпръснати неравномерно из острова, както обикновено, всички светлинни се бяха скупчили в началото на сухопътния мост. Цялата менажерия се беше събрала там. Причината за това можеше да е само една.

— Ще се опитат да пробият бариерата — каза Дънкан.

— И не знаете кой е онзи непознат? — попита Бенет. — Онзи, който е с тях.

— Не. — Беше смаян, че мъжът е оцелял. — Но явно е на страната на онези, които дойдоха със зодиака. Обзалагам се, че е някакъв опит да спасят доктор Полк.

Това беше единственото смислено обяснение. Дънкан вече беше обяснил на Бенет за кейджъна с бейзболния каскет.

— Ако властите ги подкрепяха — продължи той, — реакцията им щеше да е по-силна. Бойни кораби и хеликоптери. Мисля, че това е по-скоро разузнавателна експедиция. Да разберат дали доктор Полк е все още жива. Но кой знае колко дълго ще продължи това? Властите може би вече пътуват насам.

— Какво предлагате?

— Политика на изгорената земя.

Очите на Бенет се разшириха. Погледна към Дънкан за повече разяснения.

— Щом тези кучи синове знаят за Изгубения рай, скоро ще научат и други. Изгубили сме контрол. Вече сме твърде оголени. Ще трябва да приемем тази реалност и да се справим с нея агресивно.

— Колко агресивно?

— Евакуираме се, изгаряме и двата острова до основи, избиваме всички. Не оставяме никаква следа. Щом не са в състояние да ни проследят, ще можем да започнем някъде другаде. Вярно, ще е сериозен неуспех, но поне няма да сме съвсем извън играта.

Бенет въздъхна примирено. Погледна през разбитите прозорци и промълви:

— „Тогава Бог го изпъди от Едемската градина.“

— Сър? — подкани го Дънкан.

Последва нова въздишка.

— Разбирам ви. Нямаме друг избор. След всички проблеми тук едно ново начало може и да е за добро. Можем да сме готови на

площадката за излитане след петнайсет минути.

— По-добре десет — настоя Дънкан.

— Ами доктор Полк?

— Вече се погрижих за този проблем.

Бенет изглеждаше притеснен, но щеше да го преживее. Дънкан получаваше много пари именно за да взема трудните решения и да ги изпълнява.

— Какъв е непосредственият план за действия? — смени темата Бенет.

Дънкан кимна към екрана.

— Да затворя задния вход. Да се погрижа да нямаме повече изненади по време на евакуацията. Изпратих екип да направи засада на групата от зодиака. Ще ги заклеят при оградата и скутерите.

— А онези от другата страна?

Дънкан се загледа в струпването на червени точки на монитора. Време беше да се сложи край на проваления експеримент на Малик, да бъде заличен до основи. Като предпазна мярка беше заложил по целия остров напалмови заряди. Повече от сто. Огнената буря щеше да унищожи всичко живо само за минути. Всеки, който се опиташе да избяга, щеше да бъде свален от стрелците в скутерите.

Бръкна в джоба си и извади радиопредавател. Беше го взел от сейфа в кабинета си, преди да се качи тук. Върху устройството имаше два светещи бутона.

Единият задействаше скритите заряди на другия остров.

Вторият щеше да взриви двете бомби, вградени в инфраструктурата на вилата — една в горната част, а другата — в подземната лаборатория. Със своите четиридесет и четири тона тротилов еквивалент бомбите щяха да разрушат горната част на острова и буквално да го изтрият от картата.

Но това трябваше да почака.

Вдигна предпазното капаче на първия бутон.

Бенет зяпна предавателя.

— Какво? Нима ще взривите другия остров сега?

— Точно сега е моментът.

Дънкан натисна бутона.

„Един проблем по-малко.“

55.

Джак усети треперенето под краката си. После тътенът достигна до него. Беше толкова силен, сякаш земята се разцепваше. Обърна се и видя как върхът на острова изчезва в спирала от пушек и огън. Последваха нови взривове, един до друг.

Бум, бум, бум...

Пламъците изригнаха по острова в спускаща се спирала, адският вихър се разрастваше, настъпваше към плажа. В небето се издигна кула черен дим. Джак усети характерната миризма на напалм.

„Подпалват целия остров!“

Мак дотича до него.

— Сега какво?

Брус пое нещата в свои ръце. Оставането в гората означаваше сигурна смърт. Единственото спасение бе провлакът. Брус се хвърли към откритата ивица и затича снишен. Откри огън по единия скутер, но непрекъснатото движение и хаотичните завои превръщаха лодките в невъзможни мишени. Куршумите, които все пак ги достигаха, отскачаха безобидно от бронираните им корпуси.

От брега откриха ответен огън. Пясъкът около Брус експлодира, после един куршум го улучи в рамото и го завъртя като пумпал. Пръски кръв полетяха във всички посоки.

„Мамка му...“

Вятърът се смени и горещият пушек лъхна към тях. Острата миризма на напалм изгори дробовете на Джак. Нямахе друг избор освен да изтича при Брус, който се беше надигнал на едно коляно и продължаваше да стреля.

Мак тичаше до Джак и стреляше по другия скутер.

Зад тях огнената стихия се носеше към брега.

Експлозиите гърмяха все по-близо и по-близо.

От другата страна хората на Ранди също откриха огън, но стрелбата им не се увенча с успех. Бяха притиснати от двете страни и бе невъзможно да прекосят сухопътния мост. Щяха да ги свалят още преди да са стигнали до оградата.

Джак награби Брус, готов да го помъкне обратно.

„Но накъде?“

Докато се обръщаше, един от зарядите се взриви в гората само на няколко метра от тях. Дърветата разцъфнаха в огнени колони. Ударната вълна събори Джак по гръб и пламъците го облизаха. Димът го задушаваше.

Мак се втурна към него и го избути към водата. Един откос избродира пясъка до рамото му и едва не му отнесе главата.

Озовал се наполовина във водата, Джак осъзна суровата истина.

Нямаше спасение.

От командния център Дънкан гледаше как напалмовите заряди се взривяват на върха на острова и продължават по спирала надолу към брега, превръщайки всичко по пътя си в огнена пепел. При разполагането на зарядите ги беше нагласил да се задействат последователно, за да се постигне максимален разрушителен ефект.

Усмихна се, докато наблюдаваше как тримата мъже се мъчат на пясъка, заклепени между огъня и куршумите.

Бяха обречени.

Бенет, който стоеше до него, направи крачка назад. Беше видял предостатъчно.

— Мили боже...

„Бог няма нищо общо с това.“

Зарядите продължаваха да експлодират в огнени вихри, засилваха неумолимо пълзящия към водата пожар.

Дънкан гледаше унищожението, изпълнен с доволство. И изведнъж забеляза някакво движение в гората. На откритото изскочиха фигури. От голите им тела беше ясно, че са липсвалите досега местни обитатели. Усмивката му стана по-жестока. Явно в гората им бе станало горещичко.

Но нямаше да намерят избавление на откритото.

Въпреки това нещо в поведението им задейства някаква аларма в него. Бяха само четирима. Къде бяха другите?

Наведе се към екрана.

Какво бяха намислили?

Седнал във водата, полузамаян, Джак забеляза движение покрай обвитата в дим гора. Четири хоминида излязоха на откритото, разделиха се по двойки и тръгнаха от двете страни на ивицата.

Всяка двойка мъкнеше прашка от сплетени палмови клони. В прашките имаше черни метални туби, приличаха на малки бъчонки. Двойките завъртяха прашките и запратиха снарядите си.

Тубите се запремятаха във въздуха.

По една към всеки скутер.

Докато летяха, цялото зверско войнство изскочи от гората и се понесе по пясъчната ивица — мъже и жени, големи котки, свирепите, подобни на вълци кучета. Джак не успя да разпознае някои от създанията. Нещо гигантско с ноктести лапи притича на подскоци покрай него. Последваха го други.

Последният напалмов заряд стигна до брега и избухна в огнена стена. Джак се хвърли във водата, за да не изгори. Обърна се и видя как една от летящите туби пада към скутера. Пъргавата лодка бързо зави настрани.

Но точността не бе необходима.

Тубата експлодира във въздуха.

Зад себе си Джак чу втори взрив.

Горящият напалм се посипа в морето и върху скутера. Хората се превърнаха в пищящи живи факли. Джак се обърна. Другият скутер също гореше.

Потресен, Джак седна във водата. Създанията явно бяха изкопали два от зарядите край брега, бяха изчакали взривовете да приближат достатъчно и бяха хвърлили бомбите, за да се взривят в точния момент.

Но не цялата тази мрачна армия се измъкна невредима.

Изостанал зад другите тигър изскочи от взривената гора. Тялото му гореше и той бягаше, следван от огнена диря. Заслепен от болка и ярост, тигърът полетя право към Джак.

Той се метна под ноктите му, разминавайки се на косъм с изкормването.

Огнената котка се хвърли навътре в плитчините — и внезапно водата под нея изригна. Тялото на тигъра полетя високо, разкъсано на части от колоната морска вода и кръв.

Нещо ужили Джак по лявата ръка. Той погледна. От бицепса му стърчеше тънко острие. Разпозна шрапнела. Флешет. Кучите синове бяха минирали и морското дъно.

Джак рязко издърпа острието и несигурно се изправи, олюляваше се. Трябваше да продължат напред. Обърна гръб на пламтящия остров и тръгна към другарите си. Гърбът на якето на Мак представляваше овъглен парцал. Лявата ръка на Брус кървеше.

Но бяха живи.

Джак посочи глутницата зверове. Проехтяха изстрели — три от създанията носеха карабини. От оградата се посипаха искри, след което порталът се отвори.

Най-сетне пътят пред тях беше свободен.

Дънкан смаяно гледаше как тъмното множество се носи по сухопътния мост. Не можеше да повярва на очите си. Гадините бяха унищожили хората му със собствените му напалмови заряди.

Наполовина за пленен, наполовина ужасен, Дънкан наблюдаваше как един от маймуночовеците вдига карабина и стреля по камерата.

Мониторът угасна.

Дънкан се обърна към Бенет.

Възрастният мъж бе блед като призрак.

— Нищо не може да ги спре.

— Няма значение — увери го Дънкан. — Няма да намерят убежище тук. Придържаме се към плана си. Докато си пробият път през защитата ни, ние отдавна ще сме заминали.

— Какво имате предвид?

Дънкан взе предавателя от масата. Единият бутон бе угаснал, но другият все още светеше, готов да задейства заложените тук мощни бомби.

— Ще наглася устройството да взриви вилата след половин час — каза Дънкан. — Това ще ви даде време да вземете Малик и да стигнете до площадката за хеликоптери. Вече съм уведомил пилота. Когато стигнете до върха, машината ще е готова за излитане.

Бенет — изглеждаше зашеметен, но не и паднал духом — кимна.

— Добре. Направете го.

Дънкан взе преподавателя, нагласи таймера на тридесет минути и вдигна предпазното капаче. Погледна отново Бенет с пръст върху бутона.

„Последна възможност...“

Бенет се обърна и закрачи към изхода.

Удовлетворен, Дънкан натисна бутона.

Вече нямаше връщане назад.

На прага Бенет спря.

— Ами вие? Да задържим ли хеликоптера, докато дойдете?

— Не. Ще се добера до хидроплана.

Оставаше му още един проблем за решаване. Погледна през разбитите прозорци. Престрелката между риболовния катер и брега продължаваше с пълна сила. Не можеше да рискува катерът да се измъкне от предстоящата детонация. Време беше войната да се пренесе и във въздуха.

— Ами другите служители на острова? — попита Бенет.

Дънкан беше благодарен, че в момента са сами. Всичките му хора трябваше да останат тук до последния момент, за да задържат зверовете достатъчно дълго и да осигурят сигурното им измъкване.

Бенет продължи да се взира в него, чакаше отговор.

И Дънкан му го даде.

— Винаги можем да наемем още хора.

56.

Лорна вкара и последното дете в антрето, през което се стигаше до основния комплекс на лабораторията. То действаше като въздушен шлюз и се наложи децата да се разделят на три групи, за да минат през него.

Уплашени от разделянето, малчуганите се нуждаеха от почти непрекъснато успокояване и окуражаване. Лорна разбираше тревогата им. Малик бе казал, че детското отделение е екранирано с медни проводници в стените, за да се предпазят развиващите се умове от замърсяване. Така че всеки път, когато оставеше едната група в коридора и се върнеше за следващата, връзките помежду им за момент се прекъсваха от медния щит. Лорна можеше само да гадае какъв ли ужас би изпитала, ако внезапно ѝ отрежат половината мозък.

Накрая всички отново бяха заедно.

Отново свързани в коридора, децата се събраха още по-плътно едно до друго. Нуждаеха се от контакт, както умствен, така и физически.

Но Лорна не смееше да чака. Извади пистолета от колана си. Трябваше да намери начин да се върне в лабораторията, а оттам да се доберат до вилата.

— А сега тихо. Не се отдалечавайте.

Тръгна по коридора, следвана от децата. Стреснати от новата обстановка, те ходеха като по лед — движеха се несигурно, сякаш не се доверяваха на краката си. Повечето всъщност сигурно никога не бяха излизали от детското отделение.

Въпреки това групата се движеше мълчаливо, сякаш усетила опасността.

Лорна се мъчеше да се върне по същия път, по който я бяха довели тук. Детското отделение се намираше в най-дълбокото ниво на лабораторния комплекс — за да може скалата да екранира допълнително децата, но също така и за да ограничи достъпа само за онези, които имаха разрешение да идват тук. Беше благодарна за това.

Навън бушуваше война и тук сякаш бе съвсем пусто. Накрая стигна до познато стълбище. Вдигна ръка, за да даде знак на децата да изчакаат, докато проучи пътя, и като пристъпваше колкото се може тихо, се промъкна по стъпалата към горната площадка.

Коридорът минаваше през операционната, където беше видяла за пръв път един от хоминидите. В края му трябваше да се намира главната лаборатория.

Чу приглушени гласове и пръстите ѝ се стегнаха около дръжката на пистолета. Колко души имаше тук? Ако не бяха много, може би щеше да си проправи път навън с помощта на оръжието. Трябваше да опита. Единственият начин да стигне до вилата бе през лабораторията на Малик.

Каквито и да бяха обстоятелствата, трябваше да действа бързо.

Махна на децата да я последват.

— Побързайте.

Групата забърза по стъпалата и се изсипа в коридора с нея — но изведнъж нещо се промени. Първото момче на стълбите внезапно трепна и запуши ушите си с длани. Останалите също замръзнаха.

Лорна коленичи сред тях.

— Какво има?

Децата стояха неподвижно, в позите им се четеше болка и страх.

Нямаше време да ги успокоява. Трябваше да ги накара да продължат. Наведе се, взе едно малко момиченце и се изправи. Вместо да се отпусне в обятията ѝ както преди, момиченцето остана в ръцете ѝ като стегнат възел.

Нямаше време да се чуди каква е причината за поведението им. Тръгна по коридора с момичето. Останалите я последваха, но от гърдите им се изтръгна тихо скимтене, подобно на пара от заврял чайник. Дланите на децата не се отлепяха от ушите.

„Какво ги притеснява?“

Ранди протегна ръка и докосна брат си.

— Господи, Джак! Горещ си като състезателна кола през юли. И изглеждаш полумъртъв. Не, вземам си думите назад. Изглеждаш като ходещ мъртвец.

Джак не възрази. Зрението му продължаваше да е стеснено. Главата му пулсираше с всеки измъчен удар на сърцето. А най-тревожното бе, че и двете му ръце бяха станали странно безчувствени.

Но поне беше успял да стигне до другия остров.

При това със съюзници, колкото и странни да бяха.

— Какво им стана? — попита Кайл.

Братът на Лорна стоеше недалеч от тях с един от братята Тибодо. Ти-Боб беше дошъл с Ранди, а Пейот бе останал на катера. Кайл притискаше гипсираната си ръка към гърдите си. Беше увил гипса с тиксо, за да го запази сух, а с другата си ръка стискаше пистолет. Доколкото можеше да се съди по това как го държеше, явно бе запознат с оръжията.

Другите двама — чернокожи братовчеди на Тибодо — също се криеха в гората, въоръжени с пушки и брадви, затъкнати в коланите.

Погледите на всички бяха приковани към зверовете, криещи се в сенките с тях.

— Защо спряха така изведнъж? — попита Кайл.

Джак се огледа. Слънцето беше потънало зад хоризонта и гората тъмнееше. Светлината от горящия остров зад тях караше всички сенки наоколо да танцуват.

Въпреки това лесно можеше да долови онзи, когото наум бе кръстил Белега, несъмнения лидер на дивата армия. Обикновено енергичната му фигура бе замръзнала на място — както и всички останали, хора и зверове.

Само преди малко екипите на Джак и Ранди се срещнаха в гората. След като се справи с първоначалния шок на хората на Ранди, Джак бе настоял да продължат, да се възползват от временното преимущество след атаката по суша. Но цялата мрачна армия просто бе заковала на място, замръзнала в различни пози.

Белега стоеше с наклонена глава, сякаш заслушан в песен, която можеше да чуе единствено той. Същото като че ли се отнасяше и за останалите.

Преди Джак да успее да разбере какво става, Белега внезапно се обърна към него, изгледа го със студените си черни очи... а после цялата група изведнъж тръгна отново, без никой да дава сигнал.

Преди да продължи, Белега се обърна към един от своите — също човек-звяр, еднорък, чиито белези изглеждаха по-лоши и от

неговите. Изглеждаше по-възрастен и повечето от белезите му бяха прави, вероятно следи от хирургически експерименти. Джак забеляза метална чиния, закрепена на гърдите му като някаква груба броня.

Белега го докосна по рамото, двамата се спогледаха за миг, след това едноръкият се обърна и затича към гората.

Без никакви обяснения Белега продължи нагоре по склона.

Малки и големи зверове се пръснаха в широка верига, която покриваше целия склон. Четири котки се движеха от двете страни, фаланга вълци-кучета водеше, а гигантското, подобно на ленивец създание подскачаше до тях. Джак за първи път забеляза и три черни лисици с размерите на добермани. Движеха се толкова бързо, че приличаха по-скоро на сенки, отколкото на същества от плът и кръв.

След миг изчезнаха сред дърветата.

Десетина мъже и жени на Белега вървяха редом с животните, понесли груби оръжия — копия, сопи, каменни брадви. Трина бяха въоръжени с карабини.

Джак тръгна след тях — все пак те познаваха пътя по-добре от него. Но този път нямаше да е лек.

Бяха изминали по-малко от трийсет метра, когато в гората пред тях затрещяха изстрели. Огънят от дулата освети сенките. Трасиращи куршуми пронизаха тъмната гора.

Засада.

Предните редици започнаха да падат.

Един куршум изсвири покрай ухото на Джак.

Той приклепна зад едно дърво.

На крачка от него Кайл събори Ранди на земята — в последния миг. Куршумът перна козирката на каскета му и той отлетя от главата му.

Ранди изруга, когато Кайл се претърколи от него, но проклятието не беше насочено към брата на Лорна.

— Това ми беше любимата шапка.

— Ще ти купя нова, ако си затваряш устата — обеща му Кайл.

Ранди погледна хлапето, сякаш едва сега го преценяваше за първи път. Над главите им засвистяха още куршуми. Двамата изпълзяха настрани до една скала и се скриха заедно зад нея.

Джак беше изгубил от поглед Мак и Брус, но автоматичната стрелба наблизко показваше, че са добре. Вдигна пушката, готов да

щурмува хълма.

И тогава започнаха писъците.

Без да обръща внимание на нищо, мрачната армия не беше забавила ход. Използваха труповете на падналите като кървави щитове и пометоха позициите на снайперистите. Неестествената тишина на атаката им беше ужасяваща.

Стрелбата се засили, но в нея вече се долавяше паника.

Някакъв камък се затъркаля и заподскача надолу по склона. Когато мина покрай Джак, той с ужас видя, че всъщност е глава с каска.

После всичко приключи толкова внезапно, колкото беше започнало.

Армията продължаваше напред и увличаше Джак и хората му след себе си.

— Не спирайте — извика той. — Стойте с тях.

Продължиха нагоре през касапницата. Кръвта беше превърнала почвата в кал. Някои войници още бяха живи и се мъчеха да изпълзят настрани, червата им се влачеха по земята.

Един уплашен войник се беше облегнал на едно дърво. Половината му лице липсваше. Насочи пистолет към тях и започна да дърпа спусъка, но беше останал без патрони.

Подминаха го, без да спират.

След малко Джак започна да се препъва и да се олюлява. Краката му сякаш бяха пълни с олово, дишането му бе неравно, всяка глътка въздух го изгаряше. Но вместо да стане безчувствен към обстановката, сетивата му си оставаха странно изострени.

Подуши сладката влага на някакво цвете, което стъпка. Чуваше пукането на игличките под краката си. Потъналата в здрач гора му се струваше прекалено светла.

След още десет метра видяха вилата.

Стоманените капаци на всички прозорци на долния етаж бяха спуснати и вилата изглеждаше като обсадена крепост. Бункерът в горната част беше превърнат в куп развалини. Мебелите от тиково дърво по откритите веранди бяха станали на трески от картечния огън на катера.

Внезапно Белега се появи до Джак. Изгледаха се и Джак отново изпита чувството, че черепът му ще се разцепи. Белега се пресегна и

сграбчи ръката му под лакътя. Жестът изглеждаше едновременно като благодарност и заплаха.

Джак го разбра.

И двамата бяха стигнали до целта си.

След тази последна атака всички съглашения се отменяха.

57.

Лорна строи децата покрай едната стена на коридора и предпазливо пристъпи към летящите врати на главната лаборатория. До нея достигнаха гласове.

— Колко време ни остава?

Позна акцента на Малик. Освен това чу паниката в гласа му. Открехна вратата с цевта на пистолета и надникна.

Бенет стоеше с гръб към нея. Гласът му бе тих.

— По-малко от двацет минути. Така че побързайте.

Малик стоеше до редицата компютри и прибираше твърдите им дискове в метален куфар. До него имаше преносим контейнер за замразени образци.

— Ами останалите от екипа ми?

— Обречени са — с болка в гласа отвърна Бенет. — Точно затова казах на всички да излязат. Евакуацията е тайна.

Лорна се помъчи да проумее чутото. Защо се махаха? Защо беше тази внезапна тревога? Опита се да свърже наученото с плановете си за бягство. Можеше ли по някакъв начин да използва ситуацията в своя полза?

Бенет си погледна часовника.

— Прибирайте всичко и да вървим.

Малик затвори куфара, даде го на Бенет и взе криогенния контейнер от масата.

— В рамките на дванайсет часа трябва да приберем вирусните образци в лабораторни условия, иначе рискуваме да изгубим всичко.

— Разбрано. Ще уредя нещата по пътя.

Двамата тръгнаха към врата, над която светеше надпис АВАРИЕН ИЗХОД.

„Накъде ли води?“

Сякаш чул въпроса ѝ, Малик попита:

— Тунелът към площадката за хеликоптери безопасен ли е?

— Намира се извън линията на огъня. Освен това пилотът е въоръжен.

За първи път Лорна отново усети някаква надежда. „Има друг изход!“ Ако ги последваше на безопасно разстояние, можеше да изведе децата в гората и да изчака тази война да приключи.

Но надеждата ѝ се оказа напразна.

Рязък глас изляя зад нея. Лорна се обърна и видя на входа към операционната кльоцав мъж. Беше лаборантът Едуард, който ѝ беше взел кръв и ѝ бе инжектирал хормоните. Държеше насочена към нея карабина.

— Какво правиш тук? — извика той. Погледна децата и скрита най-близкото. — Хвърли пистолета и излез в лабораторията.

Лорна нямаше избор. Пистолетът изтрака на пода. Децата се втурнаха към нея. Лорна отстъпи заднешком през летящите врати в голямото помещение.

Обърна се. Малик и Бенет бяха спрели и сезираха в нея.

— Доктор Полк? — Гласът на Бенет бе изненадан и изпълнен с подозрителност. На Лорна за момент ѝ се стори, че забелязва по лицето му да пробягва вина.

Очите на Малик се разшириха, когато видя скупчилите се около нея деца.

— Какъв късмет!

Бенет го погледна.

— Един-два екземпляра ще са добре дошли — обясни докторът. — Те са идеалните семена за новото начало.

Стомахът на Лорна се сви. Беше поднесла децата направо в лапите на чудовището.

Едуард също влезе. Държеше пистолета ѝ насочен към нея. Обхвана сцената с един поглед — куфара, криогенния контейнер. Погледът му се стрелна към знака на аварийния изход.

— Къде отивате?

Малик пристъпи напред, леко присвит, с една ръка зад гърба. Погледна децата, сякаш подбираше по-зряла диня.

— Няма да те лъжа, Едуард. Най-малкото заслужаваш да съм честен с теб. Островът ще бъде взривен след около седемнайсет минути.

Едуард направи неуверена крачка към него. Пистолетът в ръката му трепна от изненадата.

— Какво?!

Лорна бе не по-малко втрещена. Вече разбираше защо се бяха разбързали толкова.

— Не се безпокой — каза Малик. — Делото ти няма да отиде на вятъра.

Едуард насочи пистолета към двамата мъже.

— Вземете ме с вас.

— Боя се, че е невъзможно. Няма място. Особено сега. Образците ни трябва.

Малик рязко се изправи. В ръката му като по чудо се бе появил малък пистолет с перлена дръжка. Насочи го в лицето на Едуард и стреля.

Гърмежът бе толкова силен, че ушите на Лорна писнаха.

Едуард рухна назад като отсечено дърво.

Дори Бенет ахна от хладнокръвното убийство.

Малик се обърна към шефа си, но пистолетът му беше насочен към Лорна.

— Всеки от нас може да вземе по един екземпляр. Двойка за разплод ще съкрати работата ни най-малко с година.

Бенет си погледна часовника. Знаеше, че няма време за спорове.

— Избери кои и да вървим — изръмжа той.

Погледът му се спря за момент върху Лорна. Вината, която се мярнала преди миг, сега ясно се четеше в очите му. Лорна предположи, че по принцип е стоял настрана от мръсната работа и нарочно си е затварял очите за кървавата реалност на проекта. Но тази невинност вече бе невъзможна.

Това обаче не можеше да се каже за Малик. Той работеше тук от самото начало и ръцете му бяха в кръв до лактите.

— Боя се, че и вас ще трябва да ви оставим тук, доктор Полк. Ще можете да се радвате на свободата си... — Малик си погледна часовника — още петнайсет минути.

Наведе се, сграбчи едно момче над лакътя и го вдигна във въздуха.

— Ще ни трябва и женска. Вземете онази, Бенет.

И посочи с пистолета.

Бенет се наведе и нежно вдигна детето с една ръка. Погледът му отново се спря върху Лорна.

— Съжалявам...

Помещението се разтърси от силна експлозия.

Взривът вдигна Лорна във въздуха и я запрати на пода. Някаква горяща книга профуча пред носа ѝ, оставяйки пепелна диря след себе си. Разхвърчаха се отломки. Лорна се помъчи да се надигне на лакът.

Децата бяха отхвърлени при отсрещната стена. Бенет и Малик лежаха проснати по очи.

Лорна се огледа за оръжие.

Тялото на Едуард се беше претърколило до една маса. Пистолетът не се виждаше никъде, но карабината все още беше праметната през рамото му.

Ако можеше да я достигне...

Но Малик вече се надигаше от пода.

Бенет се претърколи по гръб. Беше защитил момиченцето с тялото си и все още го държеше в обятията си.

Лорна запълзя към карабината... и изведнъж нещо огромно се хвърли през горящия вход и скочи на пода. Тя невярващо зяпна чудовищния тигър. Звярът изрева, оголил остри като саби зъби.

Малик запълзя назад като рак.

Бенет замръзна.

Лорна позна тигъра от камерата, показваща другия остров. Полудялата група там явно беше успяла да се освободи от затвора си и бе дошла да си отмъсти. Сега вече разбираше защо искаха да вдигнат целия остров във въздуха.

Зад тигъра се появиха още създания, изсипаха се от тунела към вилата. Димът и пламъците скриваха формите им, но някои вървяха изправени.

Малик беше стигнал до аварийния изход. Беше успял някак да задържи криогенния контейнер. Притисна го към гърдите си и побягна в тунела.

Бенет беше хванат в капан от чудовищната войска.

Един от хоминидите пристъпи напред. Едното му ухо липсваше, а лицето му бе покрито с белези. Лорна го позна от видеото. Беше онзи с бременната женска, която Бенет бе кръстил Ева.

„Това означава, че той е Адам“ — помисли тя.

Хоминидът пристъпи към Бенет. Държеше дълго копие.

Човекът не се опита да помръдне или да се бори. Нищо не можеше да направи.

Изведнъж децата се втурнаха напред, подобно на ято скорци, опитващи се да предпазят гнездото си. Скупчиха се около Бенет с момичето в ръцете му и закриха тялото му със своите.

Адам се извисяваше над тях. Зад него се появиха още хоминиди.

А после влезе и гигантски ленивец. Бяха изчезнали преди векове. Генетичният атавизъм се проявяваше в задните му крака. Козината от едната му страна беше опърлена до кожата и още димеше.

Големите му очи огледаха помещението, след което също се спряха върху купчината деца.

Бенет най-сетне се надигна, объркан не по-малко от Лорна от поведението на децата. Малчуганите продължаваха да стоят между него и чудовищата.

Малките им очи срещнаха погледите на възрастните.

Сякаш се водеха някакви безмълвни преговори.

Откъм избитата врата се чува гласове. Полуоглушена от взрива, Лорна не успя да различи думите. Но като че ли говореха на английски.

Още една двукрака фигура пристъпи през дима.

Не беше хоминид.

Лорна ахна. Беше невъзможно!

Скочи на крака.

— Джак?!

58.

Вълна на облекчение заля Джак, когато чу гласа ѝ. Той примигна, за да махне сълзите от раздразнените си очи, и се запрепъва навътре.

Помещението приличаше на работилницата на някакъв смахнат учен. Горящи отломки се търкаляха по пода и в стаята се виеше дим.

Джак присви очи, за да вижда по-добре — и забеляза надигащата се от пода жена.

Лорна...

Хвърли се към нея.

Тя се затича към него.

Джак едва не я смаза в прегръдката си. Вдиша дълбоко и изпълни дробовете си с миризмата ѝ. Усещаше ударите на сърцето ѝ в гърдите си. Нежната ѝ мека буза се докосна до врата му. Имаше нужда да се увери, че тя е истинска, а не някакъв трескав сън. Притисна я още по-силно към себе си.

Но тя се изтръгна от прегръдката му и го погледна с широко отворени, пълни с тревога очи. Докосна голите му гърди. Дланта ѝ беше като лед.

— Гориш!

Той хвана ръката ѝ и сви пръстите ѝ.

— Просто треска. Грип. Няма значение.

Лорна не изглеждаше убедена. Но за момента имаше по-належаща грижа. Пръстите ѝ се стегнаха около неговите.

— Джак, островът. Заложили са бомби. Нагласени са да се взривят след десетина минути.

Джак се напрегна. Представи си напалмовите заряди. Не, нямаше да е само единият остров. Кучите синове разчистваха къщата и изгаряха всички мостове след себе си.

— Трябва да се махнем оттук — каза Лорна.

Той я хвана за ръка и я поведе към изхода, но в помещението се изсипваха още и още от силите на Белега и запречваха пътя.

Джак пристъпи напред и застана пред хоминида. Трябваше да предаде съобщението си.

— Трябва да се махаме! — Посочи вратата. — Веднага!

Белега не му обърна внимание. Погледът му оставаше прикован в групичката деца. Малчуганите също го гледаха втренчено, сякаш помежду им се водеше някаква безмълвна война на воли.

Джак нямаше време за това.

Пристъпи между Белега и децата.

Очите на хоминида се стрелнаха гневно към него и агонизиращата болка отново стегна черепа му. Джак изпъшка и рухна на колене. През главата му прелетяха картини — пръски кръв, проблясване на скалпел, затягане на кожени колани, подложено на дисекция тяло.

И всеки образ бе съпроводен с пристъп на болка.

После усети как издърпват тялото му настрани. Натискът в главата изведнъж отслабна. Зрението му се възвърна.

Лорна коленичи до него.

— Добре ли си?

Джак докосна челото си, очакваше да напипа строшени голи кости.

— Мисля, че да.

Вдигна очи. Белега отново бе насочил мрачното си внимание изцяло към групата деца. Джак осъзна тежката истина. Примирието, съществувало помежду им, беше приключило.

Обърна се към Лорна.

— Няма да ни пуснат да си идем.

Задъханият Малик изкачваше последните стъпала. След тъмния тунел изходът отпред бе ослепителен и той тичаше към спасението си, притиснал здраво до гърдите си криогенния контейнер. След като Саддам бе унищожил оригиналния източник, това бяха последните образци от вируса.

„С това мога да започна отново. Със или без Бенет.“

От тези замразени семена можеха да се родят цели армии.

И нямаше никакво значение кой финансира работата му. Винаги щяха да се намерят правителства, готови да платят. Ако не Съединените щати, то някоя друга страна. А като свободен изследовател той можеше да определи каквато си поиска цена.

Стигна края на тунела и изскочи навън.

Слънцето беше залязло, но небето на запад все още светеше в тъмнооранжево.

Хеликоптерната площадка се намираше на най-високата точка на острова. Кръгът от асфалт, боядисан като жълта мишена, държеше джунглата настрана. Малик затича към него по чакълената пътека. Дори отгук чуваше ниското бръмчене на двигателя. Щом изкачи хълма, видя бавно въртящите се перки.

Стигна асфалта и извика пилота.

Той стоеше в другия край на площадката и гледаше към брега. Хвърли фаса си, обърна се и бързо дойде до хеликоптера.

Малик го чакаше до отворената врата.

— Къде е господин Бенет? — попита пилотът.

Малик надяна най-загрижената си и изпълнена с мъка физиономия.

— Мъртъв е. Попадна в засада.

Пилотът погледна към тунела, сякаш се чудеше дали да не провери лично. Малик с нарочна показност си погледна часовника.

— Остават ни по-малко от десет минути. Трябва да тръгваме. Или сега, или никога.

Пилотът погледна загрижено собствения си часовник и кимна.

— Качвайте се. Трябва да се отдалечим достатъчно от взрива.

Малик се качи на задната седалка. След няколко секунди двигателят изрева, перките разсякоха въздуха и Малик усети как стомахът му изведнъж пропада. Плъзгачите се отделиха от асфалта.

Самото прекъсване на физическия контакт с острова бе достатъчно, за да успокои бясно биещото сърце на Малик. Той намести замразеното си съкровище в скута си и се загледа през прозореца. Дърветата изчезваха някъде под него. Морето се ширна във всички посоки, сякаш обещавахе нови безкрайни възможности.

На лицето му дори се появи усмивка.

Пилотът се обърна. Трябваше да вика, за да се чуят.

— Каква е тази миризма?

Малик не разбра за какво говори. Подуши дълбоко, уплашен да не би да усети дим или изтичащо гориво. Нямаха време да проверят дали машината е в исправност.

— Какво карате? — извика пилотът. — Смърди така, сякаш някакво животно се е изсрало отзад!

Малик най-сетне надуши вонята. Не беше успял да я долови досега, тъй като беше свикнал с нея. През цялото време я усещаше в лабораториите. Просмуква се в дрехите ти, в косата, дори в порите ти.

Подуши ризата си.

Беше наскоро изпрана.

Вдигна глава и миризмата се засили. Не идваше от него. Заля го страх.

Обърна се към малкото товарно отделение в задната част. Сърцето му заби бясно.

Зверското лице се взираше в него с жестока усмивка. Създанието беше успяло някак да се напъха в тясното пространство. Сигурно се беше качило, докато пилотът беше пушил. Малик забеляза старите хирургически белези — но също така и предмета с форма на диск, закрепен на гърдите на хоминида.

Флешетна мина.

Преди година Дънкан бе изпробвал ефекта от мината върху един мъжки образец, който се бе осмелил да удари един от хората му. Малик беше прегледал тялото. Цялата плът бе разкъсана до кост — а според Дънкан образецът живял цяла минута след това.

Изпълни го ужас.

— Не — замоли се Малик. — Моля...

Създанието се усмихна студено, постави длан в центъра на мината и натисна детонатора.

Лорна чу далечна експлозия. Отначало се уплаши, че островът се взривява. Но след гърмежа не последва нищо.

„Би трябвало да ни остават около осем минути.“

Но къде можеха да отидат за толкова кратко време?

Застанала до Джак, Лорна продължаваше да наблюдава мълчаливата война между децата и възрастните. Не я разбираше, но подозираше, че двата разума — единият развиващ се и чист, другият измъчен и пречупен — се борят за надмошцие. Или може би бе нещо не толкова брутално, а по-скоро опит да се намери общ език. Тъй като се

бяха развили отделно, нищо чудно двете страни да не бяха съвместими.

Какво ли беше да изпиташ това? Да видиш отново децата си, но да не можеш да общуваш с тях на онова дълбоко ниво?

Накрая безизходното положение сякаш намери решение. Едно от децата се пресегна и хвана Бенет за ръката. Възрастният човек впери поглед в малчугана. Лицето му бе окървавено — при падането си беше счупил носа.

С характерната за ято странна синхронизация децата внезапно пристъпиха напред и открито застанаха срещу многократно превъзхождащите ги по брой и сила зверове и хора. Изглеждаха неестествено спокойни, хванали се за ръце и свързани в мрежа, за която Лорна знаеше, че далеч не се ограничава само с плътта.

А после децата се завтекоха към нея. Едно малко момиченце протегна ръчичка. Лорна я пое, но без да изпуска ръката на Джак.

Подчини се на децата и се остави да я поведат към събралата се пред изхода армия. Онзи, когото беше кръстила Адам, не помръдна от мястото си.

Тогава детето най-отпред — най-мъничкото момче, ако можеше да се съди по ръста му — вдигна ръка към покрития с белези хоминид.

Адам погледна надолу. На лицето му бе изписана смесица от мъка и болка. Вместо да поеме ръката на детето, той отскочи назад, сякаш се боеше от допира до него.

Но за чия безопасност — за своята собствена или за безопасността на децата?

Стената от зверове последва примера на Адам — раздели се и им направи път към изхода. Пускаха ги да си вървят... или може би ги прогонваха? Така или иначе, малкото момченце поведе и децата тръгнаха навън, като водеха със себе си Бенет, Лорна и Джак.

След няколко крачки се озоваха в кабинета на вилата. Сякаш бяха минали дни, откакто Лорна бе стъпвала тук.

В помещението имаше още зверове, но и те ги пускаха да минат необезпокоявани. Когато продължиха нататък, Лорна забеляза в коридора група мъже. Един затича към нея.

— Лорна!

Тя не можа да повярва на очите си.

— Кайл!

След като видя Джак, се надяваше, че и брат ѝ може би е жив, но не смееше да попита, тъй като се страхуваше от отговора.

Кайл избута Джак настрани и я прегърна.

— Никога вече не прави това!

Лорна не беше сигурна какво точно да не прави, но кимна.

— Обещавам.

Видя над рамото на Кайл как Джак отива при своя брат. Заговори му бързо, като размахваше ръце. Ранди се вцепени, после се обърна и забърза към изхода с останалите. Един от мъжете заговори нещо по радиостанцията.

Джак се върна при тях.

— Обаждат се на Ти-Боб да пусне още лодки. Ще ни чакат на плажа. Ще трябва да побързаме, ако искаме да изпреварим експлозията.

— Експлозия ли? — попита Кайл.

Без да дава повече обяснения, Джак понечи да се отдалечи, но докато се обръщаше, изгуби равновесие. Лорна се помъчи да го хване, но той се олюля и се строполи по очи на пода.

— Джак!

Тя коленичи до него. От самото начало бе подозирала, че нещо не е наред. Докато се държаха за ръце, Джак трепереше, сякаш имаше някакви микропристъпи. Лорна вече се боеше от най-лошото.

Кайл ѝ помогна да го обърнат по гръб.

Джак изгаряше от треска. Лорна усети как треперенето му се засилва, става по-лошо. Мускулите му се свиваха в спазми. Очите му се бяха подбелили. Последният резерв сили, на които беше разчитал досега, вече бе изчерпан.

Лорна сложи длан на бузата му и очите му отново се отвориха. Устните му се раздвижиха едва-едва. Тя се наведе, за да може да го чуе.

Дъхът му докосна ухото ѝ. Думите бяха само три.

— Том... го няма.

Лорна се дръпна. Отначало не го разбра. Защо говореше за по-малкия си брат? После видя нещо в очите на Джак, нещо, което може би винаги е било там, нещо, което по всякакъв начин се бе опитвала да не види, пренебрегвайки собствените си чувства като спомени за друго момче, за друга любов.

„Том го няма.“

От крайчеца на окото му се отрони сълза. Беше искал да сподели това, преди да е станало твърде късно. Може би искаше да каже дори нещо повече.

— Джак...

Но той вече бе изгубил съзнание. Очите му се изцъклиха, гръбнакът му се изви в дъга. Ръцете и краката му се вдървиха. Пристъпът беше ужасен.

Лорна се просна отгоре му.

— Помогни ми да го удържим.

Кайл хвана главата му. Притичаха двама мъже, екипирани като Джак.

— С какво можем да помогнем? — попита по-едрият.

— С нищо — отвърна Бенет, гледаше тресящото се тяло на Джак. — Виждал съм това и преди. Даже прекалено много пъти. Заразен е.

Лорна бе заподозряла същото. Спомняше си описанието на Малик за белтъка в кръвта и слюнката на генетично изменените животни, как той се възпроизвеждал, пресичал бариерата кръв — мозък и изгарял мозъчната кора като горски пожар.

— Няма надежда — рече Бенет.

Лорна обаче нямаше намерение да приеме това. Стана и посочи към вратата.

— Отнесете го при лодките.

— Какво ще правиш? — попита Кайл.

Лорна се обърна и забърза към лабораторията.

— Никой не е оцелял — извика Бенет след нея.

Лорна изтича през скупчилите се зверове.

Бенет грешеше.

Поне един беше оцелял.

59.

Обхванат от черен гняв, Дънкан бързаше към усамотения залив. До водата имаше навес за лодки, тесен каменен кей водеше навътре към привързания хидроплан — малка и надеждна „Чесна“. Под лъчите на залязващото слънце заливът приличаше на изкован от бронз.

Тук, далеч от престрелките, тишината на този малък оазис го успокои, помогна му да подреди мислите и плановете си.

Носеше раница, пълна с пари в брой и златни монети, взети от сейфа на Бенет. Беше смятал да ги пази, докато всички не се върнат в Щатите.

Но този план бързо бе променен.

Докато пресичаше хребета от основния залив до по-малкия, Дънкан видя как хеликоптерът на Бенет се издига от върха на хълма и удовлетворен, че всичко е наред, продължи надолу. Секунди по-късно грохотът отекна над острова.

Носът на хеликоптера се наклони надолу и машината изчезна в огнено кълбо и облак дим. Посипаха се горящи отломки.

Дънкан разбра огненото послание.

„Всичко приключи.“

Бенет и Малик бяха мъртви, мъртва беше и надеждата за рестартиране на проект „Вавилон“. Дънкан не знаеше защо се е взривил хеликоптерът — от граната, от поредната ракета или просто от случайно заблуден откос.

Нямаше значение.

Прие в движение новата реалност. Той беше от оцеляващите и белезите му бяха доказателство за това. С повече от сто хиляди в брой и в злато на гърба си можеше да започне отново. Първоначално бе смятал да бомбардира катера от хидроплана. Дори беше праметнал торбата с бомбата през рамо.

Но след взрива на хеликоптера я заряза. Вече нямаше значение дали катерът ще се измъкне от предстоящата експлозия. Когато новината стигнеше до света, самият той отдавна щеше да е изчезнал.

Сега единствената му грижа бе как да се разкара по-скоро оттук.

Закрачи още по-енергично към каменния кей.

Все още разполагаше с пет минути. Предостатъчно време да излети и да излезе извън обсега на взрива.

Стигна до пристана и забърза по него.

Но когато приближи навеса за лодки, усети нещо и настръхна. Спря.

Сякаш разбрал, че капанът му е усетен, гъвкавият звяр се измъкна иззад навеса. На височина стигаше до кръста му. Черната му козина беше настръхнала, пухкавата опашка стърчеше право назад. Оранжевочервеникавите му очи бяха втренчени в Дънкан.

Беше една от гигантските лисици от другия остров.

„Черни призраци“, така ги беше нарекъл един от хората му.

Дънкан посегна към кобура и извади пистолета. Нямахше да се предаде на паниката. Прицели се и стреля.

Чудовището обаче явно бе заслужило прякора си и отскочи настрани.

Куршумите рикошираха от камъка.

Дънкан отстъпи, но в никоя посока нямаше спасение. Островът всеки момент щеше да литне във въздуха. Спря. Умът му го подканваше да се затича към звяра и да изпразни пълнителя в него. Трябваше да стигне до хидроплана. Сърцето му обаче се свиваше от страх пред перспективата да тича към хищника.

На челото му изби пот, дланите му също станаха хлъзгави.

Нямаше избор.

Хвана пистолета с две ръце и го насочи напред. Присви крака и спринтира право към чудовището, като дърпаше спусъка отново и отново.

Някои куршуми не улучиха, но други намериха целта си.

Едната предна лапа се пречупи и звярът залитна. Друг куршум отнесе лявото му ухо. Трети го улучи право в гърдите. Звярът рухна. Дънкан не спря да стреля. Изпразни целия пълнител по него.

Продължи да тича с все сили, готов да прескочи трупа.

До хидроплана оставаха само още няколко крачки.

И тогава нещо тежко го удари в гърба и Дънкан полетя по лице върху камъните. В последния момент се извъртя и пое удара с лявото си рамо. Някаква голяма сянка скочи покрай него.

Друга лисица.

Дънкан моментално разбра ловната им стратегия. Първата лисица бе примамка, която да позволи на другата да го изненада отзад. Впери поглед в нападателя си, който спря и се обърна към него.

Дънкан извади празния пълнител и сложи нов.

Но вече си беше научил урока.

Припомни си, че на другия остров имаше три лисици.

Рязко се завъртя и видя последния звяр с блеснали очи точно зад себе си. Създанието се хвърли отгоре му, преди да успее да стреля. Захапа го за китката. Изхрущя кост. Пистолетът се изплъзна от пръстите му.

Дънкан го заудря с другата си ръка.

Звярът обаче го беше захапал здраво.

Втората лисица също се включи в атаката и захапа крака му като капан за мечки. После двете чудовища отстъпиха в противоположни посоки, опънаха го като ядец. Ужасна болка прониза рамото и бедрото му, когато сухожилията в ставите не издържаха. Зверовете се мъчеха да го разкъсат.

Отново грешеше.

До него се появи нова сянка. Третата лисица, все още жива. Куцаше на трите си здрави крака. От раните ѝ течеше кръв.

Дънкан осъзна, че опъването не е целяло да го разкъса, а да го задържи на едно място.

Третата лисица отвори уста, острите ѝ зъби бяха дълги като пръсти.

„Не...“

Създанието се хвърли към оголения му корем. Зъбите разкъсаха дрехи, кожа и мускул. После муцуната се зарови още по-дълбоко. Дънкан усети зъбите вътре в себе си.

Щяха да го изядат жив.

Но и този път грешеше.

Лисицата отстъпи и измъкна окървавената си муцуна. Но не без награда. Отстъпваше стъпка по стъпка, като теглеше навито черво. Изкормваше го. Агонията и ужасът го заляха.

Дънкан най-сетне разбра истината.

Това бе ужас, по-силен и от най-лошия му кошмар.

Лисиците не бяха дошли да го ядат.

А да си играят.

60.

Лорна изскочи от вилата и хукна към плажа. Беше намерила онова, за което се бе върнала в лабораторията. Зверовете я следваха по петите, сякаш привлечени от устрема ѝ.

Две лодки „Зодиак“ се поклящаха в плитчините. Децата се качваха в тях, а двамата другари на Джак мъкнеха отпуснатото му тяло.

„Жив ли е още?“

Затича още по-бързо. Знаеше, че времето изтича.

Тъкмо стигна плажа, когато някой я сграбчи за китката и я спря. Лорна успя да се задържи на крака само защото ръката я стискаше като менгеме.

Беше покритият с белези мъжки хоминид. Лорна се опита да се освободи, но хватката му беше желязна. Създанието я завъртя. Лорна отвори уста да изкрещи за помощ, но от близките храсти се появи друг хоминид. Женската. Гърдите ѝ бяха огромни, коремът ѝ все още беше издут. Само че сега носеше бебе — новородено, доколкото Лорна можеше да прецени. Беше го повила в листо от бананово дърво.

Детето на Ева.

Женската беше родила.

Протегна ѝ бебето. Лорна поклати глава. Не разбираше. Ева пристъпи още по-близо и набута бебето в ръцете ѝ.

— Не...

Отзад мъжкият я бутна грубо.

Ева я гледаше умолително.

Лорна най-сетне протегна ръце и взе детето. Ева се обърна и скри лице в гърдите на партньора си. Той махна на Лорна да върви към лодките.

Искаха от нея да отнесе детето.

Лорна отстъпи, хванала мъничкото телце с една ръка. Махна им.

— Елате с нас.

Останаха глухи за молбата ѝ. Тръгнаха към гората. Останалите зверове ги последваха.

Лорна се запрепъва след тях.

— Там е опасно! Елате с мен!

Мъжкият се обърна и се озъби: ясно показваше, че с дискусиите е приключено. Ева хвърли поглед през рамо, преди да изчезне в сенките. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но Лорна долови в изражението ѝ и покой.

Нямаше да променят решението си.

— Лорна! — Кайл я бе видял и ѝ махаше. — Побързай!

Лорна притисна новороденото към гърдите си и се затича към лодките.

Кайл я изчака и ѝ помогна да прегази плитчините. Намръщи се, като видя какво носи.

— Това бебе ли е?

Лорна не му обърна внимание. Стигна до лодката на Джак. Половината деца бяха там, Бенет също. Тя му даде бебето, докато се качи в лодката.

Бенет повдигна въпросително вежда.

— Детето на Ева — обясни тя.

Очите на Бенет се разшириха и той отново погледна бебето. Останалите деца се скупчиха около тях.

Лодката бързо се отдалечи от брега. Другата я последва. Водата в залива бе гладка като огледало.

Риболовният катер вече почти бе излязъл от залива.

Лорна се наведе над Джак. По-едрият от другарите му го беше положил на дъното на лодката.

— Все още диша — изръмжа мъжът. — Засега.

Лорна постави длан на рамото на Джак. Дори през дрехите усети трескавата топлина на тялото му. Джак продължаваше да трепери, обхванат от неудържимия пристъп. Треската го изгаряше.

Преди да успее да прецени по-добре състоянието му, ужасен грохот сякаш разтърси неподвижните води на залива.

— Дръжте се! — извика кормчията.

Лорна се обърна и видя как вилата се разлива на парчета, пръсната от експлозията. По-голямата част от сградата сякаш се изпари и се превърна в гъст облак дим. Черната колона се издигна високо в небето, в основата ѝ лумнаха адски огньовете. Горещият вятър ги настигна.

Но това не беше краят.

Разнесе се втори взрив, по-силен и от първия. Този път целият връх на хълма полетя във въздуха и изтика димната колона още по-нависоко, превръщайки я в огнена гъба. Във водата заваляха отломки. Някои от разлетелите се скали бяха колкото микробуси. Двете лодки обаче се бяха отдалечили на достатъчно разстояние. Единственото, което ги застигна, бе мощната вълна.

Тя пое лодката им и я понесе още по-бързо навън към открито море.

Лорна продължи да гледа горящия остров.

Накрая се обърна към кормчията. Страхуваше се за Джак. Нито за миг не бе свалила ръка от него.

— Трябва да го качим на катера.

Онова, което смяташе да опита, бе прекалено опасно да се прави тук.

Молеше се вече да не е прекалено късно.

Бенет впери поглед в нея.

— Какво смятате да правите с него? Нали ви казах, никой не оцелява от това.

— Дънкан е оцелял.

Бенет я изглежда смаяно.

На Лорна ѝ се наложи да обяснява подробно.

— Казахте, че е бил нападат в Ирак от една от по-ранните версии на изменените животни. Но е оцелял. Какво го прави различен от другите?

Бенет поклати глава.

— Казахте, че раните му били толкова тежки, че прекарал цяла седмица в кома. Това е разликата. Смъртоносният белтък превъзбужда мозъка. Затова единственият начин, по който мозъкът може да се защити при подобно заразяване, е да се изключи, докато инфекцията отшуми. Мисля, че именно затова Дънкан не се е разболял.

Бенет се намръщи.

— И какво смятате да правите с Джак?

Лорна пое дълбоко дъх и се загледа към катера. Изказано на глас, решението изглеждаше безумно, но трябваше да го приеме.

Погледна Джак и отговори на въпроса на Бенет:

— Смятам да го поставя в изкуствено предизвикана кома.

61.

— Какво ще правиш с брат ми?!

Гласът на Ранди трепереше от изненада и гняв.

Лорна вървеше след Мак, който носеше Джак на ръце. Другият от екипа получаваше първа помощ — имаше рана от куршум. Капитанът беше предложил на Лорна да използва каютата му.

Ранди вървеше по петите ѝ. Той беше единственият роднина на Джак тук и тя му беше казала какво се кани да направи. От ужасената му физиономия обаче личеше, че май не е трябвало.

— Ще го упоя — повтори Лорна. — Ще го поставя в кома и ще го държа в това състояние, докато не пристигне медицинският хеликоптер.

Корабът вече беше подал сигнал за помощ, но щяха да изминат часове, преди някой да стигне до тях. Дотогава Джак щеше да умре. Лорна беше потвърдила прогнозата с Бенет. Пациентите умираха в рамките на час след началото на пристъпите.

Трябваше да се опита да го направи.

Ранди посегна към челото си, сякаш да нагласи несъществуващия си каскет. Очите му блестяха тревожно.

Кайл вървеше зад него.

— Сестра ми знае какво прави.

Ранди се обърна към него.

— Та тя е ветеринар!

— При това адски добър!

Стигнаха капитанската каюта и Мак внесе Джак вътре.

Лорна спря в коридора и се обърна към другите двама.

— Ранди, по-добре да останеш тук. Обещавам, че ще направя всичко по силите си да го спася.

Ранди впери поглед в нея, разкъсван между ярост и страх. Внезапно се втурна напред. Лорна стреснато отстъпи, но Ранди само я награби в мечешка прегръдка.

— Погрижи се за братчето ми — прошепна в ухото ѝ, като се мъчеше да преглътне сълзите си. После се изправи. — Знам, че между

двете фамилии има лоша кръв. Но Джак ти вярва. Затова аз също ти вярвам.

Лорна кимна.

Кайл постави ръка на рамото на Ранди.

— По една бира, докато чакаме?

Ранди се отпусна, кимна и двамата с Кайл тръгнаха към стълбата.

Лорна влезе в каютата при Мак. Едрият мъж вече беше сложил Джак в леглото.

— Имаш ли нужда от помощ?

— По-скоро от компания. — Тя се усмихна измъчено. Не искаше да остава сама.

Мак седна на леглото до главата на Джак. Лорна остави бутилката с упойка на масичката. На етикета пишеше sodium thioriental. Беше я взела от хирургическите запаси на Малик. Упойката често се използваше при животни и като имаше предвид работата на Малик, Лорна бе решила, че лабораторията е заредена добре с нея.

Тя обаче смяташе не просто да анестезира Джак.

Години наред лекарите използваха тиопентал, за да вкарат пациентите си в кома. Макар че напоследък по-често се използваше пропофол, тиопенталът все още се предпочиташе в случаи на мозъчни травми или оток на мозъка. Лекарството предизвикваше забележително намаляване на невронната активност, а в момента Лорна търсеше точно този ефект.

Мозъкът на Джак беше преуморен.

С бързи движения тя подготви ръката му и сложи турникет. После взе спринцовката, която вече бе заредена с тиопентал.

Погледна Мак в очите над тялото на Джак.

— Можеш да го направиш — каза той.

Лорна преглътна страха си, вкара иглата, изтегли малко кръв, за да се увери, че е уцелила вената, след което отпусна турникета.

Бавно натисна буталото и постави мъжа, когото започваше да обича, в кома.

След половин час Лорна остави Мак да наглежда Джак и излезе на кърмата. Имаше нужда от глътка свеж въздух. Поне за минутка.

Трепереше от изтощение и стрес.

Застана до парапета, вдиша дълбоко и загледа тъмното море. Звездите блестяха над нея, луната още не беше изгряла.

Драсната клечка кибрит я накара да подскочи от изненада.

Обърна се и видя Бенет, седеше на един стол на палубата. Изгубена в собствените си мисли, Лорна не го бе забелязала в тъмното. Той доближи клечката до лулата си, разпали я и тютюнът засвети като тъмночервени въглени. Бенет стана и дойде при нея.

— Как е той?

Лорна въздъхна.

— Не зная. Треската отслабна. Упойката спря спазмите. Но не зная дали вътрешно е добре. Дълго е бил подложен на вируса.

Бенет пусна струйка дим.

— Направихте всичко по силите си.

Известно време постояха мълчаливо.

Лорна имаше нужда да смени темата.

— Как е бебето?

— Спи. Намерихме решение. Жената на капитана има четиримесечно бебе. Просто късмет. — Бенет се обърна към нея. — Между другото, детето на Ева е момиченце.

— А другите деца?

— Всички спят вътре с малкото. Мисля, че го разпознават като едно от тях и искат да го посрещнат с добре дошло. Или може би е просто детско любопитство. Трудно е да се каже.

Отново настъпи мълчание. Бенет обаче явно бе пълен с въпроси.

— Защо според вас Ева се отказа от дъщеря си? — попита той.

Лорна си бе задавала същия въпрос. Не можеше да каже със сигурност, но имаше предположение.

— Мисля, че по същата причина, поради която пуснаха нас... или по-скоро децата.

— Какво искате да кажете?

— Бебето е чисто. Невронната му мрежа е все още в зародиш. Мисля, че във вилата възрастните разбраха, че децата са непоқварени. В онзи момент на конфронтация се сблъскаха два разума. Единият чист и невинен, другият — измъчен и докаран до лудост. Мисля, че по-старият кошерен ум е разбрал, че младите са изгубени за тях и че единственото, което могат да им предложат, е отрова и болка.

Спомни си агонията и мъката на Адам, когато момченцето бе протегнало ръка към него.

— Затова направиха единственото, което можеха — каза тя. — Пуснаха ги, като последен дар и саможертва.

— А след това? Смятате ли, че са знаели, че ще загинат?

Лорна си припомни последното изражение на Ева. Изглеждаше изпълнено с покой и приемане.

— Мисля, че да.

Бенет потъна в размисъл, пуфтеше с лулата. Накрая се осмели да зададе истинския въпрос, който го тормозеше.

— Защо обаче защитиха мен? Това е безсмислено. Чудовищата щяха да ме убият.

— Може би знаете отговора по-добре от мен.

Той впери поглед в нея. В очите му заблестяха сълзи. Нуждаеше се от напътствие. Лорна не знаеше дали го заслужава, но взе пример от децата.

— Те защитиха и мен — рече тя. — Макар че не могат да се свържат с нас така близко както помежду си, според мен те са силно съпричастни. Усетили са във вас нещо, което си заслужава да бъде спасено.

— Но какво би могло да е то? Аз... аз само си затварях очите за... а понякога не правех дори и това. — Той поклати глава.

— Не зная. Не мога да прочета сърцето ви. Но може би са доловили у вас възможността за изкупление. И наскред цялото онова кръвопролитие не са можели да позволят тази възможност да бъде унищожена.

Бенет се извърна. Скри лице в дланите си. Раменете му се разтресоха.

— Какво направих? — тихо изхлипа той.

— Не става въпрос какво сте направили, а какво предстои да направите — тихо каза Лорна.

И докато думите излизаха от устните ѝ, ги прие и за себе си. Толкова дълго бе оставяла миналото да я определя, да я изолира, да я държи затворена в капана на собственото ѝ чувство за вина. Вече не. Отново чу последните думи на Джак.

„Том го няма.“

Беше време наистина да го осъзнае и да действа според това.

Замоли се все още да има тази възможност.

62.

Кампусът на университета Тулани се издигаше сред скупчени стари имения, изпъстрени с магнолии паркове и колежански общежития. Намираше се само на няколко спирки с трамвая „Сейнт Чарлз“ до дома на Лорна в Парковия район.

Въпреки това през последните три дни тя рядко напускаше неврологичния отдел на четвъртия етаж на медицинския център на университета. Сега крачеше напред-назад по коридора и с нетърпение чакаше невролога да приключи прегледа си.

Джак беше докаран тук с хеликоптер направо от катера на Тибодо. Лорна дойде с него и обясни на докторите какво е направила. Спести доста подробности, но бе напълно честна относно състоянието му.

Половината специалисти на болницата бяха минали през стаята на Джак. След като го докараха, го включиха на пропофол, за да го задържат в кома, електроенцефалограмата му бе под непрекъснато наблюдение, а към тялото му бе прикрепена цяла батарея уреди.

Днешният ден бе решаващият. Цяла сутрин докторите намаляваха вливанията, за да му дадат възможност бавно да се събуди, като в същото време внимателно следяха ЕЕГ за евентуално подновяване на пристъпите. Дотук всичко беше наред. Оставаше обаче един по-важен въпрос.

„Какво е останало от Джак?“

Неврологът изглеждаше уверен, че няма трайно увреждане на мозъка, но след подобно изпитание не можеше да даде пълни гаранции. Джак можеше да си остане жив труп, а можеше и да се възстанови напълно. Докторът обаче я бе предупредил, че най-вероятно резултатът ще е някъде по средата.

Така че не им оставаше друго освен да чакат.

Родителите на Джак и брат му седяха в коридора. Кайл бе слязъл до кафенето да донесе още кафе за всички. Никой не беше мигнал. Покрай чакането през изминалите няколко дни всички се бяха сблизжили.

Лорна най-сетне бе споделила цялата история за онази нощ с Том — бебето, опита за изнасилване, пристигането на Джак и трагичния завършек. След като започна, думите сякаш се изляха от нея сами. Имаше много сълзи от всички страни, но накрая всички се чувстваха като излекувани.

— Била си просто дете — каза майка му и хвана ръката ѝ. — Горкичката. Да носиш такъв товар всичките тези години.

Вратата на стаята най-сетне се отвори и лекарите и сестрите излязоха. Неврологът тръгна към тях. Лорна се опита да разчете лицето му. Семейството на Джак се събра около нея.

— Прекратихме вливанията — обясни с въздишка докторът, — но ще продължим да му даваме ниски дози бензодиазепин, докато се събужда. Освен това наблюдаваме електроенцефалограмата му и всичките му жизнени показатели.

— Може ли да влезем при него? — попита Лорна.

Докторът се намръщи.

— Само по един. — Поклати предупредително пръст. — И не се задържайте много.

Лорна се обърна към семейството.

Майката на Джак я потупа по ръката.

— Влизай, миличка. Сега ти също си от семейството. Освен това, ако момчето ми се събуди, сигурно ще иска най-напред да види едно хубаво лице.

Лорна понечи да възрази, но реши да си позволи този момент на егоизъм.

Прегърна майката на Джак и забързано влезе. Една сестра беше останала да наблюдава уредите. Лорна седна на стола до леглото. Беше прекарала нощта на същия този стол, държеше ръката на Джак, говореше му и се молеше.

Впери поглед в бледото му лице. Загледа как гърдите му се издигат и отпускат. Изпод чаршафите му излизаха всевъзможни проводници и тръби, свързани с мигащи и пиукащи инструменти. Наведе се и докосна ръката му.

— Джак...

Ръката му трепна — и сърцето ѝ подскочи. Но дали това означаваше, че я е чул, или че пристъпите започват отново? Изпълнена

със страх и надежда, Лорна стана, без да пуска ръката му. Наведе се над него и го загледа.

Гърдите му се надигнаха тежко, после той въздъхна.

Клепачите му потрепнаха и се вдигнаха, но очите му продължаваха да са разфокусирани.

— Джак — прошепна тя. Постави дланта на другата си ръка върху бузата му. — Моля те...

Той бавно премигна — веднъж, два пъти — и изведнъж Лорна осъзна, че я гледа.

— Здравсти — уморено прошепна Джак.

Тя стисна ръката му.

— Ти си здрасти.

Призрачна усмивка пробяга по устните му. Продължиха да се гледат мълчаливо. Очите му сякаш я изпиваха. После пръстите му се стегнаха около нейните с изненадваща сила. На лицето му се изписа съжаление.

— Онова, което казах... — започна той хрипливо. Гласът му бе дрезгав от изтощение, а може би и от още нещо.

Тя го спря. Разбираше вината, скрита в онези три думи.

Том го няма.

Призракът бе измъчвал живота и на двамата, но вече беше време да бъде освободен.

Лорна се наведе, целуна го леко по устните и прошепна тихо:

— Но ние сме тук. Има ни.

63.

Три месеца по-късно Джак летеше по канала с плъзгача на братовчед си. Вятърът развяваше косата му. Единственият му спътник — Бърт — седеше на носа с изплезен език и пляскащи уши. Джак управляваше лодката с непринудена лекота, като едва докосваше кормилото. Беше седнал високо в седалката — това му позволяваше да вижда над тръстиките и храстите.

Беше приятно да се измъкне от града и от Управлението. Беше му дошло до гуша от игли, рехабилитационни процедури и психологически тестове. Ако не се броеше лекото остатъчно изтръпване в лявата му ръка и нуждата да взема таблетка слаб антиконвулсант всеки ден, възстановяването му бе пълно.

Въпреки това най-добрата терапия от всички можеше да се намери именно тук.

Отблясъците от обедното слънце бяха ослепителни. Джак вдиша дълбоко наситения въздух на делтата, тежък и влажен, наситен с мириса на солена вода и същевременно подсладен от аромата на острица и летни цветя.

Докато навлизаше все по-дълбоко в блатата, за пореден път се възхити на грубата и първобитна прелест на този обширен девствен район. Един белоопашат елен избяга на подскоци от рева на двигателя. Алигатори се напъхваха по-дълбоко в каналите. Еноти и катерици се стрелкаха по дърветата.

Джак взе поредния завой, намали и угаси двигателя.

Трябваше му момент насаме, за да събере мислите си.

Остави лодката да се полюшва във водата и се заслуша в живота около себе си. Някои смятаха блатата за пусто и тихо място. Нямахше нещо по-далечно от истината. Той затвори очи и се потопи в бръмченето на насекомите, хора на жабите, далечния рев на мъжки алигатор и трелите на хилядите птици, преплитаци се с всички останали звуци.

След събитията от изминалата пролет Джак често се възползваше от моменти като този, за да спре и да се възхити на

чудесата около себе си. Сякаш се беше сдобил с нови очи. Всъщност всичките му сетива сякаш бяха станали по-възприемчиви. Не заради някакъв остатъчен ефект от заболяването му, а просто поради възродената му съпричастност към всичко живо.

Точно този момент бе особено важен за него.

Животът му беше на път да се промени по неведом за него начин и той трябваше да се приготви за това. Но в същото време усещаше, че времето го притиска.

Лорна го чакаше — тайно повикана тук при загадъчни обстоятелства — и той не смееше да я кара да чака по-дълго от необходимото. Тя имаше много работа в ЦИЗВО — новият център все още се строеше.

— По-добре да се размърдаме — каза той на Бърт.

Кучето тупна с опашка в знак на съгласие.

Джак пое дълбоко дъх, включи двигателя и отново полетя по ръкави и канали. Тук бе същински лабиринт, но той познаваше пътя наизуст. Плъзна се покрай един остров и стигна канал, който вървеше право към голяма къща от дървени трупи, построена наскоро след пожарите.

Понесе се право към пристана, в последния момент завъртя лодката настрани и спря безупречно до самия кей. Позната закръглена фигура с комбинезон и бейзболен каскет на щатския университет се надигна от стола си и му помогна да завърже плъзгача.

Бърт скочи на кея и поздрави посрещача като стар приятел.

— Крайно време беше да дойдеш, Джак. Малката кобилка започва да губи търпение. Вече си мислех, че ще се наложи да я връзвам. — С едно последно дръпване мъжът затегна въжето към стълба на кея.

— Благодаря, Джо. Къде е тя?

— Къде мислиш? — Махна към къщата и терена, известен до неотдавна като фермата за алигатори на чичо Джо. — Излезе със Стела и децата.

Лорна се взираше изумена. Гледката никога нямаше да ѝ омръзне.

Стоеше на наблюдателната платформа над езерцата и дървените пътеки. На дървения парапет имаше запотена чаша лимонада. Долу децата тичаха и си играеха, клякаха и скачаха. Някои висяха по клоните на дърветата.

В езерцата вече нямаше алигатори. Всички бяха преместени, в това число и Елвис, който вече беше звезда в зоопарка „Одубон“ в града. В подкрепа на придобивката в момента течеше голяма маркетингова кампания. Девизът ѝ можеше да се прочете по билбордовете, автобусите и трамваите на цял Ню Орлиънс. Състоеше се само от три думи: Елвис е жив!

Стела изкачи стъпалата с най-малкото дете в ръце. Въпреки че бе само на три месеца, момиченцето вече ходеше самичко, макар ясно да личеше, че обича да го носят.

— Ева става тежка — отбеляза тя и повдигна детето по-високо.

— Личи ѝ.

— Отбиваме я от биберона, както предложи, но тя се сърди.

— Винаги се сърдят. — Лорна се усмихна и кимна към езерцата.

— Трябва да кажа, че си се справила отлично. Всички изглеждат толкова щастливи...

Стела се ухили.

— А, сдобиват се с нормалните драскотини и синини като всички малчугани, но никога не съм виждала по-обичлива тайфа. Трябва да ги видиш колко са луди по Игор, Багира и двете маймунки. Непрекъснато ги тъпчат с лакомства.

Лорна се разсмя. Изобщо не се беше съмнявала, че децата ще намерят хубав дом тук, но беше изненадана колко бързо са свикнали с новата обстановка и среда.

Лорна и останалите се бяха разбрали да запазят съществуването на децата в тайна — поне докато не станат достатъчно силни и светът не бъде готов да чуе новина като тази. Братята Тибодо бяха достатъчно опитни и успяха да ги вкарат тайно в блатата. Никой нищо не разбра, а когато ставаше въпрос да скриеш нещо, трудно можеше да се намери по-добро място от това.

Лорна бе споделила за децата само с Карлтън и Зои, тъй като знаеше, че ще се нуждае от помощта им за организирането на това тайно убежище. Не беше трудно. ЦИЗВО и без това имаше за основна цел защитата и поддържането на застрашени видове.

Сега Лорна гледаше как децата си играят.

„Нима има по-заstraшен и изложен на риск вид от техния?“

Освен това проектът се ползваше с безрезервната финансова подкрепа на партньор, който предпочиташе да остане анонимен.

Бенет се бе предал на властите. Не спести нищо, разказа за всички престъпления, извършени в негово име, разкри сметките на „Айрънкрийк“, но сдържа обещанието си и не отрони нито дума за децата. Каза на властите, че комплексът на остров Изгубения рай бил вирусна лаборатория, в която се провеждали изпитания върху хора, че опитният организъм излязъл извън контрол и се наложило да унищожат всичко.

Бенет бе пратен в строго охраняван затвор, откъдето продължаваше да помага на Министерството на правосъдието в изкореняването на другите замесени групи в правителството и в частния сектор. Показанията му продължаваха да разтърсват Вашингтон.

Лорна се надяваше, че е за добро.

Но делото на Бенет не приключи с това. Посредством фиктивни фирми и финансови канали, от които на Лорна ѝ се зави свят, той скрито финансира възстановяването на ЦИЗВО и организирането на това тайно убежище.

Лорна разбираше мотива зад тази щедрост.

Бенет бе тръгнал по пътя на собственото си изкупление.

Ако случайно изпитваше съмнение, беше ѝ достатъчно само да се обърне. По лично искане на Бенет на гредата над входа на новия дом бе гравирани надпис.

МАТЕЙ 19:14

Наложи ѝ се да отвори Библията, за да прочете конкретния стих. И когато го направи, посланието я накара да се усмихне. Беше напълно подходящо.

Оставете децата и не им пречете да дойдат при Мене, защото на такива е царството небесно.

Загледа се в радостната игра на невинните малчугани. Усмивката ѝ стана още по-широка. Това може и да не беше Царството небесно, но определено бе мъничко кътче от Рая.

Чу зад себе си стъпки.

Обърна се и видя Джак. Бърт подтичваше край него. Изненада се. Не знаеше, че ще идва.

Стела се отдалечи към къщата с Ева в обятията си.

Джак застана на нейното място. Беше с безупречен бял костюм, с влажна и сресана назад коса, сякаш току-що бе излязъл от душа — макар че на бузите и брадичката му имаше едnodневна четина.

— Какво правиш тук? — объркано попита Лорна.

Той вдигна ръце и обхвана с жест този нов Рай.

— Че нима има по-добро място от това?

Тя все така не го разбираше.

— За какво?

Вместо отговор той коленичи пред нея.

ЕПИЛОГ

Пролет

Багдад, Ирак

Двама младежи бързаха през парка Ал Завраа към главния вход на Багдадския зоопарк. По-малкият тичаше пред по-големия си брат.

— По-бързо! — нетърпеливо извика той. — Хайде, Макин!

Макин го следваше, но без особен ентузиазъм. Не изгаряше от желание отново да стъпва в зоологическата градина. Това място още го преследваше в кошмарите му. Но оттогава бяха минали много години. Вече имаше приятелка, работа във видеотека и се надяваше един ден да спести достатъчно пари за собствен автомобил.

Но все пак днес малкият му брат Бари навършваше шестнадесет и денят беше специален. Партито беше планирано за по-късно в парка. Майка му бе посветила цялата седмица на подготовки за празничния пикник. Апартаментът им още ухаеше на прясно изпечен хляб и канела. Пред обещанието за пълен стомах дори кошмарите губеха силата си.

Бари тичешком мина през портата. По-малкият му брат изобщо не показваше признаци за колебание. През годините Бари често посещаваше новия зоопарк, но всеки път, когато Макин се опитваше да говори с него за случилото се, брат му казваше, че не си спомня. И може би наистина не помнеше. Бари не беше видял отблизо чудовището, онзи Шайтан.

И до днес Макин понякога се събуждаше сред намачкани на топка и подгизнали от пот чаршафи, със сподавен вик, преследван от онези очи, в които гореше огън без дим.

Сега, докато прекосяваше парка, вдигна лице към слънцето и прогони мрачните мисли. От какво можеше да се страхува в ярка утрин като тази, наред толкова много сутрешни посетители?

Бари нетърпеливо пристъпваше от крак на крак пред входа.

— Вървиш като камила със запек, Макин. Искам да видя малкото шимпанзе. Знаеш, че после ще се събере тълпа.

Макин го последва. Не разбираше любовта на брат си към всякакви космати неща, но точно днес трябваше да се съобрази с желанията му.

Минаха през различните отдели — птици, камили, мечки — и продължиха към клетката на шимпанзетата. Макин крачеше енергично, за да не изостава от брат си. За щастие, пътят им не минаваше покрай старите клетки на лъвовете.

Най-сетне стигнаха целта си. Отделът за малките и големите маймуни беше възстановен след бомбардировките. Мястото беше популярно. След войната малкото избягали маймуни бяха заловени и върнати в новата изложба. За иракчаните това продължаване на традицията беше важно. То означаваше много за обсадения град и бе символ на възстановяването и стабилността.

Затова раждането миналата година бе двойно по-важно.

Едно възрастно шимпанзе — от намерените по улиците — беше родило малко, което се оказа напълно голо. Събитието се превърна в медийна сензация и бе обявено за поличба за добро бъдеще.

Макин не разбираше това.

Дори година по-късно голото шимпанзе продължаваше да привлича тълпите.

Бари забърза към един страничен вход, който водеше към отделението за малки.

— Насам, Макин! Не мога да повярвам, че не си го виждал!

Макин се подчини на ентузиазма на брат си и влезе в затвореното помещение. Късият коридор минаваше покрай оградена със стъкло клетка. В този ранен час нямаше други посетители.

Макин скръсти ръце и се загледа в клетката. От покрития с пясък под стърчеше сухо дърво, по чиито клони висяха въжета, люлки от автомобилни гуми и мрежи.

Отначало не успя да види звездата на изложбата.

После нещо черно като петрол полетя отгоре и скочи на пясъка. Обърнато с гръб към стъклото, създанието приличаше на малко гологъзо старче. Кожата му беше цялата набръчкана, подобно на прекалено голям костюм, облечен върху прекалено дребно тяло.

Вместо да остане очарован, Макин бе залят от отвращение.

Създанието държеше дълга пръчка и удряше пясъка с нея.

— Виж само колко е близо! — възкликна Бари. — Никога не съм го виждал плътно до стъклото.

Пристъпи напред и постави длан върху стъклото.

— Махай се оттам! — извика Макин малко по-силно, отколкото беше възнамерявал. Страхът ясно пролича в гласа му.

Бари го погледна и се ухили.

— Голям си пъзльо, Макин.

Създанието не им обръщаше внимание. Продължаваше да рови в пясъка с пръчката.

— Да се връщаме в парка — каза Макин, този път по-кратко. — Преди майка да е нахранила птиците с празничните ти лакомства.

Бари въздъхна прекалено престорено.

— Има още толкова много неща за гледане...

— Друг път.

— Винаги казваш така — отвърна начумерено Бари и тръгна към изхода.

Макин се задържа още малко. Загледа се в дребното шимпанзе, като се мъчеше да успокои сърцето си. Какво толкова страшно имаше? Приблужи до стъклото и погледна какво е надраскала маймуната в пясъка.

Бяха поредица числа.

3,1415

Макин се намръщи. Явно маймуната имитираше нещо, което беше видяла. Въпреки това го побиха тръпки. Спомни си, че беше чел във вестника колко бързо расте това шимпанзе, как избягало от първата си клетка, като наредило една върху друга щайги, по които стигнало до върха на оградата. Дори си беше направило грубо копие, като бе заострило със зъби един клон.

Сякаш усетило подозренията му, шимпанзето се обърна и го погледна право в очите. Макин отстъпи назад. Голото същество беше

отвратително, приличаше на някаква сбръчкана черна смокиня, изведнъж оживяла и сдобила се с дебели устни и огромни жълти очи.

Създанието го гледаше втренчено.

Макин ахна и прикри уста, защото видя в тези жълти очи познатия и ужасяващ блясък на интелект, светнал от черен огън без дим.

Докато младежът бягаше, шимпанзето разтегли устни в широка гладна усмивка.

Всичките му зъби лъснаха.

ПОСЛЕСЛОВ ОТ АВТОРА — ИСТИНА ИЛИ ИЗМИСЛИЦА

Винаги се стремя да основавам книгите си на реалния свят, като в същото време се занимавам с въпросите, които ме интригуват. Затова смятам да използвам момента и да очертая границата между истината и измислицата в този роман. И така:

Багдад. Една от първите идеи за тази история бе прочитането на книга за усилията за спасяване на Багдадския зоопарк след Иракската война. Зоопаркът сериозно пострадал при сраженията между американските сили и Републиканската гвардия. Последвало разграбването му и много от животните избягали в града. Ако искате да прочетете повече за мъчителните опити за защитата и възстановяването на зоопарка, потърсете „Вавилонският ковчег“ на Лорънс Антъни и Греъм Спенс.

ЦИЗВО. Работното място на Лорна — Център за изследване на застрашени видове „Одубон“ — е реално съществуващ институт, разположен на едно отдалечено място на брега на Мисисипи. Центърът не е отворен за посещения, но можете да прочетете в интернет много неща за възхитителните усилия на работещите там за запазването на застрашените от изчезване видове. Там наистина има „замразен зоопарк“, в който се пази генетичен материал с надеждата да се защити уязвимото наследство на дивата природа. Изследователите там са водещи в клонирането като средство за запазване на видовете. Разбира се, всички герои в този роман са измислени. Освен това подходих много свободно относно разположението на отделенията и различните помещения на Центъра.

Всички създания, големи и малки. Твърденията относно животинския интелект, особено по отношение на папагалите, може и да изглеждат пресилени, но се основават на факти. По темата ви препоръчвам великолепната книга „Папагалът, който ме притежава“ на Джоан Бъргър. Ще останете изумени. Ловните навици на ягуарите също се основават на реални наблюдения; всички детайли около

връзката между човек и животно, обсъждани в романа, са верни (и с всяка следваща година научаваме все повече и повече за тази невероятна връзка).

Генетика. Всички подробности за хромозомите са точни, в това число фактът, че генетиците са открили стари части от вирусен генетичен код в нашата отпадъчна ДНК. А как стои въпросът с „генетичните атавизми“? Възможни ли са подобни неща? Ако се съмнявате, прегледайте следната статия за една излюпила се в Китай змия с напълно функционален крак на влечуго: <http://www.telegraph.co.uk/earth/wildlife/6187320/Snake-with-foot-found-in-China.html>

Фрактали. Тази тема ми е страшно интересна. И в тази книга едва засягам най-основните неща. Фрактали могат да се открият навсякъде. За да си ги представите и разберете по-добре и по-пълно, потърсете специалното издание на „Нова“, озаглавено „Фрактали — в лов на скритото измерение“. Детайлите около мощността на „фракталните антени“ също са реални.

Всички свързани с мозъка неща. Вярно е, че всички животни — включително и хората — имат в мозъците си странни магнетитни кристали. Учените смятат, че те се използват от птиците при миграциите им — но защо ги имаме и ние? Наложил се да проуча по-подробно този въпрос. Колкото до заболяването на кръвта на Джак, основах заразата му на гъбична енцефалопатия по говедата (или казано по-просто, болестта „луда крава“). Тази напасть се причинява от самовъзпроизвеждащ се белтък, известен като прион. Той пресича границата между кръв и мозък и причинява полудяването. Разбира се, за целта на романа поразкрасих въпросния белтък. Ще спомена още един дребен, но също така верен детайл — човешкият мозък наистина непрекъснато създава около дванадесет вата електричество, достатъчно за храненето на фенерче.

Нещата, които казват „бум“. Всички описани в тази книга оръжия са реални, в това число флешетните мини и гадната пушка AA-12 на Гар. Ако искате да я видите в действие, разгледайте многобройните видеоклипове в YouTube.

Военни съвети. ЯЗОН (JASONS) са реално съществуващ мозъчен тръст. Те наистина са автори на доклад, препоръчващ американските военни да инвестират повече в „модифициране на

човешката ефективност“. Наред с това препоръчват по-нататъшни проучвания в областта на фармакологията, генетиката и разработката на кибернетични компютри — всичко това за манипулиране на човешкия мозък и получаване на по-добри войници. Злоупотребите на частните контрактори на Министерството на отбраната също са реални и в момента се разследват. Корпорациите наистина се въртят около научните кръгове и основават лаборатории извън териториите на Съединените щати, за да заобиколят законите и надзора на властите.

Места, места, места. Ако вече не сте разбрали, обичам Ню Орлиънс. Посещавал съм този град най-малко десетина пъти — и преди, и след Катрина. Опитах да бъда точен във възможно най-много подробности. Бил съм във ферми за алигатори, обикалял съм блатата с плъзгач и кану, разхождал съм се по плаващи острови и съм разговарял с хората за живота им. Кейджъните имат богата и колоритна култура и се опитах да я отразя колкото се може по-добре.

Така че посетете Ню Орлиънс. Пробвайте неделното обедно меню в „Командърс Палас“. Насладете се на мекиците и кафето от цикория в Cafè du Monde. Направете някоя от предлаганите обиколки (до Парковия район, плантацията „Дъбова алея“ или моята любима призрачна нощна обиколка). Спрете в книжарницата в Парковия район (едно от любимите ми места за губене на време). Повозете се с трамвая „Сейнт Чарлз“. Позволете да ви гледат на ръка на Джаксън скуеър. И не забравяйте да посетите зоопарка „Одубон“... хвърлете на Елвис някое лакомство от мое име. А също така не изпускайте шанса да се насладите на една от най-чудесните природни забележителности на Америка — блатата и ръкавите на делтата на Мисисипи. Кой знае какво може да откриете там, скрито под завесите от испански мъх и извисяващите се блатни кипариси?

Издание:

Автор: Джеймс Ролинс

Заглавие: Олтарът на Рая

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2010

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-130-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1831>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.